

Νομίζω ότι στον καθένα αρέσει ένα καλό έγκλημα, με την προϋπόθεση ότι δεν είναι το θύμα.

(στον κινηματογράφο εννοείται)

Άλφρεντ Χίτσκοκ

Βρετανός σκηνοθέτης (1899-1980)

Λεωφόρος Αλεξάνδρας 173

Διηγήματα

Έλλη Νίκα

Λεωφόρος Αλεξάνδρας 173

Διηγήματα

Συγγραφέας: Έλλη Νίκα

Αθήνα, Ιανουάριος 2025

ISBN: 978-618-00-5749-2

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από το δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια:

Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγωγα - 4.0 (CC BY-NC-ND)

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα

Γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα.

Σπούδασε στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών (ΑΣΟΕΕ) στο Τμήμα Πληροφορικής και έκτοτε εργάστηκε στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα σε θέσεις συναφείς με το αντικείμενο σπουδών της.

Μιλάει Αγγλικά, της αρέσει πολύ το διάβασμα, το θέατρο και τα ταξίδια.

Πάντα της άρεσε να γράφει και έτσι αποφάσισε να το δοκιμάσει.

Έχουν δημοσιευτεί άρθρα της, κυρίως τεχνολογικής κατεύθυνσης, σε ηλεκτρονικό περιοδικό. Επίσης έχει εκδώσει ένα βιβλίο διηγημάτων με τίτλο “Η ροζ θάλασσα με τις ροδακινιές και άλλα διηγήματα” και ένα μυθιστόρημα με τίτλο “Ένα όνειρο για την Ευτυχία”. Και τα δύο βιβλία έχουν εκδοθεί από τις εκδόσεις Readnet Publication και μπορείτε να τα βρείτε στην πλατφόρμα Rbooks.gr

Στη σελίδα της στο Facebook,

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61571798703638>

μπορείτε να βρείτε και να διαβάσετε ελεύθερα τη συλλογή διηγημάτων “Μικρά διηγήματα για... μεγάλα παιδιά”

Με την Έλλη Νίκα μπορείτε να επικοινωνήσετε μέσω

email: elli.nika.wr@gmail.com

Επίσης μπορείτε να επισκεφθείτε το blog της:

elle-nika.cms.webnode.gr/diigimata

Στην πολύ καλή φίλη
Χριστίνα Παπασπηλιωπούλου
που χωρίς την παρότρυνση της θα είχα σταματήσει την προσπάθεια

Περιεχόμενα

Υπόθεση Αρχαιοκαπηλίας.....	6
Σκιά στο παράθυρο.....	15
Το φτερό.....	13
Παππούς και εγγονός.....	36
Όλα ή τίποτα.....	44
Έγκλημα στην Άνδρο.....	50
Μια φθινοπωρινή Κυριακή.....	76
Του Βουνού τα Μυστικά.....	90
Γυμνό.....	103

Υπόθεση Αρχαιοκαπηλίας

Η αφέγγαρη νύχτα με τα σύννεφα να καλύπτουν τα αστέρια, έκαναν την απόκρημνη παραλία να φαντάζει τρομακτική. Ο άντρας με τα μαύρα ρούχα, καθισμένος σε ένα βράχο παρακολουθούσε τη θάλασσα με ένα ζευγάρι κιάλια νυκτός. Είχαν αργήσει. Σε λίγο θα άρχιζε να αχνοφέγγει. Έριξε άλλη μια ματιά προς τη θάλασσα και σηκώθηκε για να φύγει, όμως όπως έκανε να πιάσει το σακίδιο του, είδε το σινιάλο. Επιτέλους. Με προσοχή κατέβηκε στη θάλασσα καθώς η βάρκα πλεύριζε στην παραλία. Δύο άντρες βγήκαν, κουβαλώντας προσεκτικά ένα κιβώτιο. Πριν πατήσουν καλά καλά στη στεριά, η νύχτα έγινε μέρα, καθώς σκάφη του λιμενικού περικύκλωσαν την περιοχή. Ο άντρας με τα μαύρα, πέταξε το σακίδιο που κρατούσε και τα κιάλια και άρχισε να τρέχει πηδώντας από βράχο σε βράχο.

Τον παρακολουθούσαν σχεδόν έξι μήνες, από τη στιγμή δηλαδή που είχαν λάβει εκείνη την ανώνυμη καταγγελία, πως εμπλεκόταν σε κύκλωμα πώλησης αρχαιοτήτων, θρησκευτικών κειμηλίων και άλλων έργων τέχνης ανυπολόγιστης ιστορικής αξίας. Οι ερευνητές που είχαν αναλάβει την υπόθεση, κινούνταν με διακριτικότητα, απόλυτη μυστικότητα. Αν ο ύποπτος αντιλαμβανόταν πως ήταν υπό παρακολούθηση, λόγω κάποιων αμφίβολων ενδείξεων, θα δημιουργούνταν μεγάλο σκάνδαλο σε σημείο να “ξηλωθεί” ολόκληρη η ηγεσία της αστυνομίας, χωρίς να υπολογίζονται αυτοί που θα καταστρέφονταν οικονομικά και προσωπικά.

- Το φιάσκο του καλοκαιριού, στο Πανόραμα, δεν θα επαναληφθεί. Αυτή τη φορά δε θα ξεφύγει, φώναζε ο Μιχάλης Καρούζος, ο Διευθυντής της Διεύθυνσης αρχαιοκαπηλίας της ΕΛΑΣ, ένας από τους πιο ηθικούς και τίμιους αστυνομικούς που είχαν περάσει από το σώμα και ο οποίος είχε τεθεί επικεφαλής των ερευνών.

- Μα δεν είπε κανείς το αντίθετο αστυνόμε.
- Το αποτέλεσμα μετράει Πάνο και εγώ αποτελέσματα δεν βλέπω.

Καταγόμενος από ένα μικρό χωριό της Θεσσαλίας, ορφανός από πατέρα, πέρασε τα παιδικά και εφηβικά του χρόνια μέσα στη φτώχεια και την ανέχεια. Όταν ένας θείος, ξάδερφος του συγχωρεμένου του πατέρα του, του πρότεινε να καταταγεί στη χωροφυλακή δεν το πολυσκέφτηκε. Με δύο αδερφές σε ηλικία γάμου, δεν υπήρχαν και πολλές επιλογές. Τα λιγοστά χωράφια του, στο χωριό, έφταναν ίσα να μην πεινάσουν. Οι γάμοι ήθελαν λεφτά και οι γαμπροί προίκες.

Οι τοκογλύφοι караδοκούσαν για να εκμεταλλευτούν ακριβώς αυτούς τους άμοιρους που έπεφταν στην ανάγκη τους. Η χωροφυλακή ήταν μια λύση, σταθερός μισθός, σίγουρος, χωρίς να καρδιοχτυπά κάθε μέρα για τον επιούσιο.

Τα πρώτα χρόνια υπηρέτησε ως χωροφύλακας σε χωριά της Θεσσαλίας και της Μακεδονίας. Πάντρεψε τις αδερφές του και όταν τελείωσε με τις υποχρεώσεις του, έδωσε εξετάσεις στη Σχολή Αξιωματικών και πέτυχε. Την αγάπησε τη δουλειά του και ας τους έβριζαν μπασκίνες και μπάτσους.

Όταν η καταγγελία έφτασε στο γραφείο του, δεν έκανε δεύτερες σκέψεις. Γνώριζε πολύ καλά ποιος ήταν ο ύποπτος και ήταν αποφασισμένος να εξετάσει κάθε ενδεχόμενο και αν όντως η καταγγελία ευσταθούσε θα προχωρούσε στη σύλληψη του ακόμη και αν τον προστάτευε ο Θεός ο ίδιος.

Τους καλύτερους συνεργάτες του είχε ρίξει πίσω από τον ύποπτο άλλα οι ενδείξεις ήταν αμελητέες και δεν φαινόταν να εμπλέκεται σε κάποια ύποπτη δραστηριότητα. Και από τις τηλεφωνικές του συνομιλίες δεν είχε προκύψει κάτι. Ο Αρχηγός τον πίεζε να παρατήρει την υπόθεση, αλλά ο Καρούζος δεν ήταν ακόμη έτοιμος. Σπάνια κάποια καταγγελία γινόταν χωρίς λόγο και ο αστυνόμος ήθελε να ανακαλύψει την αλήθεια αυτής της καταγγελίας. Το κάθε νόμισμα είχε δύο όψεις έλεγε μια παροιμία, και στη συγκεκριμένη περίπτωση, ή η κατηγορία ευσταθούσε και απλά οι εμπλεκόμενοι ήταν πολύ προσεκτικοί και θα δυσκολευόντουσαν να τους ανακαλύψουν, ή αν η κατηγορία ήταν ψευδής, έπρεπε να ανακαλυφθεί γιατί έγινε και ποιους εξυπηρετούσε. Πάντα υπήρχε η πιθανότητα ο ύποπτος να ήταν αθώος και να κινδύνευε.

Η Ειρήνη μαζί με την παρέα της διασκεδάζε σε ένα από τα μεγαλύτερα night club της παραλιακής. Τα κατάμαυρα μακριά της μαλλιά, η εντυπωσιακή ολόσωμη φόρμα που φορούσε και ο όλο χάρη χορός της μαγνήτιζαν τα βλέμματα αντρών και γυναικών.

Στο διπλανό τραπέζι καθόταν μια παρέα πέντε ατόμων. Δύο γυναίκες και τρεις άντρες. Οι γυναίκες χόρευαν αλλά οι άντρες προτιμούσαν να πίνουν το ποτό τους. Ξαφνικά η Ειρήνη κουνιστή και λυγιστή πλησίασε τον πιο εντυπωσιακό από τους τρεις άντρες και σκύβοντας τον φίλησε στα χείλη. Ένα φιλή σύντομο σχεδόν αέρινο που όμως σόκαρε τον άντρα.

- Με συγχωρείτε για το θάρρος, αλλά η παρέα μου με προκάλεσε στοιχηματίζοντας πως δεν θα τολμούσα να φιλήσω έναν τελείως άγνωστο άντρα.
 - Αν και εδώ που τα λέμε, και χωρίς το στοίχημα... απολογήθηκε η κοπέλα στο σοκαρισμένο άντρα.
 - Είσαστε ιδιαίτερα ευρηματική δεσποινίς μου, εξαιρετικός ο τρόπος που σκεφτήκατε για να με πλησιάσετε, σας συγχαίρω, της αντιγύρισε ο άντρας με μια δόση ειρωνείας.
- Η Ειρήνη τον κοίταξε παραξενεμένη, χαμογέλασε και προχώρησε προς την παρέα της, όταν ο Στέφανος την έπιασε από το χέρι.
- Φεύγεις; Δεν θα καθίσεις μαζί μου; Αυτός άλλωστε δεν ήταν ο σκοπός;
 - Μα ποιος σκοπός; Νομίζω σας εξήγησα, και μαλακά τράβηξε το χέρι της να ελευθερωθεί.
 - Θέλεις να πεις πως δεν ξέρεις ποιος είμαι; επέμεινε ο άντρας.
 - Γιατί θα έπρεπε; απάντησε με αυθάδεια αυτή τη φορά η Ειρήνη και τραβώντας το χέρι της πήγε στην παρέα της.

Ο Στέφανος Χαλκίδης ήταν το ανερχόμενο αστέρι στο διεθνές Jet set. Γόνος καλής οικογένειας, αλλά χωρίς οικονομική άνεση, κατάφερε να δημιουργήσει την περιουσία του σχεδόν από το μηδέν. Ιδιοκτήτης δύο πεντάστερων ξενοδοχείων στη Ρόδο και στην Μύκονο αντίστοιχα, κινούνταν σε πολύ υψηλούς κύκλους και οι διασυνδέσεις του έφταναν ως τον Πρωθυπουργό και ακόμη παραπάνω, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Η φωτογραφία του συχνά κοσμούσε τα εξώφυλλα οικονομικών περιοδικών ενώ η προσωπική του ζωή, απασχολούσε τα πρωινά magazines ιδιαίτερα συχνά.

Η δημοσιότητα γύρω από το όνομα του τον ενοχλούσε. Προσπαθούσε να κρατάει χαμηλό προφίλ και φρόντιζε τα άτομα του στενού του περιβάλλοντος να είναι αξιοπρεπή και άξια εμπιστοσύνης. Καθώς όμως, η φωτογραφία του φιγουράριζε σε διάφορα έντυπα, ήταν εύκολα αναγνωρίσιμος και δεν ήταν λίγοι αυτοί που τον πλησίαζαν, ιδιαίτερα γυναίκες για να τον προσεγγίσουν ή ακόμα και από περιέργεια. Την κοπέλα που τον φίλησε, την είχε προσέξει σχεδόν από την αρχή που μπήκε στο μαγαζί και σκόπευε να την πλησιάσει. Τον είχε εντυπωσιάσει το παρουσιαστικό της αλλά και η ανέμελη στάση της. Ο τρόπος όμως που τον πλησίασε η ίδια τον εκνεύρισε. Αντιπαθούσε τις γυναίκες που την «έπεφταν» στους άντρες. Του άρεσε να είναι ο άντρας αυτός που προσεγγίζει και όχι το

αντίθετο. Η ισοπέδωση που παρατηρούσε τα τελευταία χρόνια τον χαλούσε πολύ

ο Δεν πέρασε πολύ ώρα και ο Στέφανος κρατώντας δύο ποτά πλησίασε την θορυβώδη παρέα της Ειρήνης.

- Με συγχωρείς, συνήθως δεν είμαι τόσο αγενής, Στέφανος, γοητευμένος, της είπε και της πρόσφερε το ένα από τα ποτά που κρατούσε.

- Και εγώ δεν συνηθίζω να φιλάω άγνωστους άντρες, Ειρήνη, χάρηκα..

- Οφείλω μια εξήγηση, συνεχώς προσπαθούν να με πλησιάζουν

- διάφοροι τύποι, άντρες και γυναίκες, απλώς από περιέργεια και αυτό με εκνευρίζει.

- Πραγματικά δεν σε γνωρίζω, βρίσκομαι στην Ελλάδα μόλις τρεις μήνες και δεν γνωρίζω πρόσωπα και πράγματα.

Από εκεί και έπειτα η συζήτηση κύλησε αβίαστα και σύντομα οι δύο παρέες διασκέδαζαν μαζί.

Όπως φάνηκε, τις επόμενες μέρες, η Ειρήνη και ο Στέφανος είχαν αρκετά κοινά σημεία. Άρεσε και στους δύο η διασκέδαση σε night clubs, αγαπούσαν και οι δύο τα θαλάσσια σπορ και γενικά δεν ήταν λίγες οι φορές που η τύχη τους έφερνε τον έναν κοντά στον άλλον.

Όποτε τύχαινε να συναντηθούν, παρατούσαν τις παρέες τους και συνέχιζαν μόνοι τους. Απολάμβαναν πολύ να συζητούν αλλά και να διαφωνούν. Σιγά σιγά η σχέση τους εξελίχθηκε και οι συναντήσεις τους δεν ήταν πια τυχαίες αλλά κανονισμένες.

Αν και ο Στέφανος προσπάθησε να στρέψει τη σχέση τους από φιλική, σε ερωτική, η Ειρήνη ήταν πολύ διστακτική, προτιμούσε να παραμείνουν φίλοι. Τα διαφορετικά βιώματα τους, η διαφορετική οικονομική τους επιφάνεια, τη φόβιζαν, ήθελε χρόνο. Ο άντρας το σεβάστηκε και γοητεύτηκε ακόμη περισσότερο από την όμορφη και προσγειωμένη κοπέλα.

Η Ειρήνη ήταν η επίσημη συνοδός του σε όλες σχεδόν τις εξόδους του, και προσπαθούσε σιγά σιγά να την κάνει μέρος της ζωής του αλλά και ο ίδιος να γίνει μέρος της δικής της ζωής.

Το καλοκαίρι όδευε προς το τέλος του, όταν της πρότεινε να επισκεφτούν έναν φίλο του στη Νεμέα που είχε δικό του οινοποιείο.

- Θα περάσουμε τέλεια, θα μας ξεναγήσει στους αμπελώνες του, θα δοκιμάσουμε το κρασί του και θα σου μάθω ορισμένα μυστικά για το κρασί που δεν τα έχεις ξανακούσει, της είχε πει χαριτολογώντας και η κοπέλα είχε δεχτεί με.

ενθουσιασμό.

Πραγματικά η εμπειρία της οινογνωσίας ήταν κάτι πρωτόγνωρο για αυτήν και την απόλαυσε. Οι δύο άντρες αλλά και η σύζυγος του οινοποιού ήταν ιδιαίτερα περιποιητικοί και απαντούσαν σε όλες της τις ερωτήσεις έστω και αν κάποιες αποκάλυπταν την άγνοια της για το κρασί. Η οικοδέσποινα είχε φροντίσει και είχε ετοιμάσει ένα νοστιμότατο παραδοσιακό γεύμα που αναδείκνυε τα κρασιά με τα οποία το συνόδευσαν.

Η συζήτηση στράφηκε σε άλλα θέματα, πέραν του οινοποιείου και η Ειρήνη μαγεύτηκε από τον τρόπο που ο Στέφανος άκουγε τους φίλους του. Ήταν τόσο διαφορετικός από άλλες φορές. Της φαινόταν πιο ήρεμος, πιο προσιτός, πιο απλός και αυτό της άρεσε. Δεν ήταν πια ο πλούσιος επιχειρηματίας αλλά ένας απλός και φιλικός άντρας.

- Ειρήνη, ήρθε η στιγμή για την έκπληξη, είπε ξαφνικά ο οικοδεσπότης τους.

- Έκπληξη;
- Λίγη υπομονή παρακαλώ.

Ο Στέφανος χαμογέλασε αινιγματικά και προχώρησαν όλοι προς ένα κάπως απομακρυσμένο κτίριο που από μακριά έμοιαζε σαν κάτι ανάμεσα σε αποθήκη και στάβλο. Όταν ο Κώστας, ο οικοδεσπότης τους, ξεκλείδωσε την πόρτα, η Ειρήνη έμεινε άφωνη μπροστά στα τόσα αρχαία εκθέματα που υπήρχαν τριγύρω, όλα τακτικά τοποθετημένα σε προθήκες.

- Μα αυτό είναι πραγματικό μουσείο, αναφώνησε η κοπέλα

- Το δικό μου μουσείο δεσποινίς, το καμάρι μου.

- Είναι γνήσια; Τα βρήκατε; Τα αγοράσατε; απανωτές οι ερωτήσεις της καθώς περπατούσε ανάμεσα τους θαυμάζοντας.

- Μην τον θαυμάζεις και πολύ, όλα απομιμήσεις είναι, απλά έχει τη συνήθεια να αγοράζει αρχαία αγαλματίδια και να κοκορεύεται στους φίλους, στους γνωστούς αλλά και στους επισκέπτες του οινοποιείου πως πρόκειται για γνήσια κομμάτια. Να κοίτα εδώ, της εξήγησε ο Στέφανος και της έδειξε την βάση ενός μικρού αγάλματος που βρισκόταν δίπλα του. Η ετικέτα έγραφε την επωνυμία ενός γνωστού καταστήματος με είδη λαϊκής τέχνης στην Αθήνα.

- Κώστας κανόνισε σε παρακαλώ μαζί με τα κρασιά που σου παρήγγειλα να μου στείλεις και το άγαλμα της Περσεφόνης με την ένδειξη “η κόρη του Μάη”.

- Δεν είναι για πούλημα Στέφανε...

- Δεν ακούω τίποτα. Θα ταιριάζει θαυμάσια στην αίθουσα συσκέψεων στο ξενοδοχείο της Ρόδου. Όσο για την αμοιβή σου, ανοιχτή επιταγή. Και λέγοντας αυτά ο Στέφανος κρατώντας πάντα την Ειρήνη από το χέρι αποχαιρέτησαν τους φίλους του και έφυγαν.

Κατά την επιστροφή, τη διασκέδαζε με διάφορες φάρσες που είχε σκαρφιστεί κατά καιρούς ο Κώστας για να γελάσουν με την παρέα τους. Η Ειρήνη έκανε πως διασκέδαζε, στην πραγματικότητα όμως το μυαλό της βρισκόταν στα εκθέματα. Τα τρία καλοκαίρια που είχε περάσει ως εθελόντρια σε ανασκαφές, κάτι της είχαν μάθει. Μπορεί κάποια αγαλματίδια να ήταν όντως αντίγραφα αλλά αρκετά, ίσως και τα περισσότερα ήταν γνήσια. Σκέφτηκε να το συζητήσει με το Στέφανο, αλλά το μετάνιωσε. Τι ήξερε άλλωστε για αυτόν; Ουσιαστικά τίποτα. Ένας άλλος λόγος που κρατούσε το στόμα της κλειστό ήταν το γεγονός ότι ζήτησε από τον Κώστα να αγοράσει την Περσεφόνη, ένα γνήσιο αγαλματίδιο της κλασικής περιόδου. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως δεν γνώριζε την αξία του ή να θεωρούσε πως ήταν αντίγραφο. Χαμένη στις σκέψεις της ούτε κατάλαβε πότε έφτασαν στο σπίτι της και πως ο Στέφανος είχε σταματήσει και την κοιτούσε με περιέργεια.

- Μια πεντάρα για τις σκέψεις σου.
- Ορίστε;
- Σου μιλάω πόση ώρα και ούτε καν με ακούς...
- Συγγνώμη, αφαιρέθηκα τελείως, είμαι και κάπως κουρασμένη...
- Σου έχω μια πρόταση για να ξεκουραστείς και να χαλαρώσεις
- Μμμμ, για πες.
- Σε περίπου δεκαπέντε μέρες, θα πρέπει να πάω στη Ρόδο για κάποιες επαγγελματικές υποχρεώσεις, γιατί δεν παίρνεις λίγες μέρες άδεια και να έρθεις μαζί μου; Ίσως εκεί να καταφέρω να σε πείσω πως σκέφτομαι πολύ σοβαρά για μας.

- Καθόλου κακή ιδέα. Πραγματικά χρειάζομαι μερικές μέρες ξεκούρασης. Θα το κανονίσω, του είπε φιλώντας τον πεταχτά στα χείλη. Έκανε να κατέβει από το αυτοκίνητο αλλά ο Στέφανος την σταμάτησε. Έπιασε το κινητό του και κάλεσε ένα νούμερο.

- Ενημέρωσε το Μίλλερ πως θα συναντηθούμε στη Ρόδο σε δεκαπέντε μέρες. Θα έχω μαζί μου και το δώρο που του υποσχέθηκα. Κλείσε δύο αεροπορικά εισιτήρια business class για τις δέκα του μήνα στο όνομα μου και στο όνομα Ειρήνη Βασδέκη. Ενημέρωσε και τη Ρόδο για την άφιξη μου, να ετοιμάσου το διαμέρισμα

και την σουίτα Αθηνά, έκλεισε το τηλέφωνο και συνόδευσε την Ειρήνη ως την πόρτα της.

Όταν ο Καρούζος μπήκε στο γραφείο του εκείνο το πρωί, βρήκε ένα σημείωμα πάνω στο πληκτρολόγιο του υπολογιστή του

“α) Νεμέα, οινοποιείο Παπανικολάου. Κώστας Παπανικολάου, πιθανότατα προμηθευτής.

β) Ρόδος, ξενοδοχείο Κολοσσός, 10 του μηνός, εκεί θα γίνει η δουλειά, άγνωστη ημερομηνία αλλά εντός των επόμενων ημερών.

γ) Μίλλερ, πιθανώς ο αγοραστής, άγνωστα λοιπά στοιχεία”
έγραφε το σημείωμα, χωρίς καμιά υπογραφή.

Αν και ο Σεπτέμβριος είχε μπει για τα καλά, στη Ρόδο η καλοκαιρία συνεχιζόταν. Ευτυχώς οι ορδές των τουριστών που κάθε καλοκαίρι κατέκλυζαν το νησί είχαν φύγει και πλέον οι λιγαστοί επισκέπτες, μπορούσαν να απολαύσουν τις υπέροχες παραλίες της Ρόδου και τις υπόλοιπες ομορφιές του νησιού, με ηρεμία.

Το ξενοδοχείο του Στέφανου Χαλκίδη, βρισκόταν στην παραλία της Καλλιθέας, στη Ρόδο, σε μια από τις ωραιότερες τοποθεσίες της Μεσογείου και θεωρείτο ιδανικός προορισμός για χαλάρωση. Οι επισκέπτες του, είχαν περιοριστεί σε δύο ζευγάρια μέσης ηλικίας που απολάμβαναν τις διακοπές τους στην εκτός εποχής περίοδο, σε μια γυναίκα μόνη που συνέχιζε τις διακοπές της για λίγο ακόμη πριν επιστρέψει στο Λονδίνο όπου ζούσε μόνιμα, σε έναν άντρα με το γραμματέα του που είχαν έρθει για κάποιες επαγγελματικές υποχρεώσεις, σε έναν άντρα που ανάρρωνε μετά από ένα σοβαρό χειρουργείο και σε ένα ολιγομελές γκρουπ δέκα ατόμων από τα ΚΑΠΗ Λαμίας.

Ο μικρός αριθμός των επισκεπτών αλλά και η ανεμελιά των διακοπών, είχε δημιουργήσει ένα ευχάριστο κλίμα ανάμεσα τους και σχεδόν κάθε βράδυ διασκέδαζαν όλοι μαζί σαν μια μεγάλη παρέα. Τα κουτσομπολιά ήθελαν τις επόμενες δύο τρεις μέρες να καταφθάνει και ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου μαζί με τη νέα του κατάκτηση και όλες οι κυρίες είχαν αναστατωθεί μια και ο Χαλκίδης ήταν ιδιαίτερα αγαπητός στο γυναικείο πληθυσμό.

Το ζευγάρι αφίχθη ένα μεσημέρι αλλά οι ένοικοι του ξενοδοχείου δεν τους συνάντησαν παρά το βράδυ κατά τη διάρκεια του δείπνου. Αν και η βραδιά εξελίχθηκε πολύ ευχάριστα, η κούραση της ημέρας άρχισε να καταβάλλει τους περισσότερους οι οποίοι και αποσύρθηκαν στα δωμάτια τους αφήνοντας στο

σαλόني του ξενοδοχείου τον Χαλκίδη με τον επιχειρηματία να συζητούν και έναν άλλο ένοικο ο οποίος φαινόταν απορροφημένος σε κάποιο βιβλίο.

- Η κοπέλα..
- Αποκλείεται. Αύριο τελειώνουμε..
- Πρόβλημα..

Οι σκόρπιες φράσεις που έφταναν στα αυτιά του, δεν στάθηκαν ικανές να ταραξουν τον άντρα που διάβαζε.

- Αυτό αποκλείεται! φώναξε ο Χαλκίδης αγριεμένος και έφυγε αφήνοντας τον επιχειρηματία σύξυλο. Η δυνατή φωνή, σα να ξύπνησε τον άντρας που τους κοίταξε για μια στιγμή. Το επόμενο πρωί η Ειρήνη έψαχνε τον Στέφανο καθώς είχε καθυστερήσει στο ραντεβού τους αλλά δεν στάθηκε δυνατόν να τον βρει πουθενά, μέχρι τη στιγμή που μια καμαριέρα της παράδωσε ένα σημείωμα του. Της έγραφε πως θα καθυστερούσε για λίγο και αν τον χρειαζόταν θα τον έβρισκε στο γραφείο του στον πρώτο όροφο του ξενοδοχείου.

Η κοπέλα χτύπησε διακριτικά την πόρτα αλλά δεν πήρε απάντηση, άνοιξε προσεκτικά και βρέθηκε σε ένα άδειο δωμάτιο σαν προθάλαμο. Φωνές ακούγονταν από το διπλανό δωμάτιο.

- Η γυναίκα γνωρίζει, ήδη έκανε ερωτήσεις.
- Δεν ξέρει τίποτα και μην την μπλέκεις.
- Εσύ την έμπλεξες από τη στιγμή που την πήρες μαζί σου στον Κώστα.
- Πάρε το άγαλμα και φύγε. Εδώ τελειώνει η συνεργασία μας.
- Ως την επόμενη φορά κύριε Χαλκίδη.
- Αυτή ήταν η τελευταία φορά.
- Νομίζεις. Όποιος μπαίνει σε αυτό χώρο αποχωρεί μόνο νεκρός.
- Τολμάς να με απειλείς;

Η Ειρήνη δεν ήξερε τι να κάνει. Οι δύο άντρες ήταν φανερό πως τσακώνονταν. Αν φανέρωνε την παρουσία της θα ήταν σα να έμπαινε στο μάτι του κυκλώνα. Ο Μίλλερ ήταν ιδιαίτερα επικίνδυνος. Από τους μεγαλύτερους κλεπταποδόχους αρχαίων κειμηλίων, διατηρούσε μια από τις μεγαλύτερες γκαλερί στο Βερολίνο και πελάτες του ήταν οι μεγαλύτεροι συλλέκτες του κόσμου. Η Interpol χρόνια προσπαθούσε να τον συλλάβει αλλά πάντα, την τελευταία στιγμή, κατάφερνε και διέφευγε. Ίσως είχε έρθει η στιγμή για εκείνο το τηλεφώνημα.

- Δεν θα το ξαναπώ. Ξεφορτώσου την κοπέλα γιατί διαφορετικά θα το αναλάβουν οι δικόι μου. Αντιός κύριε Χαλκίδη, φεύγω με το βραδινό καράβι. Α, και κάτι τελευταίο, την ιδέα σου να αποχωρήσεις τη θεωρώ απλώς ένα κακόγουστο

αστείο. Θα είμαστε σε επαφή.

Μόλις που πρόλαβε η Ειρήνη να κρυφτεί κάτω από το γραφείο που υπήρχε σε μian άκρη, πριν η πόρτα ανοίξει και βγει ο Μίλλερ κουβαλώντας μια βαλίτσα. Περίμενε μέχρι η πόρτα να ξανακλείσει και τότε γρήγορα βγήκε από το γραφείο και κατευθύνθηκε στο σαλόνι του ξενοδοχείου. Αμέσως έβγαλε ένα δεύτερο κινητό που κουβαλούσε πάντα μαζί της σε μια μικρή κρυφή θήκη και έστειλε την αναφορά της στον προϊστάμενο της.

- Όπως φαίνεται, γρήγορα σε βαρέθηκε άκουσε μια γυναικεία φωνή να της λέει με ύφος κάπως υπεροπτικό. Η Ειρήνη την κοίταξε παραξενεμένη αλλά δεν μίλησε.

- Είμαι η πρώτη. Πριν ένα χρόνο εγώ ήμουν η επίσημη αγαπημένη του και όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα πάνω μου. Ώσπου μια μέρα με αναβάθμισε σε διευθύντρια του ξενοδοχείου και τελείωσε τη σχέση μας. Λες και του είπε κανείς πως με ενδιέφερε να γίνω διευθύντρια. Ο στόχος ήταν να γίνω ιδιοκτήτρια. Αλλά βλέπεις υπάρχουν κάτι τοσουλάκια σαν και σένα που αρέσκονται να αρπάζουν τους άντρες των άλλων γυναικών. Μη νομίζεις πως δεν έμαθα πως του ρίχτηκες. Φρόντισε να το απολαύσεις όσο διαρκέσει, σύντομα τα πάντα θα είναι παρελθόν, αποτελείωσε το μονόλογο της η κοπέλα και γυρίζοντας την πλάτη στην Ειρήνη έφυγε.

Η κοπέλα θα είχε απαντήσει ανάλογα αλλά εκείνη τη στιγμή την απασχολούσαν πιο σημαντικά πράγματα.

Ο Καρούζος μόλις έλαβε το μήνυμα στο κινητό του, κινητοποίησε την ΟΠΚΕ Ρόδου για να αποκλείσουν το λιμάνι και να συλλάβουν το Μίλλερ, μαζί με τον θησαυρό που κουβαλούσε. Συγχρόνως μια δεύτερη ομάδα κατευθυνόταν ήδη προς το οιοποιείο στη Νεμέα ενώ ο ίδιος συνοδευόμενος από την Ειρήνη κατευθύνθηκαν στο γραφείο του Χαλκίδη

Τρεις μήνες αργότερα, η Ειρήνη και ο Καρούζος προχωρούσαν στον περίβολο των δικαστηρίων στη Σχολή Ευελπίδων. Σε λιγότερο από μια ώρα θα ξεκινούσε η δική. Ο Γιόχαν Μίλλερ, ο Κωσταντίνος Παπανικολάου, η σύζυγος του Ελπίδα και τέσσερα ακόμη άτομα, κατηγορούνταν για εκβιασμούς, πλαστογραφίες και αρχαιοκαπηλία. Βασικοί μάρτυρες κατηγορίας, ο Μιχάλης Καρούζος Διευθυντής στη Διεύθυνση Αρχαιοκαπηλία της ΕΛΑΣ, ο Διευθυντής της Εφορίας Αρχαιοτήτων του νομού Αργολίδας, η αστυνομικός Ειρήνη Βασδέκη και ο σύντροφός της Στέφανος Χαλκίδης ως εκπρόσωπος της Interpol.

Σκιά στο παράθυρο

Τέταρτο εικοσιτετράωρο και για μια ακόμη φορά οι έρευνες μας δεν είχαν αποδώσει καρπούς. Λες και είχε ανοίξει η γη και την είχε καταπιεί. Κανένα στοιχείο, καμία ένδειξη για το που μπορεί να ήταν. Συνήθως την πρώτη άντε τη δεύτερη μέρα οι απαγωγείς επικοινωνούν με την οικογένεια για λύτρα. Σε αυτή την περίπτωση όμως τίποτα τέτοιο δεν συνέβη.

Όπως μου είχαν πει οι γονείς της, περπατούσε περιμετρικά της λίμνης Μπελέτσι στην Πάρνηθα, όταν ξαφνικά χάθηκε από το οπτικό τους πεδίο. Αν και η περιοχή συγκεντρώνει αρκετό κόσμο εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα υπήρχαν ελάχιστοι επισκέπτες οπότε εύκολα μπορούσαν να την παρακολουθούν από το σημείο που έκαναν το πικ νικ τους. Όταν κατάλαβαν πως το παιδί είχε εξαφανιστεί, αναστατώθηκαν πάρα πολύ αλλά όσο και αν έψαξαν στο δάσος τριγύρω, δεν τη βρήκαν. Οι γονείς βρίσκονταν σε άθλια ψυχολογική κατάσταση και ήμασταν εγώ και η ομάδα μου υπεύθυνοι ώστε να τους ηρεμήσουμε και να τους βοηθήσουμε να θυμηθούν όλα όσα συνέβησαν εκείνη την ημέρα.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που είχα συλλέξει από γνωστούς και φίλους, επρόκειτο για μια απλή οικογένεια. Ουδέποτε είχε ακουστεί κάτι περίεργο γι' αυτούς. Ο πατέρας εργαζόταν ως οικονομικός σύμβουλος σε μια εταιρεία ενώ η μητέρα δεν εργαζόταν και είχε αφοσιωθεί στην ανατροφή της κόρης της. Το κορίτσι φοιτούσε σε ένα από τα δημόσια σχολεία στο Μαρούσι. Ήταν καλή μαθήτρια και αγαπητή στους συμμαθητές της. Οι δάσκαλοι της ήταν ευχαριστημένοι μαζί της και θεωρούσαν πως επρόκειτο για μια αγαπημένη οικογένεια.

Όπως και αν έψαχνα το θέμα, όποιο και αν ρώταγα κατέληγα σε αδιέξοδο και οι ώρες περνούσαν. Το πρωί της έκτης μέρας των ερευνών, οι συνάδερφοι βρίσκονταν και πάλι στο δάσος ψάχνοντας για κάποιο στοιχείο, αλλά εγώ είχα μείνει πίσω και ξαναδιάβαζα τις καταθέσεις των γονιών και των φίλων της κοπέλας μήπως και μου είχε ξεφύγει κάτι. Ο Αρχηγός πίεζε για αποτελέσματα ενώ οι εφημερίδες και οι διαφορές τηλεοπτικές ενημερωτικές εκπομπές είχαν βρει για άλλη μια φορά λόγο να τονίζουν την ολιγωρία και την ανικανότητα της Ελληνικής Αστυνομίας.

- Αστυνόμε, μια κοπέλα ζητά να σας δει προσωπικά, λέει πως έχει κάτι σημαντικό να σας πει για την υπόθεση, με ενημέρωσε ένας αστυνομικός. Αν και ήμουν σχεδόν σίγουρος πως δεν θα μου έλεγε κάτι καινούργιο, τη δέχτηκα.

- Ο αστυνόμος Καρούζος; Λέγομαι Ελένη Μητρούση και νομίζω πως ξέρω που βρίσκεται το κορίτσι που χάθηκε, είπε η γυναίκα και παραλίγο να γελάσω από τις τόσες φορές που είχα ακούσει στην καριέρα μου ακριβώς την ίδια φράση χωρίς καμιά υπόσταση. Την κοίταξα χωρίς να μιλήσω, περιμένοντας να ακούσω τη συνέχεια.

- Πριν πείτε οτιδήποτε θα ήθελα να σας διηγηθώ μια ιστορία και έπειτα εσείς θα αποφασίσετε αν έχω δίκαιο ή άδικο, ξαναείπε η γυναίκα.

Φαινόταν σοβαρή κοπέλα έτσι της έκανα νόημα να ξεκινήσει την ιστορία της και συγχρόνως έβγαλα μερικές κόλλες αναφοράς για να κρατήσω σημειώσεις.

- Πριν δύο μέρες επέστρεφα στην Αθήνα από ένα φιλικό μου σπίτι στην Ιπποκράτειος Πολιτεία. Καθώς δεν ήξερα καλά το δρόμο και είχε αρχίσει να σουρουπώνει χάθηκα και σα μην έφτανε αυτό, χάλασε το αυτοκίνητο μου και ακινητοποιήθηκε στη μέση του πουθενά. Με το κινητό να μην έχει καθόλου σήμα, ήμουν έτοιμη να βάλω τα κλάματα, όταν σταμάτησε δίπλα μου ένα αυτοκίνητο. Ο οδηγός του αυτοκινήτου, ένας νέος άντρας περίπου 35 - 40 χρονών, με πλησίασε πολύ ευγενικά και προσφέρθηκε να με βοηθήσει. Αλλά καθώς είχε σκοτεινιάσει για τα καλά, πρότεινε να πάμε μέχρι το σπίτι του, θα τηλεφωνούσαμε στην οδική βοήθεια και θα τους καθοδηγούσε ο ίδιος σχετικά με τη θέση που βρισκόταν το ακινητοποιημένο αυτοκίνητο. Μην έχοντας άλλη λύση, τον ακολούθησα.

Το σπίτι βρισκόταν μερικά χιλιόμετρα παρακάτω και ήταν μια μικρή μεζονέτα στη μέση ενός κήπου. Ένιωσα άβολα, θα βρισκόμουν μόνη με έναν άγνωστο σε ένα απομονωμένο περιβάλλον αλλά η ευγένεια του με καθησύχασαν. Τηλεφώνησε σε δύο τρεις εταιρείες οδικής βοήθειας, αλλά εκείνη την ώρα καμία δεν ήταν διατεθειμένη να διαθέσει άνθρωπο για να ανέβει στην Πάρνηθα. Ο οικοδεσπότης μου, τότε, πρότεινε να κοιμηθώ στο σπίτι του, δωμάτια υπήρχαν, και την επόμενη ημέρα θα καλούσε έναν φίλο του μηχανικό για να επισκευάσει το αυτοκίνητο. Έτσι και έγινε. Περάσαμε ευχάριστα το βράδυ καθώς στη συζήτηση προέκυψε ότι είχαμε κοινά ενδιαφέροντα για τα βιβλία, τη μουσική, τις ταινίες. Κάποια στιγμή με συνόδευσε σε ένα από τα υπνοδωμάτια του πάνω ορόφου και αποκοιμήθηκα.

Δεν ξέρω πόση ώρα είχε περάσει από τη στιγμή που με πήρε ο ύπνος, όταν άκουσα μια κοριτσιίστικη φωνή «Όχι, σε παρακαλώ, όχι πάλι, μη σε παρακαλώ αχ,

αχ», αρχικά νόμισα πως ήταν κάτι που άκουσα στον ύπνο μου, σαν όνειρο, αλλά το συνεχόμενο κλάμα του κοριτσιού με ξύπνησε τελείως. Αναστατώθηκα και σηκώθηκα να δω τι συνέβαινε. Όπως βγήκα στο διάδρομο, είδα τον οικοδεσπότη μου να βγαίνει επίσης από ένα δωμάτιο στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου.

- Θέλετε κάτι; με ρώτησε.

- Άκουσα ένα κορίτσι να κλαίει και να φωνάζει, ανησύχησα. Μένει και κάποιος άλλος στο σπίτι; τον ρώτησα διστακτικά.

- Με συγχωρείται, εγώ φταίω που ξυπνήσατε, άκουγα ένα θεατρικό έργο στο ραδιόφωνο και μέχρι να καταλάβω πως η ένταση θα σας ενοχλούσε..., μου απάντησε ατάραχος και με ύφος μεταμελημένο.

Μην έχοντας κάτι άλλο να πω, γύρισα στο δωμάτιο μου και προσπάθησα να κοιμηθώ. Η αλήθεια είναι πως τη δικαιολογία του δεν την πίστεψα αλλά δεν μπορούσα να κάνω και κάτι. Πλέον αγωνιούσα να ξημερώσει και να φύγω από εκείνο το σπίτι.

Το επόμενο πρωί, με περίμενε ευδιάθετος με έτοιμο πρωινό και καφέ. Τηλεφώνησε αμέσως σε έναν γνωστό του ο οποίος σε μία ώρα είχε επισκευάσει το αυτοκίνητο μου. Ευτυχώς δεν ήταν κάτι σοβαρό. Μάλιστα ο άνθρωπος έφερε και το αυτοκίνητο στο σπίτι. Ευχαρίστησα τον οικοδεσπότη μου και παίρνοντας μαζί μου και τον μηχανικό φύγαμε.

Καθώς απομακρυνόμουν από το σπίτι, έριξα μια ματιά στο καθρέπτη του αυτοκινήτου και τρόμαξα. Σε ένα από τα παράθυρα του πάνω ορόφου στεκόταν ένα κορίτσι με ένα λευκό φόρεμα. Σαν φάντασμα έμοιαζε. Το σοκ ήταν τόσο ισχυρό που σχεδόν έφυγε το αυτοκίνητο από την πορεία του. Οι φωνές, το κορίτσι που έκλαιγε το προηγούμενο βράδυ, δεν ήταν από κάποια εκπομπή στο ραδιόφωνο αλλά πραγματικότητα.

Κύριε Αστυνόμε, δεν ξέρω αν είναι το κορίτσι που ψάχνετε, αλλά σε εκείνο το σπίτι ένα παιδί κακοποιείται. Και η κοπέλα αναστατωμένη έπαψε να μιλάει.

- Μπορείτε να μου πείτε πού βρίσκεται αυτό το σπίτι και πως λέγεται ο άντρας που σας βοήθησε; ρώτησα.

Μόλις η γυναίκα μου απάντησε, έστειλα μια ομάδα να παρακολουθεί το σπίτι και τις κινήσεις του υπόπτου, ενώ συγχρόνως, αρχίσαμε να ψάχνουμε τα αρχεία μας για τον συγκεκριμένο άνθρωπο.

Ηλίας Μαυρολέων, το όνομα το είχα ακούσει και παλαιότερα αλλά είχα τόσα πολλά που έπρεπε να σκεφτώ και δεν κατάφερα να θυμηθώ που και πότε το είχα ξανακούσει. Έκανα μερικές ακόμη ερωτήσεις στη γυναίκα και κατόπιν την άφησα

να φύγει τονίζοντας της πως υπήρχε περίπτωση να την ξανακαλέσω για επιπλέον ερωτήσεις αλλά και η ίδια αν ένιωθε πως κάποιος την παρακολουθούσε ή πως κινδύνευε να μου τηλεφωνήσει αμέσως.

Δεν θα είχε περάσει πολλή ώρα όταν μου έφεραν τις πληροφορίες για τον άντρα. Πριν κάποια χρόνια, είχε εμπλακεί σε μια υπόθεση σεξουαλικής παρενόχλησης, αλλά είχε αθωωθεί καθώς, όπως αποδείχθηκε, η γυναίκα που τον κατηγορούσε ήταν πρώην σύντροφος του η οποία με αυτόν τον τρόπο θέλησε να τον εκδικηθεί για τον χωρισμό τους.

Η ομάδα που παρακολουθούσε το σπίτι δεν είχε παρατηρήσει κάτι ύποπτο. Ο άντρας έφευγε για τη δουλειά του, το πρωί και επέστρεφε νωρίς το απόγευμα. Καθόλη τη διάρκεια της απουσίας του, καμία κίνηση δεν παρατηρήθηκε στο σπίτι. Την τρίτη μέρα μια γυναίκα εμφανίστηκε λίγο πριν την αναχώρηση του άντρα, η οποία όπως μάθαμε αργότερα ερχόταν μια φορά την εβδομάδα και καθάριζε το σπίτι. Στις ερωτήσεις μας, απάντησε πως δεν είχε παρατηρήσει κάτι περίεργο και είχε μπει σε όλα τα δωμάτια του σπιτιού για να τα καθαρίσει όπως έκανε κάθε φορά.

Για ακόμη μια φορά φτάναμε σε αδιέξοδο. Πώς θα φέρναμε για ανάκριση έναν άνθρωπο βασισμένοι μόνο στην υπόθεση μια γυναίκας που ίσως η φαντασία της, έπαιζε παιχνίδια;

Διάβαζα και ξαναδιάβαζα τις καταθέσεις των διαφόρων μαρτύρων όταν ο Αρχηγός για μια ακόμη φορά ωρυόταν για τα άρθρα των εφημερίδων.

- Καρούζο, έχεις διορία μια βδομάδα ακόμη. Εάν έως την ερχόμενη Τρίτη δεν μου έχεις απαντήσεις για την υπόθεση θα την αναλάβει άλλος.

- Αρχηγέ, εξετάζουμε κάθε πληροφορία. Γνωρίζετε πως γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις.

- Δε με ενδιαφέρει, στην τελική «φυτέψτε» κάποιον δικό μας μέσα στο σπίτι. Βρες λύση. Η υπόθεση πρέπει να κλείσει το συντομότερο.

Το μοναδικό σοβαρό στοιχείο που είχαμε ήταν η κατάθεση της γυναίκας, που θα μπορούσε όμως να αφορά και άλλη υπόθεση ή να ήταν τελείως φανταστική. Βγάλαμε εισαγγελική εντολή για την παρακολούθηση των τηλεφώνων του Μαυρολέων και ένταλμα έρευνας. Ρίξαμε ζωύφια στο σπίτι για να αναγκαστεί να φωνάξει συνεργείο απολύμανσης και να μπορούμε ανενόχλητοι να μπούμε στο σπίτι.

Τίποτα.

Μια γυναίκα όμως φαίνεται πως καλούσε συχνά τον Μαυρολέων στο κινητό του. Και τότε θυμήθηκα.

Στην υπόθεση που εμπλεκόταν ο Μαυρολέων, μια γυναίκα τον είχε υποστηρίξει και ουσιαστικά ήταν αυτή που του είχε δώσει και άλλοθι, η αδερφή του. Ψάχνοντας τα αρχεία εκείνης της υπόθεσης ανακάλυψα τα στοιχεία και μια φωτογραφία της γυναίκας.

Όταν, καλέσαμε τους γονείς για συμπληρωματική κατάθεση, η ένταση στη μεταξύ τους σχέση ήταν φανερή.

- Γιατί όλοι επιμένουμε στην απαγωγή; Ίσως να έφυγε μόνη της με εκείνο το νεαρό που την τριγύριζε τελευταία.

- Δεν ξέρεις τι λες. Η Κορίνα ποτέ δεν θα έφευγε από το σπίτι μας μόνη της. Δεκατριών χρονών είναι.

- Την είχες προσέξει τελευταία πως ντυνόταν και πως συμπεριφερόταν; Δεκατριών χρονών το λες εσύ αυτό;

- Τελικά όντως την αντιπαθείς, είχε δίκαιο όταν μου το έλεγε και εγώ τη μάλωνα και της έλεγα πως οι μαμάδες δεν αντιπαθούν τα παιδιά τους.

- Ωχ πάψε πια. Από πότε είμαι η μάνα της; Η γυναίκα σου είμαι αλλά φαίνεται πως αυτό το έχεις ξεχάσει.

Ακούγοντας το διάλογο του ζευγαριού, πολλά στοιχεία άρχισαν να μπαίνουν στη θέση τους. Παρακάλεσα τη γυναίκα να έρθει στο γραφείο μου και ζητήσαμε από τον πατέρα να επιστρέψει στο σπίτι του.

Η εριστικότητα της γυναίκας και η άρνηση της να απαντήσει στις ερωτήσεις μας για τη σχέση της με το κορίτσι εξαφανίστηκαν όταν είδε στο γραφείο μου τις απλωμένες φωτογραφίες. Αν και είχαν περάσει κάποια χρόνια, σχεδόν δέκα, δεν μπορούσε να αμφισβητήσει κανείς πως η γυναίκα στις φωτογραφίες ήταν η ίδια με αυτήν που καθόταν μπροστά μου. Σύντομα είχαμε όλες τις απαντήσεις που χρειαζόμασταν σχετικά με την απαγωγή.

Το ίδιο απόγευμα, όταν ο Μαυρολέων επέστρεψε από τη δουλειά του, με το ένταλμα έρευνας ανά χείρας, μπήκαμε στο σπίτι. Τίποτα δεν αφήσαμε άψαχτο, κάθε δωμάτιο, κάθε ντουλάπα και τελικά ανακαλύψαμε το κορίτσι δεμένο, φιμωμένο και ναρκωμένο σε μια ντιβανοκασέλα. Το κορίτσι διακομίστηκε στο νοσοκομείο και ο Μαυρολέων στην ασφάλεια.

Η ιατροδικαστική εξέταση έδειξε πως το κορίτσι είχε κακοποιηθεί τόσο σωματικά όσο και ψυχικά πάνω από μια φορά και της είχαν χορηγηθεί ναρκωτικές ουσίες για να παραμείνει ήσυχη ή σε καταστολή. Ευτυχώς με την υποστήριξη του πατέρα της και τη βοήθεια ψυχολόγων, θα κατάφερνε να ξεπεράσει αυτή την τόσο άσχημη εμπειρία.

Στον Μαυρολέων και στην αδερφή του, ασκήθηκε δίωξη για απαγωγή και κακοποίηση ανηλίκου. Στη γυναίκα ασκήθηκε δίωξη και για την ηθική αυτουργία στην υπόθεση. Τέλος η παλιά υπόθεση ξανάνοιξε καθώς όπως αποδείχθηκε, το άλλοθι ήταν πλαστό.

Το φτερό

Η γυναίκα δίπλα του γουργούριζε σαν γάτα, ενώ το χέρι της έξυνε απαλά την κοιλιά του, κατεβαίνοντας αριστοτεχνικά προς τα κάτω. Το σεξ μαζί της ήταν ανεπανάληπτο, τα κόλπα της τον έσπρωχναν σε άγνωστα μονοπάτια ηδονής αλλά στο τέλος πάντα έμενε με ένα κενό.

Όπως το χέρι της κατέβαινε επικίνδυνα χαμηλά άπλωσε την παλάμη του και της άρπαξε τον καρπό.

- Μωρό μου πρέπει να φύγω. Έχω αρκετή δουλειά νωρίς το πρωί.
- Γιατί δεν μένεις; Θα περάσουμε μερικές όμορφες στιγμές ακόμη και μετά θα ξεκουραστείς ως το πρωί.
- Γλυκιά μου, δυστυχώς, το ξέρεις, δεν γίνεται και έπειτα δεν θέλω να σε ξυπνήσω πρωί πρωί.
- Καλά, θα τα πούμε αύριο βράδυ τότε.
- Μα το ξέχασες; Το βράδυ, φεύγω για Θεσσαλονίκη.
- Μμμμ, το είχα ξεχάσει. Θα σε περιμένω την Τρίτη, στο σπίτι στην Πάρνηθα.

Ο άντρας, έσκυψε και της έδωσε ένα φιλί στα χείλη. Μερικά λεπτά αργότερα, βρισκόταν ήδη στο αυτοκίνητο του.

Ένα ανώνυμο τηλεφώνημα, μια καταγγελία για εξαφάνιση και η περιοχή λίγο πριν το καζίνο στην Πάρνηθα, γέμισε περιπολικά και αστυνομικούς. "Στυγερό έγκλημα στην Πάρνηθα", έγραψαν οι εφημερίδες και τα πρωινάδικα βρήκαν θέμα συζήτησης βγάζοντας στα «παράθυρα» διάφορους ειδήμονες.

Έσκυψε και άναψε τη λάμπα του γραφείου του. Είχε νυχτώσει για τα καλά. Κοίταξε το ρολόι του με απορία. Μόλις έξι το απόγευμα. Κοίταξε το ημερολόγιο, Νοέμβριος, χειμώνιαζε. Στο πολύβουο γραφείο επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Όλοι είχαν επιστρέψει στα σπίτια τους και η βάρδια βρισκόταν στον κάτω όροφο. Αυτή η ησυχία τους περισσότερους τους τρόμαζε μα αυτόν τον ηρεμούσε. Τον βοηθούσε να σκέφτεται και να προγραμματίζει την επόμενη μέρα. Άλλωστε τι να έκανε και στο σπίτι του; Να υπήρχε τουλάχιστον κάποιος να τον περιμένει... Δεν τον ένοιαζε, είχε συνηθίσει πια, καλύτερα έτσι, του άρεσε η μοναξιά του. Εκείνη τη μέρα όμως, ένιωθε πως η νύχτα δεν θα τελείωνε. Τη χρειαζόταν μια συντροφιά. Ήθελε να

βγει, να πάει για φαγητό, για ποτό, να κουβεντιάσει, να γελάσει, ακόμη και να αγκαλιάσει ένα γυναικείο κορμί.

Άνοιξε το συρτάρι του γραφείου του να πάρει την ατζέντα του, αλλά θυμήθηκε πως η Μαρία, η τελευταία κατά κάποιο τρόπο σχέση του, έλλειπε στο εξωτερικό. Κλείνοντας το συρτάρι είδε το κουτί. Ένα μικρό μεταλλικό κουτί από μπισκότα ήταν, φυλαγμένο εκεί στο συρτάρι του, πλάι στο όπλο του. Το έβγαλε προσεκτικά έξω και το άνοιξε. Τρία, τέσσερα πράγματα υπήρχαν μέσα. Το καθένα είχε να διηγηθεί τη δική του ιστορία. Άλλες χαρούμενες και άλλες θλιβερές, μα όλες μαζί σκιαγραφούσαν τη ζωή του.

Η φωτογραφία της Ελένης. «20 Δεκεμβρίου 1995 Αράχοβα», έγραφε στην πίσω πλευρά της. Πέντε μέρες πριν τα Χριστούγεννα. Η πρώτη τους εκδρομή σαν ζευγάρι. Πόσο ωραία είχαν περάσει. Όλη μέρα στις πίστες και το βράδυ στη θαλπωρή του δωματίου τους, ζούσαν τον έρωτα τους. Την αγαπούσε την Ελένη, όλοι στη Σχολή τον πείραζαν, "Δεν πρόλαβες να έρθεις στην Αθήνα και την καπάρωσες την Αθηναία" του έλεγαν και γέλαγαν. Γέλαγε και αυτός μαζί τους και καμάρωνε, τόσο ερωτευμένος ήταν και αυτή το ίδιο, έτσι τουλάχιστον πίστευε...

Η σχέση τους μετρούσε ήδη τρία χρόνια ευτυχίας και είχε αρχίσει να σκέφτεται τον γάμο. Εκείνο το βράδυ είχε υπηρεσία. Υπηρετούσε στη Δίωξη Ναρκωτικών τότε, και τους είχαν κάλεσαν να πάνε σε ένα μαγαζί κάπου στα Πατήσια. Υπήρχε καταγγελία για διακίνηση και χρήση. Ένα κακόφημο μπαρ ήταν κοντά στην Πλατεία Αμερικής. Αφού έγινε ο απαραίτητος έλεγχος και συνελήφθησαν δύο γνωστά βαποράκια, ο ίδιος με ένα συνάδελφο θα συνέχιζαν και σε κάποιο άλλο μαγαζί για έλεγχο. Ανεβαίνοντας τη Γαλατσίου προς τα Τουρκοβούνια, πέρασαν κάτω από το σπίτι της Ελένης. Στο παράθυρο φαινόταν το αναμμένο φως.

- Άντε νέος, τρέξε να δώσεις ένα φιλί στο κορίτσι και κατεύθυναν πίσω, του είπε γελώντας ο συνάδερφος του, ένας αρκετά μεγαλύτερος και πάντα χαμογελαστός άντρας. Αν και ήταν πια αξιωματικός με αρκετά χρόνια προϋπηρεσίας στην πλάτη του, στο σώμα, για τους παλαιότερους συναδέλφους εξακολουθούσε να είναι ο νέος.

Σταμάτησε το περιπολικό ακριβώς έξω από την είσοδο της πολυκατοικίας. Ο Μιχάλης γέλασε και ψαρεύοντας τα κλειδιά που του είχε δώσει η Ελένη πετάχτηκε από το αυτοκίνητο και τρέχοντας ανέβηκε στο διαμέρισμα. Μπαίνοντας στο μικρό καθιστικό, άκουσε ομιλίες από την κρεβατοκάμαρα. Αρχικά δεν κατάλαβε, νόμιζε πως ήταν η τηλεόραση. Όταν έσπρωξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας, ένωσε τα

ταβάνι να πέφτει στο κεφάλι του. Πισωπάτησε και όπως όπως βγήκε από το διαμέρισμα και την πολυκατοικία ακριβώς ένα λεπτό πριν διπλωθεί στα δύο και αδειάσει βίαια το στομάχι του στο πεζοδρόμιο. Ο συνάδελφος του σοκαρισμένος προσπάθησε να τον συνεφέρει. Εκ τότε δεν την ξαναείδε. Η κοπέλα, προσπάθησε να έρθει σε επαφή μαζί του, να του εξηγήσει αλλά για το Μιχάλη δεν υπήρχε λόγος. Αυτή ήταν η πρώτη και η τελευταία του συναισθηματική σχέση. Όλες οι υπόλοιπες ήταν απλά σχέσεις, περνάμε καλά χωρίς δεσμεύσεις, χωρίς αισθήματα.

Άφησε τη φωτογραφία πίσω στο κουτί και έπιασε ένα μπρελόκ με μια μινιατούρα μηχανής. Χαμογέλασε. Η πρώτη του μηχανή. Μια Harley. Χρόνια την ονειρευόταν, από τότε που στο χωριό είχαν εμφανιστεί τρεις μοτοσικλετιστές καβάλα σε κάτι πανέμορφες μηχανές. Τα χρώματα στη μια, τα κορδόνια που κρέμονταν στη δεύτερη αλλά και ο θόρυβος που έκαναν και οι τρεις, έκαναν το νεαρό αγόρι να χαζέψει. Ο ένας από τους τρεις οδηγούς, βλέποντας με τι λαχτάρα κοιτούσε τις μηχανές, του πρότεινε να τον πάει μια κοντινή βόλτα. Αυτό ήταν. Στο τέλος της βόλτας, ορκίστηκε πως κάποτε θα αγόραζε και αυτός μια τέτοια μηχανή. Τελικά όταν κατατάχτηκε στη χωροφυλακή, πριν από οτιδήποτε άλλο, αγόρασε τη μηχανή. Χρεώθηκε, δεν τον ένοιαξε. Είχε πραγματοποιήσει ένα του όνειρο.

Πόσες αναμνήσεις είχε με αυτή τη μηχανή. Τα πρώτα ταξίδια, τις πρώτες εκδρομές παρέα τα έκαναν. Αν και μετά από κάποια χρόνια την είχε αλλάξει και είχε πάρει μια άλλη, ποτέ δεν την αντικατέστησε στην καρδιά του. Πάντα ήταν η αγαπημένη του και έτσι είχε ζητήσει από μια γνωστή του καλλιτέχνης να του φτιάξει μια μινιατούρα εκείνης της πρώτης του μηχανής.

Το επόμενο αναμνηστικό ήταν ένα φύλλο χαρτιού. Το ξεδίπλωσε και διάβασε για άλλη μια φορά τα στιχάκια που ήταν γραμμένα πάνω του.

«Έχεις παρατηρήσει πως
ζωντανεύουν οι σκέψεις τη νύχτα;
Όλα τα νιώθεις πιο έντονα,
είτε πρόκειται για χαρά,
είτε για λύπη
Μου αρέσει αυτό,
η σιγαλιά της νύχτας
η μοναξιά της ψυχής
Μόνη εγώ με την ψυχή μου και το φεγγάρι
Να συζητάμε για τον έρωτα,
την αγάπη, τη ζωή.

Όμορφη που είναι η νύχτα,
Ειδικά όταν παίρνει λίγη λάμψη
από τη λάμψη σου!» Λ.

Του το είχε δώσει ένα βράδυ μια κοπέλα που θεωρούσε φίλη του. Την είχε γνωρίσει χρόνια πριν όταν ως χωροφύλακας είχε μπει σε ένα μπαρ με την πληροφορία πως ανήλικες κοπέλες έκαναν consimatio. Η συγκεκριμένη κοπέλα δεν είχε προλάβει να διαφύγει ή να κρυφτεί. Τη συνέλαβε αλλά τελικά την άφησε. Τη βοήθησε να βρει δουλειά. Άρχισαν να κάνουν παρέα, μέχρι τη μέρα που η Λέτα αποφάσισε να φύγει για την Αθήνα. Συναντήθηκαν ξανά μερικά χρόνια αργότερα. Η κοπέλα επιδίωξε μια ερωτική σχέση μαζί του αλλά ο Μιχάλης την έβλεπε τελείως φιλικά. Δεν ένιωθε αυτή τη σπίθα, αυτό το καρδιοχτύπι του ερωτευμένου. Την είχε πληγώσει και είχε στεναχωρηθεί πολύ. Μια φίλια είχε διαλυθεί. Ήλπιζε να τον είχε συγχωρήσει πια. Κατά καιρούς μάθαινε νέα της, αλλά δεν την ξαναείδε ποτέ.

Το τελευταίο ενθύμιο ήταν ένα γκριζόμαυρο φτερό, από κάποιο πουλί. Το στριφογύρισε δύο, τρεις φορές ανάμεσα στα δάχτυλα του και το ξανάβαλε στο κουτί. Αναστέναξε. Αυτό το φτερό του θύμιζε πάντα πως για να πετύχεις πρέπει να προσπαθείς πολύ και πάλι μπορεί να αποτύχεις. Έκλεισε τις αναμνήσεις στο χρονοντούλαπο του μυαλού του, πήρε το όπλο του, κλείδωσε και έφυγε για το σπίτι του.

Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και η δροσερή αύρα του air-condition τη χτύπησε στο πρόσωπό. Ευτυχώς που η μικρή είχε προνοήσει να το ανάψει. Η ζέστη ήταν αποπνικτική. Δέκα Ιουλίου, σε δύο μέρες θα έφευγαν για διακοπές. Είκοσι μέρες ηρεμίας. Μια ευκαιρία να διορθώσουν και τη σχέση τους, μάνα και κόρη. Δύσκολη εποχή για μαμάδες μόνες με έφηβες κόρες.

- Χριστιάνα, γύρισα. Φώναξε, αλλά απόκριση δεν πήρε. Προχώρησε προς την κουζίνα, μια στοίβα άπλυτα πιάτα πρωινού βρισκόντουσαν στο νεροχύτη.
- Χριστιάνα! Μα καλά όλη τη μέρα κάθεσαι, δεν μπορούσες να ξεπλύνεις μερικά πιάτα, φώναξε αγανακτισμένη, μα και πάλι καμία απάντηση, καμία κίνηση. Άνοιξε την πόρτα του δωματίου της κόρης της για να ανακαλύψει πως το ακατάστατο δωμάτιο ήταν άδειο και το κορίτσι άφαντο.

Καμπανάκια άρχισαν να χτυπάνε στο κεφάλι της κυρίας Σταματίου. Πήρε το κινητό της και προσπάθησε να καλέσει την κόρη της, όταν είδε πως το κινητό της μικρής βρισκόταν πεταμένο στο κρεβάτι ανάμεσα στα ανακατωμένα σεντόνια. Άρχισε να τηλεφωνεί σε έναν έναν σε όλους τους φίλους της κόρης της χωρίς όμως

αποτέλεσμα. Οι περισσότεροι είχαν μέρες να την δουν ή να επικοινωνήσουν μαζί της.

Ο έντονος πονοκέφαλος και η δυσκολία στην αναπνοή δεν την άφηναν να σκεφτεί καθαρά. Να περιμένει; Θα γύριζε; Είχε πεταχτεί κάτι να ψωνίσει; Να πάρει την αστυνομία; Η σκοτοδίνη απειλούσε να την τυλίξει και το τρέμουλο στα χέρια της είχε γίνει ανεξέλικτο. Άνοιξε το κινητό της κόρης της για να λάβει το τελειωτικό κτύπημα στην ήδη καταρρακωμένη ψυχολογία της. Μια πεντάλφα δέσποζε στο κέντρο της οθόνης και στη μέση το πρόσωπο της Χριστιάνας, στις τέσσερις γωνίες τα σύμβολα των σατανιστών, μια κόμπρα, μια τρίαινα. Μα τι συνέβαινε;

Με κόπο κάλεσε την αστυνομία. Από τις έρευνες προέκυψε πως η κοπέλα είχε γνωρίσει κάποιον, γνωστό στην αστυνομία για την εμπλοκή του με σατανιστικές οργανώσεις αλλά κατά την ανάκριση του, εκτός του ισχυρού άλλοθι, είχε πάνω από εβδομάδα να μιλήσει με την κοπέλα. Είχαν τσακωθεί και την κρατούσε σε απόσταση. Ο εν λόγω νεαρός, είτε από τύψεις, είτε γιατί όντως ενδιαφερόταν για το κορίτσι, είτε για τους δικούς του προσωπικούς λόγους, βοήθησε τις αρχές με διάφορες πληροφορίες σχετικά με τις οργανώσεις σατανιστών, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Το καλοκαίρι όδευε προς το τέλος του, κανένα ίχνος της κοπέλας πουθενά. Ο Μιχάλης Καρούζος που είχε αναλάβει την υπόθεση, έψαχνε και εξέταζε τα πάντα. Δεν θα άντεχε άλλη μια αποτυχία και μάλιστα να χάσει ένα κορίτσι στην εφηβεία. Η υπόθεση είχε γίνει προσωπική. Όταν δεν εξέταζε μάρτυρες, διάβαζε παλιές υποθέσεις που σχετίζονταν με εξαφανίσεις, απαγωγές ή με οργανώσεις σατανιστών. Προσπαθούσε να ανακαλύψει πιθανά κοινά στοιχεία, έστω ένα στοιχείο, από κάπου να πιαστεί. Πελαγωμένος όπως ήταν, το ανώνυμο τηλεφώνημα του φάνηκε ο από μηχανής θεός του.

Κάπου στον Υμηττό κοντά στο σπήλαιο είχαν παρατηρηθεί κάποιες κινήσεις νεαρών αργά τη νύχτα. Σε άμεση έρευνα των αρχών, αποκαλύφθηκε σπηλιά διακοσμημένη με τα σύμβολα των σατανιστών. Στη μέση της δέσποζε ένας βράχος, σαν βωμός, ο οποίος πάνω του είχε ίχνη αίματος. Σε μια γωνία βρέθηκαν και κάποια προσωπικά ήδη της Χριστιάνας, προσεκτικά τυλιγμένα και τακτοποιημένα σε ένα δέμα με ένα γκριζόμαυρο φτερό πουλιού πάνω του. Η κινητοποίηση των αρχών ήταν άμεση αλλά το μόνο στοιχείο που προέκυψε ήταν ότι τα ίχνη αίματος προέρχονταν από σφαγμένο κοτόπουλο και εκτός από τα προσωπικά αντικείμενα της κοπέλας, δεν προέκυψαν στοιχεία που να τοποθετούν την αγνοούμενη στην σπηλιά. Έγιναν συλλήψεις, ανακρίσεις αλλά όλα απέβησαν άκαρπα. Η Χριστιάνα

εξακολουθούσε να αγνοείται.

Η εισερχόμενη κλήση στο κινητό του, τον είχε αφήσει άναυδο. Ποτέ δεν περίμενε ότι θα ξανάκουγε αυτή τη φωνή

- Μιχάλη, είμαι η Ελένη, σε παρακαλώ μην κλείσεις χρειάζομαι τη βοήθεια σου.

- Ελένη...

- Πρέπει να σε δω, βρίσκομαι κάτω από το γραφείο σου, είναι επείγον.

- Ανέβα, δίνω τώρα εντολή.

Σε μερικά λεπτά μια Ελένη, η σκιά της κοπέλας που γνώριζε, μπήκε στο γραφείο του και κλαίγοντας έπεσε στην αγκαλιά του

- Μιχάλη, η κόρη μου, η Βιργινία μου, έχει εξαφανιστεί είπε κομπιάζοντας και σωριάστηκε λιπόθυμη στα χέρια του. Αφού συνήλθε, με πολύ κόπο και με πολλές διακοπές, κατάφεραν να συγκεντρώσουν τις πληροφορίες που έπρεπε για να ξεκινήσουν τις έρευνες τους.

Όλα τα στοιχεία έδειχναν πως η κοπέλα είχε απαχθεί. Δύο τρία τετράγωνα από το σχολείο της, εντόπισαν την τσάντα της πεταμένη. Όλα το βιβλία και τετράδια ήταν σκορπισμένα τριγύρω και στις σελίδες τους υπήρχαν σχεδιασμένες πεντάλφες και τρίαινες. Ψάχνοντας τριγύρω για οποιοδήποτε στοιχείο θα τους διαφώτιζε, ανακάλυψαν ένα γκριζόμαυρο φτερό. Τα σοκ ήταν απανωτά για τον αστυνόμο Καρούζο. Πρώτα μάθαινε πως η Ελένη, η Ελένη του, είχε μια κόρη, μια κόρη που αν τα πράγματα είχαν εξελιχθεί διαφορετικά θα μπορούσε να είναι δική του. Δεύτερον, οι δύο ιστορίες εξαφάνισης συνδέονταν μεταξύ τους, αλλά και με μια τρίτη υπόθεση κανά δυο χρόνια παλιά που εξακολουθούσε όμως να παραμένει ανεξιχνίαστη.

Ξανακάλεσαν για ανάκριση τον νεαρό που σχετιζόταν με τη Χριστιάνα αλλά τη Βιργινία δεν τη γνώριζε, ούτε και κάποιον από τους φίλους της. Όλες οι επαφές της κοπέλας ήταν «καθαρές» χωρίς κάποια σχέση με σατανιστές ή παραπλήσιες οργανώσεις. Άρχισαν και πάλι να ερευνούν όλες τις σπηλιές στον Υμηττό αλλά και αυτές στα Τουρκοβούνια. Πουθενά, και κανένα ίχνος. Πλέον διαφαινόταν ότι και δεύτερη κοπέλα εμπλεκόμενη με σατανιστές θα δηλωνόταν αγνοούμενη.

Το πτώμα βρέθηκε στη μικρή σπηλιά στο πλάι της παραλίας, στην Ερωτοσπηλιά στο Πόρτο Ράφτη. Το βρήκε ένας ψαράς που είχε πάει να ρίξει τα δίχτυα του. Επρόκειτο για έναν άνδρα και τον είχαν σκοτώσει με τον πιο αποτρόπαιο τρόπο. Είχε μια μαχαιριά από το λαιμό έως την κοιλιά και όλα του τα

όργανα ήταν χυμένα έξω.

Ο Μιχάλης Καρούζος, αφού πήραν το πτώμα, άρχισε να παρατηρεί το χώρο με προσοχή. Άλλο ένα έγκλημα, άλλος ένας νεαρός άνθρωπος νεκρός. Έγκλημα πάθους; Ξεκαθάρισμα λογαριασμών; Ληστεία; Τα στοιχεία προς το παρόν τουλάχιστο ήταν τόσο λίγα που θα μπορούσε να ισχύει το οτιδήποτε. Απογοητευμένος και σκεπτικός ο αστυνόμος γύρισε να βγει από τη σπηλιά. Εκεί δίπλα στην είσοδο της σπηλιάς, πάνω σε μια πέτρα, ήταν ακουμπισμένο με προσοχή ένα φτερό. Ο αστυνόμος ήταν σίγουρος πως ήταν το ίδιο φτερό όπως και τα προηγούμενα δύο. Άρχισε να αισθάνεται ναυτία. Υπήρχε κάποιος κατά συρροή δολοφόνος; Κάποιος απαγωγέας; Λύτρα δεν είχαν ζητηθεί σε καμία περίπτωση. Και ο δολοφονημένος άντρας;

Η γυναίκα πηγαινοερχόταν πάνω κάτω στο μεγάλο σαλόνι της πολυτελούς κατοικίας, κρατώντας στα χέρια της ένα ποτήρι γεμάτο ούισκι. Η τηλεόραση έπαιζε στη διαπασών τα τελευταία νέα από τις απαγωγές και τις δολοφονίες. Κατάσταση και αυτή, τρεις μήνες τώρα τα ίδια και τα ίδια. Οι απαγωγές των δύο κοριτσιών και η δολοφονία ενός άντρα, έπαιζαν συνεχώς και σε πρώτο πλάνο. Δεν τις άρεσαν όλα αυτά την άγχωναν, δεν της επέτρεπαν να σκεφτεί λογικά. Στάθηκε μπροστά στο παράθυρο και άφησε τη σκέψη της να γυρίσει πίσω σε εκείνη την περίεργη συνάντηση.

Η κοπέλα στεκόταν μπροστά της και την κοιτούσε με θράσος, ενώ η γυναίκα την κοιτούσε και την αναμετρούσε. Ένα κορίτσι δεκάξι το πολύ δεκαεπτά χρονών ήταν. Σίγουρα το είχε σκάσει από το σπίτι της. Έπρεπε να τη γυρίσει πίσω. Ακόμη και αυτή είχε έναν κώδικα ηθικής.

- Και που έμαθες για το γραφείο μου;
- Σιγά το δύσκολο. Το internet να είναι καλά.
- Και πόσον χρονών είπαμε ότι είσαι;
- Δεν είπε αλλά είμαι 18.
- Δεκαοκτώ; Μάλιστα. Φοιτήτρια;
- Όχι
- Λοιπόν άκου κορίτσι μου, εδώ δεν μπορείς να μείνεις. Είσαι πολύ μικρή. Θα πρότεινα να γυρίσεις στο σπίτι σου.
- Για να μην σπαταλάμε σάλιο, αν δεν θες να σε καταγγείλω στην αστυνομία ως τσατσά ανηλίκων, θα συνεργαστούμε.
- Δεν ξέρεις τι λες. Ποιος θα σε πιστέψει.

- Πάμε στοίχημα;

Το θρασύ ύφος της κοπέλας, έκανε τη γυναίκα να την κοιτάξει και πάλι με προσοχή. Μπλόφαρε ή θα της δημιουργούσε προβλήματα; Η κατηγορία δεν ευσταθούσε, αλλά δεν ήθελε να τραβήξει και την προσοχή της αστυνομίας. Οι φωνές από τα πίσω δωμάτια την επανάφεραν στην πραγματικότητα και αναστατωμένη καθώς ήταν άφησε το ποτό της στο τραπεζάκι δίπλα της και έφυγε από το σπίτι βροντώντας πίσω της την πόρτα.

- Χριστιάνα σε παρακαλώ βοήθησε με, εσύ έχεις κινητό, εμένα δεν με αφήνει ούτε στο παράθυρο να πλησιάσω. Μίλησε με παράπονο η Βιργινία, αλλά η Χριστιάνα αδιαφόρησε.

- Χριστιάνα, ένα τηλέφωνο δύο λεπτά να πω στη μητέρα μου πως είμαι καλά. Η Χριστιάνα γέλασε.

- Μα πόσο ανόητη μπορεί να είσαι. Τι νομίζεις, πως βρίσκεσαι εδώ για διακοπές; Την άλλη εβδομάδα αρχίζεις δουλειά. Αρκετά τεμπέλιασες.

- Μα τι λες, για ποια δουλειά μιλάς;

- Καλά εσύ βρίσκεσαι ανεβασμένη σε ένα ροζ σύννεφο και δεν έχεις πάρει χαμπάρι τι γίνεται γύρω σου. Και βγήκε από το δωμάτιο φροντίζοντας να κλειδώσει την πόρτα πίσω της.

Το τηλέφωνο χτύπησε ακριβώς πέντε λεπτά πριν τις πέντε το απόγευμα. Το σούρουπο είχε αρχίσει να πέφτει και η ομάδα του αστυνόμου Καρούζου ετοιμαζόταν να σχολάσει.

- Παιδιά μάλλον μας περιμένει μακριά νύχτα, φεύγουμε για Σούνιο. Φώναξε από το γραφείο του ο αστυνόμος και μερικά λεπτά αργότερα δύο περιπολικά με τέσσερις άντρες έφευγαν με ταχύτητα από το παρκινγκ στην ΓΑΔΑ.

Στην τσιμεντένια προβλήτα που χωρίζει την παραλία του ξενοδοχείου Αιγαίο από την υπόλοιπη παραλία, υπήρχε ξεβρασμένο το πτώμα ενός άντρα. Το είχε βρει ο φύλακας του ξενοδοχείου κατά την τυπική βόλτα του σε όλους τους χώρους του ξενοδοχείου εσωτερικούς και εξωτερικούς. Στοιχεία αναγνώρισης δεν υπήρχαν πάνω στον άνδρα. Ήταν κανονικά ντυμένος και φαινόταν σαν να είχε πνιγεί, μόνο αφού τον γύρισαν μπρούμυτα είδαν το ανοιγμένο κεφάλι.

Οι αστυνομικοί μέχρι να έρθει το ασθενοφόρο για να μεταφερθεί το πτώμα στον ιατροδικαστή, ερεύνησαν εξονυχιστικά την περιοχή μήπως και τυχόν έβρισκαν κάποια στοιχεία για την ταυτότητα του άνδρα. Κάθε έρευνα απέβησε άκαρπη. Το

μόνο που εντόπισαν ήταν ένας σχολικός σάκος, άδειος εκτός από ένα φτερό πουλιού τοποθετημένο πολύ προσεκτικά στην τσέπη του σάκου. Στη θέα του φτερού, το αίμα στράγγιξε από το πρόσωπο του αστυνόμου. Δύο φόντοι, δύο αγνοούμενες κοπέλες. Τα στοιχεία ανύπαρκτα και όλες οι έρευνες να πέφτουν στο κενό. Πρώτη φορά στην αστυνομική του καριέρα ένωθε τόσο ανήμπορος, τόσο ανεπαρκής.

Εκείνο το βράδυ ο Μιχάλης δεν επέστρεψε σπίτι του. Έμεινε στο γραφείο μελετώντας τις τέσσερις υποθέσεις. Προσπαθούσε να βρει τι τους είχε ξεφύγει. Συνδεόταν οι τέσσερις υποθέσεις μεταξύ τους ή όχι; Αρκούσε ένα φτερό για να τις συνδέει;

Διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας τα ευρήματα και στις τέσσερις υποθέσεις, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του, περισσότερο το ένστικτο του την υπαγόρευε παρά η λογική του. Τόσο καιρό έψαχναν προς λάθος κατεύθυνση. Οι πεντάλφα, τα σύμβολα σατανιστών, το αίμα των σκοτωμένων πουλιών και όλα τα υπόλοιπα που παρέπεμπαν στις σέκτες σατανιστών ήταν όλα φτιαχτά ακριβώς για να αποπροσανατολίσουν τις έρευνες τους. Αγνοώντας την περασμένη ώρα, τηλεφώνησε στο μόνο άτομο που μπορούσε να επιβεβαιώσει το ένστικτο του.

Όταν η νυσταγμένη φωνή απάντησε.

- Αστυνόμος Καρούζος, μια ερώτηση.
- Αστυνόμω λίγο περασμένη η ώρα για ανάκριση, δε νομίζεις;
- Με τη Χριστιάνα ποτέ και πως γνωριστήκατε;

Αφού άκουσε την απάντηση, έκλεισε το τηλέφωνο και ξανάρχισε να διαβάζει την πρώτη υπόθεση. Μάλιστα, μπορεί τα πάντα να είχαν ανατραπεί αλλά υπό το νέο πρίσμα, φαίνεται πως η πρώτη τουλάχιστον υπόθεση μάλλον θα ξεκαθάριζε. Η Χριστιάνα έπαιζε ένα επικίνδυνο παιχνίδι και είχε φτάσει η στιγμή να λάβει τέλος.

- Κυρία Σταματίου, έχουμε αρκετές ενδείξεις πως η κόρη σας είναι ζωντανή. Καλύτερα όμως να ξαναδούμε κάποια στοιχεία από την αρχή και να απαντήσετε στις ερωτήσεις μας με απόλυτη ειλικρίνεια.

- Δεν καταλαβαίνω, ότι με ρωτήσατε σας απάντησα, δεν έκρυψα κάτι.
- Είστε σίγουρη; Για παράδειγμα, ποια η σχέση σας με την κόρη σας και γιατί δεν της επιτρέπατε να βλέπει τον πατέρα της;
- Σας εξήγησα πως η σχέση μας περνούσε μια κρίση όπως όλες οι σχέσεις μάνας και κόρης όταν μάλιστα το παιδί βρίσκεται στην εφηβεία.
- Και ο πατέρας της που βρίσκεται; Ειδοποιήθηκε για την εξαφάνιση της κόρης του;

- Όπως σας είχα πει και στην προηγούμενη κατάθεση μου, ο πρώην άντρας μου ζει και εργάζεται στη Γερμανία. Ουδέποτε θέλησε να δει την κόρη του.

- Υπάρχει περίπτωση η κόρη σας να σας θεωρεί υπαίτια για τον χωρισμό σας;

- Δεν ξέρω ίσως. Άλλωστε ποτέ δεν της είπα τους λόγους του χωρισμού μας με τον πατέρα της. Δεν ήθελα να τον μισήσει.

- Μπορεί να οργάνωσε μόνη της την υποτιθέμενη απαγωγή της, με σκοπό να πάει στον πατέρα της;

- Δεν είναι με τον πατέρα της. Έχω επικοινωνήσει μαζί του.

Η πόρτα άνοιξε με θόρυβο και εμφανίστηκε η Χριστιάνα με ένα δίσκο φαγητό.

- Έλα να φας.

- Δεν πεινάω

- Όπως θες.

- Μην φεύγεις! Σε παρακαλώ άφησε με να φύγω. Δεν πρόκειται να πω τίποτα. Θα πω πως έφυγα μόνη μου από το σπίτι. Η μοναδική απάντηση ήταν το υστερικό γέλιο την Χριστιάνας.

- Σε παρακαλώ, πάμε να φύγουμε. Μαζί θα τα καταφέρουμε.

- Και ποιος σου είπε πως εγώ θέλω να φύγω; Ποιος σου είπε ότι θέλω να γυρίσω σε αυτήν; Μόνη μου έφυγα αλλά με τέτοιο τρόπο που να γεμίσει τύψεις και ενοχές. Πόσο τη μισώ.

Η Βιργινία έμεινε σιωπηλή αφήνοντας τη Χριστιάνα να ξεσπάσει.

- Εξαιτίας της έφυγε ο πατέρας μου στο εξωτερικό. Εξαιτίας της έχω να τον δω σχεδόν πέντε χρόνια. Η ζωής της είναι η δουλειά της. Εμένα με ήθελε απλά για να συμπληρώσει την εικόνα της. Τη μισώ, τη μισώ. Και έφυγε, βροντώντας πίσω της την πόρτα.

- Η μικρή θα μας δημιουργήσει προβλήματα.

- Τι εννοείς;

- Θέλει να το σκάσει. Μου ζήτησε να φύγουμε μαζί. Τι σου ήρθε να την απαγάγεις;

- Να κοιτάς τη δουλειά σου και μην ανακατεύεσαι. Έχεις ήδη ανακατευτεί πολύ.

- Για εκείνο τον μπάτσο πρόκειται έτσι; Μόλις έμαθες πως έχει αναλάβει την υπόθεση της εξαφάνισης μου αφήνιασες

- Δεν ξέρεις τι λες.

- Χαχαχα, τον γουστάρεις έτσι;

- Πάψε
- Το διάβασα στο ημερολόγιο σου..
- Πως τόλμησες, φύγε από μπροστά μου.
- Διάβασα για αυτόν αλλά και για πολλά άλλα. Οπότε φρόντισε να είσαι καλή μαζί μου.
- Βρωμοκόριτσο.
- Μπορείς να λες ότι θες. Σε κρατάω. Όλα για τον μπάτσο. Γι' αυτό άλλωστε μου ζήτησες να ζωγραφίσω τα σύμβολα στα βιβλία της, για να φαίνεται πως η εξαφάνιση η δική μου, συνδέεται με αυτή της μικρής. Πρόσεχε μόνο μην ανακατέψεις εμένα

Η άλλη γυναίκα δε μίλησε μόνο βγήκε από το δωμάτιο βρίζοντας ενώ την ακολουθούσε το ειρωνικό γέλιο της Χριστιάνας.

Η αστυνομία, έλεγχε εξονυχιστικά τις επαφές, τα μηνύματα, τις κλήσεις στο τηλέφωνο της Χριστιάνας αλλά και στα τηλέφωνα των υπολοίπων τριών θυμάτων προσπαθώντας να βρουν το κοινό πρόσωπο. Το πρόσωπο που ήταν ο δράστης ή που θα τους οδηγούσε στο δράστη.

Η Βιργινία, μένοντας μόνη μετά το ξέσπασμα της Χριστιάνας, συνειδητοποίησε πως δεν μπορούσε να ζητήσει βοήθεια από πουθενά. Ήταν μόνη σε αυτό το περίεργο σπίτι και μόνη έπρεπε να δράσει αν ήθελε να γλιτώσει. Άρχισε να ψάχνει σε συρτάρια και σε ντουλάπια που υπήρχαν στα δωμάτια, χωρίς να ξέρει τι ακριβώς έψαχνε αλλά και χωρίς να περιμένει να βρει το παραμικρό καθώς τα πάντα ήταν άδεια. Όσο έμενε άπρακτη, ήξερε πως ήταν χαμένη, αν προσπαθούσε ίσως κατάφερνε κάτι. Μερικά λεπτά αργότερα, απογοητευμένη σωριάστηκε μπρούμυτα στο κρεβάτι βάζοντας το μαξιλάρι πάνω στο κεφάλι της, σε μια προσπάθεια να πνίξει τις κραυγές απόγνωσης που ανέβαιναν στο στόμα της. Δεν ήθελε να την ακούσουν ή να τη δουν να κλαίει, δεν ήθελε να τους δώσει την εντύπωση πως την είχαν "σπάσει". Στο μυαλό της ξανάρθε το ξέσπασμα της νεαρής κοπέλας, ένιωθε πως ήταν ένα κορίτσι που ο χωρισμός των γονιών του την είχε πληγώσει και την είχε αγριέψει. Ήταν άραγε τυχερή αυτή που δεν είχε γνωρίσει ποτέ τον πατέρα της, που ουσιαστικά δεν γνώριζε ποιος ήταν ο πατέρα της; Δεν είχε παράπονο, η μητέρα της τη λάτρευε, ήταν οι καλύτερες φίλες αλλά πολλές φορές ένιωθε πως κάτι έλλειπε από τη ζωή της.

Η ανάλυση των δεδομένων στα κινητά, κατέληξε σχεδόν άκαρπη εκτός από δύο μηνύματα στα κινητά των δύο δολοφονημένων ανδρών. Τα μηνύματα προέρχονταν από διαφορετικά άτομα, το ύφος γραφής τους όμως, αλλά και η ουσία των γραφόμενων τους φαινόταν τόσο ίδια που ουσιαστικά τα δύο άτομα ταυτίζονταν. Ακολουθώντας τα ίχνη των κινητών, δεν άργησαν να φτάσουν στο πρόσωπο πίσω από τα μηνύματα και τα αποτελέσματα δόθηκαν άμεσα στον Καρούζο.

Η Βιργινία αν και εξακολουθούσε να βρίσκεται ξαπλωμένη στο κρεβάτι, οι σκέψεις της είχαν ξεστράτισει σε άλλα μονοπάτια. Την είχε επηρεάσει πολύ το ξέσπασμα της Χριστιάνας. Η ίδια δεν ήξερε καν ποιος ήταν ο πατέρας της. Υποθέσεις μπορούσε να κάνει μόνο. Κάποια φορά ψάχνοντας στα πράγματα της μητέρας της, είχε βρει τη φωτογραφία ενός άντρα με μια μικρή αφιέρωση. Όσο όμως και αν ρωτούσε τη μητέρα της ποτέ δεν έλαβε απάντηση, πάντα υπεκφυγές. Στο τέλος έπαψε να ρωτάει. Άραγε αν γνώριζε τον πατέρα της, θα της έλειπε, θα αντιδρούσε και αυτή όπως η Χριστιάνα;

Μόλις ο αστυνόμος διάβασε τα στοιχεία της έρευνας των δύο κινητών των δολοφονημένων, ζήτησε εξονυχιστική έρευνα στο κινητό των δύο αγνοουμένων κοριτσιών. Αν υπήρχε σύνδεση, η υπόθεση είχε λυθεί.

- Άκουσες ειδήσεις; Κάτι νεότερο είπαν;
- Ναι, ο μπάτσος που γουστάρεις απαλλάχθηκε
- Πως; Δεν είναι δυνατόν
- Χαχαχα, όλα γι' αυτόν γίνονται έτσι; Θα τα καταστρέψεις όλα, με την απαγωγή της μικρής, γιατί τον γουστάρεις
- Σκύλα. Δεν σε αφορά.
- Με αφορά εάν με ξαναγυρίσουν στη μάνα μου

Μόλις ο αστυνόμος έλαβε τα στοιχεία της τελευταίας έρευνας, δεν έχασε χρόνο, κάλεσε την ομάδα του και τη χώρισε σε τρεις μικρότερες, δίνοντας τους και τη διεύθυνση τριών προορισμών. Στην τελευταία ομάδα ηγήθηκε ο ίδιος και ξεκίνησαν. Οι τρεις ομάδες ήταν σε συνεχή επαφή μεταξύ τους. Σύντομα οι δύο πρώτες ομάδες είχαν φτάσει στον προορισμό τους και άρχισαν τη συλλογή στοιχείων. Ο ύποπτος προς το παρόν δεν φαινόταν πουθενά. Ο αστυνόμος με την

τρίτη ομάδα έφτασαν σε μια μονοκατοικία στην Παιανία.

- Περιμένετε εδώ διέταξε τους άντρες του και χτύπησε το κουδούνι.

Μια όμορφη γυναίκα, με κατάμαυρα μαλλιά και ντυμένη με ένα ασπρόμαυρο φόρεμα Σανέλ, άνοιξε την πόρτα.

- Λέτα, θα χαιρόμουν πολύ που σε βλέπω αν δεν έπρεπε να σε συλλάβω

- Σε περίμενα, άργησες. Είπε ήρεμα. Μα πέρασε μέσα, νομίζω πως υπάρχουν αρκετά αναπάντητα ερωτήματα.

- Μην ανησυχείς, θα έχεις όλο το χρόνο, στην κατάθεση σου, να απαντήσεις σε όλες μας τις ερωτήσεις.

- Και αν στο ζητούσα σαν παράκληση, χάρις στην παλιά μας γνωριμία; Ο αστυνόμος δεν επέμεινε άλλο, μπήκε μαζί της στο σπίτι και κοίταξε τριγύρω.

- Βλέπω οι δουλείες σου πάνε πολύ καλά.

- Παροχή υπηρεσιών αγαπητέ μου αστυνόμε και μάλιστα πολύ ακριβές.

- Στην παροχή υπηρεσιών συμπεριλαμβάνονται και τα ραντεβού με ανήλικες;

- Πιστεύεις πως θα έκανα κάτι τέτοιο;

- Πάμε Λέτα. Τα υπόλοιπα θα τα πούμε στην Ασφάλεια. Ο Καρούζος άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Η γυναίκα, αποτελείωσε το ποτό που κρατούσε στο χέρι της, ακούμπησε το ποτήρι σε ένα τραπεζάκι πλάι στη πόρτα και προσπερνώντας τον Καρούζο προχώρησε προς τους αστυνομικούς που περίμεναν έξω από την αυλόπορτα. Ένα βήμα πριν δρασκελήσει την πόρτα γύρισε προς το μέρος του.

- Η Χριστιάνα και η κόρη σου βρίσκονται μέσα στο σπίτι και είναι απολύτως καλά.

Η Λέτα χαμογέλασε βλέποντας τη σαστισμένη έκφραση του άνδρα που αγάπησε όσο τίποτα στη ζωή της και σωριάστηκε νεκρή στα πόδια των αστυνομικών

Όπως προέκυψε από την έρευνα που συνεχίστηκε, αλλά και από το ημερολόγιο που κρατούσε η Λέτα, οι δύο άντρες που βρέθηκαν νεκροί, την είχαν απορρίψει ως ερωτική σύντροφο. Επίσης λύθηκε και η παλιά ανεξιχνίαστη υπόθεση, όπου είχε βρεθεί το πρώτο φτερό. Σε μια εγκαταλελειμμένη κατοικία κάπου στο δάσος της Πάρνηθας είχαν βρεθεί κατακρεουργημένα τα πτώματα δύο ανδρών. Τότε όλες οι έρευνες δεν είχαν καταλήξει πουθενά. Οι δύο άντρες ήταν άγνωστοι μεταξύ του, όπως άγνωστο ήταν και το πώς βρέθηκαν εκεί.

Η απόρριψη του Μιχάλη, πριν τόσα χρόνια, της είχε στοιχήσει παρά πολύ και είχε κλονίσει σοβαρά τον ήδη κλονισμένο ψυχισμό της, μετατρέποντας την σε μια στυγνή δολοφόνο. Καθώς τα θύματα της ήταν άντρες, φρόντιζε πρώτα να τους

ναρκώνει και κατόπιν τους σκότωνε.

Ως ιδιοκτήτρια ενός από τα μεγαλύτερα γραφεία συνοδών στην Αθήνα, κατάφερνε να γνωρίζεται με πάρα πολλούς άντρες και να καλύπτει την ανάγκη της για συνεχές σεξ. Όποιος όμως απέρριπτε τις προτάσεις της βρισκόταν δολοφονημένος. Όταν δολοφόνησε τους δύο άντρες στην Πάρνηθα, αισθάνθηκε τέτοια δύναμη και τέτοια ικανοποίηση που ήθελε να το φωνάξει σε όλο τον κόσμο. Τότε της ήρθε και η ιδέα του φτερού ως υπογραφή της πράξης της.

Όταν η εξαφάνιση της Χριστιάνας πήρε διαστάσεις και αναφερόταν καθημερινά στα δελτία ειδήσεων και στις ενημερωτικές εκπομπές, η Λέτα, έμαθε πως την υπόθεση είχε αναλάβει ο παλιός της έρωτας και αποθυμημένο. Πάνω σε μια παρόρμηση αποφάσισε να απαγάγει την Βιργινία και να την μετατρέψει σε μια ναρκομανή πόρνη. Ευτυχώς οι συγκύριες βοήθησαν και δεν είχε προλάβει να αρχίσει να της χορηγεί ναρκωτικά.

Η ψύχωση της Λέτας για τον Καρούζο ήταν τέτοια που παρακολουθούσε τόσο στενά τη ζωή του, επαγγελματική και προσωπική σε σημείο να γνωρίζει τα πάντα. Είχε ερευνήσει όλες τις σχέσεις του, αυτές που υπήρχαν πριν τον γνωρίσει αλλά και αυτές που δημιουργήθηκαν αργότερα. Σε καμία δεν στάθηκε εκτός από την Ελένη, και ας είχε χωρίσει μαζί της όταν ξανασυναντήθηκαν οι δυο τους. Ίσως γιατί το ένστικτο της, της έλεγε πως μόνο την Ελένη είχε αγαπήσει πραγματικά ο Μιχάλης.

Έτσι έμαθε πως η Ελένη τη νύχτα που χώρισε με τον Μιχάλη, ήταν ήδη έγκυος. Έμαθε πως ποτέ δεν τον απάτησε και πως εκείνο το βράδυ ήταν μια μεγάλη παρεξήγηση. Παρακολουθούσε στενά τη ζωή της γυναίκας και της κόρης της ελπίζοντας στη δυστυχία τους. Όταν της δόθηκε η ευκαιρία επιτέθηκε με σκοπό να κάνει κακό.

Η Χριστιάνα την πλησίασε γνωρίζοντας τη δραστηριότητα του γραφείου της. Ενδιαφερόταν για γρήγορο κέρδος και γνωριμίες με ανθρώπους που θα μπορούσαν να καταστρέψουν την καριέρα της μητέρας της. Για τον νυμφομανή χαρακτήρα της Λέτας, τις δολοφονίες και τον ανεκπλήρωτο έρωτα της, δεν είχε ιδέα. Η ίδια η κοπέλα είχε σκεφτεί να χρησιμοποιήσει τα σατανιστικά σύμβολα ώστε να αποπροσανατολίσει την αστυνομία και να γεμίσει ενοχές τη μάνα της. Λίγες μέρες μετά την οικειοθελής εξαφάνισής της και τη συγκατοίκηση με τη Λέτα, ανακάλυψε το ημερολόγιο της, οπότε έμαθε τα πάντα αλλά το βασικό έμαθε για το φτερό που άφηνε η Λέτα μετά από κάθε έγκλημα. Έτσι σκηνοθέτησε τη σκηνή στη σπηλιά στον Υμηττό.

Δέκα μέρες αργότερα και αφού η υπόθεση είχε κλείσει, ο Μιχάλης και η Ελένη δειπνούσαν μαζί.

- Νομίζω πως μου οφείλεις κάποιες εξηγήσεις
- Προσπάθησα να στις δώσω πριν 15 χρόνια αλλά δεν θέλησες να με ακούσεις
- Πιστεύεις πως δεν θα σε άκουγα αν μου έλεγες για το παιδί;
- Θα με πίστευες;

Παππούς και εγγονός

*Β*ίλα Νούφαρο, ένα από τα πιο παλιά και επιβλητικά σπίτια του Παλαιού Ψυχικού. Δίπατο, με δύο πυργίσκους στις άκρες και σκεπές, μικρές κωνικές ντυμένες με κεραμίδι σαν τις φολίδες δράκου. Η αρχιτεκτονική του, παλιά, με μικρά μαρμάρινα μπαλκόνια, εμπρός στις μπαλκονόπορτες. Παρέπεμπε σε άλλες εποχές, με όμορφες δεσποσύνες και ευγενικούς τζέντλεμαν.

Σχεδόν ένα μήνα παρακολουθούσε το σπίτι και τη γύρω περιοχή. Ιδιοκτήτης ήταν μια γριά κυρία, από αυτές τις παλιές αρχόντισσες που έβλεπε στις ταινίες εποχής. Οπότε έβγαινε για τη βόλτα της ήταν πάντα καλοντυμένη και περιποιημένη. Όλα προσεγμένα πάνω της και όλα σύμφωνα με την ηλικία και την καταγωγή της. Τη συνόδευε πάντα μια κοπέλα. Και η δική της εμφάνιση ήταν πολύ ιδιαίτερη, συντηρητική θα την έλεγε. Συχνά όταν την έβλεπε και προσπαθούσε να προσδιορίσει την ηλικία της δεν τα κατάφερνε. Σίγουρα ήταν πολύ νεότερη από την εργοδότρια της, αλλά το σοβαρό ντύσιμο, το συντηρητικό χτένισμα, το ελαφρύ, σχεδόν ανύπαρκτο μακιγιάζ, την έκαναν να δείχνει, χωρίς καμιά αμφιβολία, πολύ μεγαλύτερη από την ηλικία της.

Στο σπίτι έμεναν επίσης ο σοφέρ, ο κηπουρός και δύο ακόμη γυναίκες, η μαγείρισσα και η υπηρέτρια. Συνολικά έξι άτομα. Όχι και λίγα για αυτό που σχεδίαζε ο Πέτρος.

Ο Πέτρος, ο ξανθός σαν Βίκινγκ άντρας με το μοντέρνο σκούρο κουστούμι και τα μοντέρνα μοκασίνια που στο πέρασμα του έκανε τις γυναίκες να αναστενάζουν, και που εδώ και ένα μήνα, άλλοτε πρωί, άλλοτε απόγευμα και άλλοτε βράδυ πάρκαρε το αυτοκίνητο του απέναντι ακριβώς από τη βίλα Νούφαρο, ήταν κλέφτης.

Ο φάκελος του στην ασφάλεια ξεχειλίζει και όποιος μιλούσε για αυτόν τον ανέφερε ως «ο συλλέκτης με το γιασεμί». Μόνο με αυτό το όνομα τον ήξεραν και μόνο την παράνομη δράση του γνώριζαν, για τον ίδιο, το πρόσωπο του, το σουλούπι του, τη ζωή του, δεν ήξεραν τίποτα. Πώς θα μπορούσαν άλλωστε να συνδέσουν το νεαρό ευυπόληπτο γιατρό με τον ασύλληπτο κλέφτη έργων τέχνης.

Ναι, ο Πέτρος δεν έκλεβε οτιδήποτε, παρά μόνο έργα τέχνης και μάλιστα με υπογραφή γνησιότητας. Μέσω διαφόρων εξειδικευμένων βιβλίων και διαδικτυακών σεμιναρίων είχε γίνει άριστος γνώστης των έργων τέχνης και μπορούσε απλώς βλέποντας έναν πίνακα, ένα αγαλματίδιο ή οτιδήποτε άλλο, να

καταλάβει αν ήταν γνήσιο ή απομίμηση.

Μια φορά μόνο, είχε κλέψει έναν Μονέ, τον οποίο όταν στο σπίτι του, τον εξέτασε πιο προσεκτικά, ανακάλυψε πως ήταν «μαϊμού». Την επόμενη μέρα τον επέστρεψε στον ιδιοκτήτη του, γράφοντας του και ένα γράμμα, αρκούντως προσβλητικό για τα «μαϊμούδες» έργα που είχε στο σπίτι του. Το περιστατικό εκείνο τον είχε διασκεδάσει, αλλά τον είχε κάνει και ιδιαίτερα προσεκτικό, δεν μπορούσε να ρισκάρει για απομιμήσεις.

Στην πρώτη του κλοπή ήταν μόλις 17 χρονών. Μια παρέα τρελόπαιδα ήταν, που έψαχναν κάποιο τρόπο να διασκεδάσουν την πλήξη τους. Ένας από την παρέα είχε ρίξει την ιδέα,

- Δεν δοκιμάζουμε να κλέψουμε κάτι; Να διαρρήξουμε το σπίτι του Δέδε που συνεχώς καυχιέται για το πόσο ασφαλές είναι, πρότεινε, και οι υπόλοιποι συμφώνησαν γελώντας.

Το επόμενο κιόλας βράδυ, διέρρηξαν το σπίτι και βούτηξαν κάποια ασημικά που βρήκαν μπροστά τους. Φεύγοντας, τα παράτησαν στον κήπο του οικήματος, στη ρίζα μιας τριανταφυλλιάς. Το γεγονός ήταν ότι κανείς από το σπίτι δεν τους πήρε χαμπάρι και κανείς δεν θα μάθαινε ποτέ τίποτα, αν την ώρα που πηδούσαν την μάντρα, οι τρεις φίλοι, δεν έπεφταν πάνω σε δύο γυναίκες που έκαναν αμέριμνες τη βόλτα τους. Χασκογελώντας υποκλίθηκαν και εξαφανίστηκαν τρέχοντας. Ο καυγάς που περίμενε τον Πέτρο την επόμενη μέρα, τον βρήκε απροετοίμαστο καθώς δεν είχε προσέξει πως η μια εκ των δύο γυναικών ήταν η μητέρα του. Το περιστατικό σιγά σιγά ξεχάστηκε και κανείς δεν ξανααναφέρθηκε σε αυτό.

Η αδρεναλίνη και η ένταση που είχε βιώσει τότε, έμεινε αξέχαστη στον Πέτρο και αργότερα, όταν σε μια επίσκεψη σε ένα γνωστό σπίτι, παρατήρησε στο σαλόνι, ένα ειδώλιο της νεολιθικής περιόδου, που κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται σε μουσείο, το αποφάσισε. Μερικές μέρες μετά, το Αρχαιολογικό Μουσείο έλαβε ανωνύμως ένα δέμα που περιείχε το συγκεκριμένο ειδώλιο αλλά και κάποια άλλα αγαλματίδια της Ελληνιστικής Περιόδου.

Έκτοτε οι κλοπές έγιναν αγαπημένη ασχολία, ένας τρόπος να ζει τη ζωή του στα όρια. Μαζί με τις σπουδές του στην ιατρική, τελειοποιούσε και τη δεξιοτεχνία του στο συγκεκριμένο χόμπι. Μάλιστα υιοθέτησε και την συνήθεια μετά από κάθε κλοπή να αφήνει σε κάποιο δυσδιάκριτο σημείο ένα ανθάκι γιασεμί, έτσι για πλάκα, εξ ου και το παρατσούκλι που του είχε κολλήσει η αστυνομία.

Πριν κανένα δίμηνο περίπου, είχε μάθει από έγκυρες πηγές πως στη βίλα Νούφαρο υπήρχε ένας γνήσιος Γύζης που θεωρούνταν ιδιαίτερα σπάνιος. Από τη στιγμή που το έμαθε ήταν θέμα χρόνου να τον οικειοποιηθεί.

Κατά τη διάρκεια της παρακολούθησης, είχε καταφέρει να πλευρίσει την υπηρέτρια, μια ομορφούλα και πεταχτούλα κοπελίτσα και είχε μάθει ότι πληροφορίες χρειαζόταν. Έτσι γνώριζε πως όλες οι κρεβατοκάμαρες του σπιτιού βρισκόταν στο επάνω πάτωμα ενώ η πινακοθήκη ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο με τεχνητό φωτισμό, χωρίς παράθυρα, στο πίσω μέρος του σπιτιού, μετά το γραφείο.

Ο κηπουρός είχε το δικό του μικρό σπίτι, μερικά μέτρα μακριά από το κυρίως κτίσμα, κοντά στην πίσω είσοδος του κήπου. Ο κήπος ήταν αρκετά μεγάλος αλλά φωτιζόταν ελάχιστα και ευτυχώς δεν υπήρχαν σκυλιά. Η μόνη ασφάλεια της έπαυλης ήταν ένας συναγερμός. Δεν θα δυσκολευόταν να τον εξουδετερώσει. Ο πίσω δρόμος, εκεί που ήταν και η πόρτα του κήπου, ήταν πολύ ήσυχος και το απέναντι σπίτι εγκαταλελειμμένο.

Είχε σχεδιάσει τα πάντα με προσοχή. Όλα τα απαραίτητα για τη διάρρηξη βρισκόντουσαν τακτικά τοποθετημένα σε μια τσάντα και η θήκη για τον πίνακα κρυμμένη στον διπλό πάτο στο πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου του.

Την καθορισμένη μέρα, ντύθηκε, μαύρο κολλητό μπλουζάκι, μαύρο παντελόνι και μαύρη κουκούλα για το κεφάλι. Και βέβαια ένα ζευγάρι χειρουργικά γάντια, τα μόνα που δεν άφηναν υπολείμματα και με τα οποία μπορούσε να δουλεύει σαν να είχε τα χέρια του γυμνά. Ακριβώς στις εννέα βρισκόταν παρκαρισμένος στην πίσω πλευρά του σπιτιού. Πριν τις δύο, τρεις τα ξημερώματα δεν θα έκανε καμία κίνηση, αλλά ήθελε να παρακολουθεί το σπίτι για να σιγουρευτεί πως δεν θα συνέβαινε κάτι απρόοπτο.

Γύρω στις εννέα και μισή είδε την πόρτα του κήπου να ανοίγει και τους δύο άντρες να φεύγουν. Η έξοδος αυτή, άλλαζε όλο το πλάνο δράσης του. Τι ώρα θα επέστρεφαν; Νωρίς, αργά, και αν ήταν μέσα στο σπίτι όταν επέστρεφαν; Και αν την ώρα που επέστρεφαν βρισκόταν στον κήπο; Κοίταξε και πάλι το σπίτι με προσοχή. Τα φώτα έφεγγαν ακόμη. Περίμενε.

Αφού πέρασε καμιά ώρα, ίσως και λίγο παραπάνω, τα πάντα φάνηκαν να ηρεμούν. Τα φώτα έσβησαν το ένα μετά το άλλο στα παράθυρα. Φόρεσε την κουκούλα του και πλησίασε την πόρτα του κήπου. Με γρήγορες κινήσεις αχρήστευσε το συναγερμό και η πόρτα άνοιξε αυτόματα. Μπήκε στον κήπο. Σαν γάτα, ελαφροπάτητος, έκανε το γύρο του σπιτιού, αναζητώντας κάποιο ίχνος ανθρώπου. Όλα ήσυχια. Πήγε σε ένα από τα πιο απομακρυσμένα από την κύρια

είσοδο παράθυρο, οι τζαμαρίες ήταν συρόμενες, χωρίς παντζούρια, εύκολα το παραβίασε και μπήκε στο σπίτι.

Ησυχία επικρατούσε, το φεγγάρι φώτιζε απόκοσμα το χώρο, με τις σκιές να χορεύουν τριγύρω, ούτε το φακό του δεν χρειάστηκε να ανάψει. Προσεκτικά διέσχισε το σαλόνι, προσπέρασε το γραφείο και ανοίγοντας σιγανά την πόρτα της πινακοθήκης, η καρδιά του έχασε έναν κτύπο. Εκεί στον τοίχο ακριβώς απέναντι από την είσοδο, με έναν μικρό προβολέα να τον φωτίζει ελαφρά, έστεκε κρεμασμένος, “Παππούς και εγγονός”, ο σπανιότερος πίνακας του Γύζη, ανυπολόγιστης αξίας. Ένα κύμα αναμνήσεων τον κατέκλυσε καθώς κοιτούσε προσεκτικά τον πίνακα.

Θα ήταν περίπου τεσσάρων χρονών όταν ο παππούς, τους υποδέχτηκε στο χωριό. Στεκόταν εκεί στο πλάι της σιδερένιας αυλόπορτας με την τσάπα στον ώμο και το σκυλί, ένα κανελί με μαύρες βούλες, κυνηγάριο, δίπλα στα πόδια του. Ψηλός, ευθυτενής, με τα γκρίζα μαλλιά του ανακατεμένα και το πρόσωπο του σκαμμένο ρυτίδες, κουρασμένο. Χαμογελούσε με ένα χαμόγελο στραβό, περιπαικτικό. Άφησε στην τσάπα να πέσει και τον άρπαξε στα χέρια του, τον αγκάλιασε και τον σήκωσε ψηλά πάνω από το κεφάλι του.

«Αντράκι μου, πως μεγάλωσες! Έλα πάμε, είσαι δικός μου τώρα!», και όπως τον κρατούσε ψηλά τον απίθωσε στους ώμους του. Σφύριξε στο σκυλί και έφυγαν. Γύρισε ο Πέτρος, φοβισμένος, να κοιτάξει τους γονείς του, έτοιμος να βάλει τα κλάματα, μα τους είδε αγκαλιασμένους να του χαμογελούν καθησυχαστικά. Κοίταξε το κεφάλι του παππού και μετά γύρω του και τότε ένιωσε σαν να πετά. Από εκείνη τη στιγμή τον λάτρεψε τον παππού του. Έγινε η σκιά του. Όπου πήγαινε, δύο βήματα παρά πίσω ακολουθούσε ο Πέτρος.

Μια πόρτα ανοιγόκλεισε, βήματα ακούστηκαν στον πάνω όροφο, ξανά πόρτες να ανοιγοκλείνουν. Θορυβήθηκε ο Πέτρος. Τι είχε συμβεί; Τον πήραν χαμπάρι; Γύρισαν οι άντρες; Προσεκτικά βγήκε από την πινακοθήκη και κοίταξε τριγύρω. Ησυχία επικρατούσε. Ότι θόρυβος ακουγόταν ήταν στον πάνω όροφο. Πατώντας στις μύτες των ποδιών του, με τα λαστιχένια παπούτσια του μόλις να ακουμπούν στην ξύλινη σκάλα, άρχισε να ανεβαίνει.

Ευτυχώς όλες οι πόρτες ήταν κλειστές και επικρατούσε σκοτεινιά. Μόνο μια πόρτα στο βάθος του διαδρόμου ήταν μια χαραμάδα ανοιχτή και ένα αχνό φως φαινόταν. Προσεκτικά πήγε προς τα εκεί. Έσπρωξε ελαφρά την πόρτα. Η γηραιά.

κυρία έβηχε και προσπαθούσε να σηκωθεί με τη βοήθεια της νεαρής κοπέλας

- Δεν μπορώ να αναπνεύσω, ένα βάρος στο στήθος είπε και η φωνή της ακούστηκε σαν ρόγχος. Με ένα βογκητό, η γυναίκα κατέρρευσε στο κρεβάτι της.

- Κυρία Αλίκη, κυρία Αλίκη! η αναστατωμένη κοπέλα προσπαθούσε να συνεφέρει την κυρία της, χωρίς μεγάλη επιτυχία.

Το δίλημμα μεγάλο. Η γυναίκα χρειαζόταν γιατρό. Ο ίδιος μπορούσε να βοηθήσει αλλά εάν το έκανε τα πάντα θα διαλύονταν. Η καριέρα του, η ζωή του, όλα. Δεν γινόταν διαφορετικά. Τον όρκο του τον τιμούσε. Χωρίς πολύ σκέψη έβγαλε την κουκούλα του και μπήκε στο δωμάτιο με σταθερό βήμα. Τα μάτια της κοπέλας άνοιξαν διάπλατα και ένα ουρλιαχτό της ξέφυγε.

- Κάνε ησυχία και μην φοβάσαι, δεν θα σε πειράξω, της είπε επιτακτικά.

Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε διάπλατα και δύο γυναίκες εμφανίστηκαν αναμαλλιασμένες

- Τι συμβαίνει, γιατί φώναξες, τι έπαθε η κυρία, ρωτούσαν με αγωνία

- Ησυχία, η κυρία σας είναι άρρωστη, φώναξε ο Πέτρος

- Γιάννη εσύ είσαι; Πώς βρέθηκες εδώ; τον αναγνώρισε η υπηρέτρια.

Ο Πέτρος την αγνόησε και στράφηκε προς την ασθενή. Η συνοδός κοιτούσε αποσβολωμένη, χωρίς να ξέρει αν έπρεπε να μιλήσει ή όχι. Καθώς μετρούσε τους σφυγμούς της ασθενούς, ο Πέτρος, ένιωσε αρρυθμίες, ψηλάφησε το θυρεοειδή και ένιωσε τους αδένες εξογκωμένους.

- Κάλεσε αμέσως ασθενοφόρο, η κυρία σου βρίσκεται ένα βήμα πριν το έμφραγμα, φώναξε στην νεαρή συνοδό.

Με το που άκουσε τη σειρήνα του ασθενοφόρου, αδιαφορώντας για τις τρεις γυναίκες και την εντύπωση που θα προκαλούσε, φόρεσε με γρήγορες κινήσεις την κουκούλα του και εξαφανίστηκε. Κρύφτηκε στον κήπο και μόλις το ασθενοφόρο έφυγε, μπήκε στο αυτοκίνητο του και επέστρεψε σπίτι του. Ο υπέροχος πίνακας που τόσες αναμνήσεις έφερε στο μυαλό του, δεν θα γινόταν ποτέ δικός του. Η φοβερή βραδιά είχε φτάσει στο τέλος της, αλλά το μυαλό του Πέτρου συνέχιζε να δουλεύει πυρετωδώς. Άραγε θα πήγαιναν στην αστυνομία οι τρεις γυναίκες; Δεν ήξεραν το πραγματικό του όνομα μα θα μπορούσαν να τον περιγράψουν. Αρκούσε μια περιγραφή για να τον εντοπίσουν; Δεν είχε συλληφθεί ποτέ. Η αστυνομία δεν είχε φωτογραφίες του. Τα γάντια δεν τα έβγαλε καθόλου. Ευτυχώς που οι άντρες δεν είχαν επιστρέψει, αλλιώς η κατάσταση θα γινόταν ακόμα πιο περίπλοκη. Άυπνος έμεινε την υπόλοιπη νύχτα

Το επόμενο πρωί, είχε βάρδια στο νοσοκομείο. Οι συνάδερφοι του με τον

που τον είδαν, κατάλαβαν πως ήταν σε πολύ άσχημη διάθεση και προσπάθησαν με πειράγματα και αστεία να τον κάνουν να ευθυμήσει. Και θα το πετύχαιναν ως ένα σημείο, αν κατά τη διάρκεια της καθιερωμένης επίσκεψης στους θαλάμους των ασθενών δεν έπεφτε πάνω στη γηραιά κυρία και την σύνοδο της. Για μερικά λεπτά κανείς τους δεν μίλησε. Κοίταξε την καρτέλα που κρεμόταν στο κρεβάτι της ασθενούς, προσπαθώντας να κερδίσει μερικά λεπτά πριν συστηθεί και αποκαλυφθεί το πραγματικό του όνομα.

- Κυρία Κρόουν πως αισθάνεστε; Όπως μου είπαν οι συνάδερφοι χθες σχεδόν δεν είχατε επαφή με το περιβάλλον. Είμαι ο Πέτρος Σταύρου καρδιολόγος και θα σας παρακολουθώ όσο θα είστε στο νοσοκομείο, απευθυνόταν στην ασθενή αλλά κοιτούσε τη νεαρή συνοδό. Η κοπέλα τον κοίταξε αλλά δεν αντέδρασε καθόλου.

- Γνωρίζεις την Ελπινίκη Σταύρου; ρώτησε επιτακτικά η κυρία χωρίς να μπει στον κόπο να απαντήσει στην ερώτηση του.

- Ήταν η μητέρα μου, τη γνωρίζατε;

- Ήμασταν συμμαθήτριες στο Αρσάκειο, τότε, πριν 50 σχεδόν χρόνια. Η Ελπινίκη Πάρνη. Η πιο όμορφη και ευγενική κοπέλα του σχολείου. Κάναμε παρέα, ήμουν καλεσμένη και στο γάμο της, τότε γνώρισα και τον άντρα της. Σωστός τζέντλεμαν. Όλη η Αθήνα είχε να λέει για το ήθος του και την αγάπη που έτρεφε για τη γυναίκα του. Πιο ταιριαστό ζευγάρι δεν υπήρχε. Μετά χαθήκαμε. Πήγα στο εξωτερικό, εγκαταστάθηκα μόνιμα εκεί, πριν 5 χρόνια γύρισα, για να πεθάνω εδώ.

- Κυρία Κρόουν, η κλινική σας εικόνα, για την ηλικία σας, είναι πάρα πολύ καλή. Οι αρρυθμίες μπορούν εύκολα να ρυθμιστούν

- Νεαρέ μου, φρόντισε να επιστρέψω το συντομότερο στο σπίτι μου, δεν μου αρέσει το περιβάλλον του νοσοκομείου, είπε με έπαρση και έκλεισε τα μάτια της.

- Αν δεν ρυθμιστούν οι αρρυθμίες, δεν θα μπορέσει να πάρει εξιτήριο. Σας παρακαλώ φροντίστε να παραμείνει ήρεμη. Αν με χρειαστείτε, θα βρίσκομαι στο νοσοκομείο ολόκληρη την ημέρα, είτε στην κοπέλα που τη συνόδευε και έφυγε. Η νεαρή γυναίκα και πάλι δεν μίλησε παρά κούνησε απαλά το κεφάλι της.

Αφού τελείωσε τις επισκέψεις του, κλείστηκε στο γραφείο του. Αν η κοπέλα μιλούσε... Ήταν σα να είχε πιαστεί επ' αυτοφώρο. Μήπως να της μιλούσε; Ο πονοκέφαλος έσφιγγε σαν μέγγενη το κεφάλι του και τον εμπόδιζε να σκεφτεί καθαρά. Θα έφευγε. Θα κρυβόταν για λίγο καιρό μέχρι να καταλαγιάσει το πράγμα. Ίσως να έπρεπε να φύγει στο εξωτερικό. Για ένα πράγμα ήταν σίγουρος, αν δεν τον έπιαναν αυτή τη φορά, η καριέρα του ως διαρρήκτης, τελείωσε.

Δέκα μέρες βρισκόταν στους Οθωνούς, και η αγωνία του έτρωγε τα σωθικά. Καμιά είδηση, κανένας δεν τον είχε αναζητήσει. Ευτυχώς που είχε προνοήσει και είχε αγοράσει ένα μικρό ησυχαστήριο – καταφύγιο σε αυτό το απομακρυσμένο νησί και είχε κάπου να καταφύγει. Κανείς δεν ήξερε πως είχε στην κατοχή του αυτό το σπίτι. Η αγορά είχε γίνει μέσω δικηγόρων από το εξωτερικό.

Πέρασαν άλλες τρεις μέρες. Εκείνο το πρωί έλαβε ένα μήνυμα από τον διαχειριστή του, ο μόνος που ήξερε πώς να επικοινωνήσει μαζί του σε περίπτωση ανάγκης. Μια νεαρή γυναίκα τον αναζητούσε, εκ μέρους κάποιας κυρίας Κρόουν και ήταν ανάγκη να επικοινωνήσει άμεσα μαζί τους.

Τον έζωσαν τα φίδια, και αν ήταν παγίδα; αν προσπαθούσαν να ανακαλύψουν πού βρισκόταν; Δεν μπορούσε να κάνει κάτι. Πήρε το δορυφορικό του τηλέφωνο και κάλεσε το κινητό που του είχαν δώσει. Στο δεύτερο κτύπημα απάντησε μια γυναίκα. Της είπε ποιος ήταν και αμέσως το τηλέφωνο πέρασε στην κυρία Κρόουν.

- Νεαρέ μου, μάζεψέ τα και γύρισε αμέσως στην Αθήνα. Η Ελβίρα μου είπε τα πάντα και σε περιμένω να ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση μεταξύ μας. Αν έως μεθαύριο το απόγευμα δεν βρίσκεσαι στο σπίτι μου, θα καλέσω την αστυνομία και πιστεψέ με ξέρω ακριβώς που βρίσκεσαι. Και το τηλέφωνο έκλεισε.

Την επόμενη μέρα βρισκόταν στην Αθήνα. Αμέσως κατευθύνθηκε προς τη βίλα στο Ψυχικό. Οι δύο γυναίκες τον περίμεναν. Από ότι κατάλαβε, κανείς άλλος δεν βρισκόταν στο σπίτι. Κάθισαν στο σαλόνι. Για μερικά λεπτά κανείς δεν μίλησε.

- Πώς είναι η υγεία σας κυρία Κρόουν; επιχείρησε να ξεκινήσει μια κουβέντα ο Πέτρος αν και ένιωθε πολύ άβολα.

- Αν νομίζεις πως εγώ είμαι σαν τον Δέδε, τότε αυταπατάσαι. Δεν έφτασα 80 χρονών με την περιουσία που έχω για να γελούν σε βάρος μου κάτι παιδαρέλια σαν και σένα, ξέσπασε η κυρία Κρόουν. Κόκκαλο ο Πέτρος. Μα τι του έλεγε; Πώς ήξερε; Και τελικά τι ακριβώς ήξερε; Έμεινε σιωπηλός, ας άκουγε πρώτα.

Η Ελβίρα τον κοιτούσε περιπαιχτικά. Του είπε και άλλα η κυρία Κρούουν, για την ανωριμότητα και την επιπολαιότητα του. Για το πόσο είχε ντραπεί η μητέρα του όταν βρέθηκε σε μια συζήτηση και η κυρία Δέδε ανέφερε το περιστατικό με τη διάρρηξη. Ευτυχώς που κανείς άλλος δεν είχε συναντήσει τα τρία τρελόπαιδα να πηδούν τη μάντρα εκτός από τη μητέρα του και την ίδια. Του είπε πράγματα που τον έκαναν να ντραπεί και να κοκκινίσει. Τελικά η συνάντηση τελείωσε και τον συνόδευσε η Ελβίρα ως την πόρτα. Ένας βάρος έφυγε από πάνω του, νόμιζαν πως όλα ήταν ένα αστείο, όπως τότε, σχεδόν κρατιόταν για να μην ξεσπάσει σε γέλια.

- Καλό σας βράδυ κύριε Σταύρου, ευχαριστούμε πολύ για την επίσκεψη, του είπε πολύ ευγενικά η Ελβίρα και έτεινε το χέρι της σαν σε χαιρετισμό. Τα πάντα κιτρίνισμα γύρω του. Στη μέση της παλάμης της υπήρχε ένα μικρό ανθάκι γιασεμί. Του το έβαλε στο απλωμένο χέρι και του έκλεισε το μάτι.

Εκείνη η νύχτα, πριν δεκαπέντε μέρες, πέρασε σαν αστραπή από τα μάτια του. Αφού είδε τον πίνακα, είχε βγάλει και είχε ακουμπήσει σε ένα ράφι ακριβώς δίπλα στην πόρτα το γιασεμί. Με τις μετέπειτα εξελίξεις, είχε ξεχάσει να το μαζέψει, είχε αφήσει και την πόρτα της πινακοθήκης ανοιχτή. Πάλι καλά που είχε θυμηθεί να πάρει την τσάντα του.

Κακήν κακώς έφτασε στο σπίτι του. Δεν είχε προλάβει να μπει καλά καλά μέσα, όταν χτύπησε το κουδούνι. Ένας κούριερ του παρέδωσε ένα δέμα και ένα φάκελο. Άφησε το δέμα στην άκρη και κοίταξε το φάκελο. Δεν υπήρχε αποστολέας. Μόνο ένα ανθάκι γιασεμί έπεσε από μέσα, κολλημένο σε ένα καρτελάκι, «Ελβίρα» έγραφε...

Με αργές κινήσεις άνοιξε το δέμα, “Παππούς και εγγονός”, ο πίνακας εμφανίστηκε μπροστά του σε όλο του το μεγαλείο.

Όλα ή τίποτα

Οι σειρήνες των περιπολικών, των ασθενοφόρων και της πυροσβεστικής, αναστάτωσαν τους κατοίκους της περιοχής, κάνοντας πολλούς να πεταχτούν στις βεράντες τους αλαφιασμένοι. «Μα τι συμβαίνει; Η γειτονιά μας είναι τόσο ήσυχη...» αναρωτιόντουσαν πολλοί. Αρκετοί έμειναν κάμποση ώρα στη βεράντα τους μήπως και ακούσουν κάτι, μήπως και μάθουν, άδικος κόπος. Σύντομα όλοι επέστρεψαν στο εσωτερικό των σπιτιών τους και στα κρεβάτια τους. Ήταν αρκετές ακόμη οι ώρες ώσπου να ξημερώσει.

«Ο Mike ΟΥΚ80 σας έστειλε αίτημα φιλίας», διάβασε η Έλενα την ειδοποίηση. Περίεργη, πάτησε στο όνομα για να δει το προφίλ αυτού που της έστειλε αίτημα φιλίας στο Facebook.

«Δεν είναι κακός» σκέφτηκε, αφού είχε δει τις φωτογραφίες και κάποιες δημοσιεύσεις του. Πάτησε αποδοχή.

«Μήνυμα στο messenger» διάβασε τη νέα ειδοποίηση.

«Σε ευχαριστώ για την αποδοχή της φιλίας σου» έγραφε το νέο μήνυμα και αμέσως μετά μια χαμογελαστή φατσούλα εμφανίστηκε. Γέλασε η κοπέλα και απάντησε κάτι ανάλογο. Και κάπως έτσι ξεκίνησε η διαδικτυακή τους φιλία.

Η Έλενα, εργαζόταν ως προσωπική γραμματέας του προέδρου μιας πολυεθνικής και το ωράριο της ήταν απροσδιόριστο. Ουσιαστικά δεν είχε ωράριο, ανά πάσα ώρα και στιγμή έπρεπε να βρίσκεται στην διάθεση του προέδρου. Αν και ήταν πολύ ευχαριστημένη με τη θέση της στην εταιρεία, το ιδιαίτερο καθεστώς εργασίας, την είχε απομακρύνει από φίλους και γνωστούς. Εξωστρεφής από τη φύση της, έψαχνε τρόπους να καλύψει την έλλειψη γνωριμιών. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ήταν ένας τρόπος για να γνωρίσει η κοπέλα, νέους ανθρώπους.

Ο διαδικτυακός κύκλο γνωριμιών της ήταν αρκετά ευρύς και με κάποιους, είχαν γνωριστεί και προσωπικά, αν και οι περισσότερες γνωριμίες της εξακολουθούσαν να παραμένουν διαδικτυακές. Με το Mike, η φιλία τους σιγά σιγά αναπτύχθηκε και υπήρχαν φορές που μπορεί να αντάλλασσαν μηνύματα όλη την ημέρα.

Σύμφωνα με ότι είχε διαβάσει στις πληροφορίες του προφίλ του, στο Facebook, αλλά και από ότι της είχε πει ο ίδιος στις συζητήσεις τους, ήταν ένας δραστήριος άνθρωπος καμία δεκαριά χρόνια μεγαλύτερος της, με δική του σχολή καταδύσεων. Του άρεσαν τα ταξίδια και συχνά της έστελνε φωτογραφίες από μέρη που είχε επισκεφθεί. Φωτογραφίες από τα διάφορα ταξίδια της, του έστελνε και η Έλενα και αν τύχαινε να έχουν επισκεφθεί την ίδια πόλη, το ίδιο χωριό, την ίδια περιοχή, τότε η συζήτηση τους έπαιρνε διαστάσεις τηλεοπτικού σήριαλ. Ερωτήσεις, απαντήσεις, διαφωνίες. Οι διαφωνίες τους δε, ήταν τόσες πολλές και συχνά η κοπέλα αναρωτιόταν μήπως διαφωνούσε μαζί της απλά και μόνο για να επιμηκύνεται η συζήτηση τους.

Γέλαγε πολύ μαζί του. Ήταν από τους πολύ λίγους ανθρώπους που την έκαναν να γελάει και μόνο με τον τρόπο που περιέγραφε πράγματα και καταστάσεις.

Πέρασε έτσι ένας χρόνος, ανταλλάσσοντας απόψεις, φωτογραφίες, καλημέρες και καληνύχτες στο διαδίκτυο.

Η κοπέλα εργαζόταν με αμείωτους ρυθμούς και παράλληλα περνούσε τον ελεύθερο χρόνο της στις διαδικτυακές πλατφόρμες γνωριμιών. Στο Mike έδινε το χρόνο που του αναλογούσε, τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. Της άρεσε να κρατάει ισορροπία ανάμεσα στις γνωριμίες της και ας μην το ήξερε κανείς άλλος. Μια φωτογραφία της με μαγιά από τις καλοκαιρινές της διακοπές, ήταν η αφορμή για την αλλαγή των ισορροπιών. Μια συνηθισμένη φωτογραφία ήταν, μιας συνηθισμένης κοπέλας που απολάμβανε τον ήλιο πλάι στο κύμα. Αλλά, η άμεση απάντηση του, η οποία ήταν ιδιαιτέρως προκλητική, μετέτρεψε την απλή διαδικτυακή τους φιλία σε sexting.

Αρχικά η κοπέλα, είχε σκεφτεί να το σταματήσει, αλλά η πρόκληση ήταν μεγάλη. Όπως αποδεικνυόταν, ο συγκεκριμένος άντρας είχε μυαλό και το χρησιμοποιούσε. Οι λεκτικοί τους διαξιφισμοί ήταν και πολύ έξυπνοι και πολύ ερεθιστικοί.

«Δεν περίμενα τέτοια απάντηση»

«Μα τι νομίζεις, μόνο οι άντρες μπορείτε να προκαλείτε;»

«Δεν είναι το προκλητικό της υπόθεσης, αλλά το χιούμορ», «Δείχνει έξυπνο άνθρωπο»

«Ε, χαζή δεν είμαι»

«Θα σε χαρακτηρίζα πολλά πράγματα, αλλά χαζή σίγουρα όχι»

«Μμμ, και εσύ δεν είσαι κακός»

«Χαχαχα»

«Αλήθεια λέω, κάποιες φορές μένω άφωνη με τις ατάκες σου»

«Εσύ το προκαλείς αυτό»

«Μόνο αυτό;»

«Σε λατρεύω παλιοκόριτσο». Δεν έχανε ευκαιρία ο άντρας να εκφράσει τον ενθουσιασμό του για την γνωριμία τους και την τροπή που είχε πάρει.

Συχνά επέμενε να προχωρήσουν τη σχέση του ένα βήμα παραπέρα. Της ζητούσε να μιλάνε με ανοιχτές τις κάμερες σε υπολογιστές και κινητά ώστε να βλέπουν ο ένας τον άλλον και να ζουν τη σχέση τους πιο ζωντανά αφού ήταν δύσκολο να βρεθούν από κοντά. Η κοπέλα αντιδρούσε σε αυτή την πίεση αλλά και δεν αποφάσιζε να συναντηθούν. Προτιμούσε η σχέση τους να παραμείνει για λίγο ακόμη διαδικτυακή.

Έτσι περνούσε ο καιρός, με την Έλενα να εργάζεται υπό μια συνεχόμενη πίεση αλλά με μία διαφορά, ο ελεύθερος χρόνος της ήταν αποκλειστικά αφιερωμένος στις διαδικτυακές συναντήσεις της με το Mike. Όμως πόσο παράξενο, όσο ο άντρας ανοιγόταν και της εκμυστηρευόταν πράγματα για τον εαυτό του, για τη δουλειά του, για την οικογένεια του, τόσο η κοπέλα κλεινόταν. Απέφευγε να συζητάει μαζί του κάτι άλλο πέρα από ανάλαφρα θέματα, γεμάτα σεξουαλικά υπονοούμενα. Οτιδήποτε θα μπορούσε να οδηγήσει το ζευγάρι να δεθεί συναισθηματικά, ήταν απαγορευμένο για αυτήν, αν και όπως φαινόταν από τα μηνύματα του, επιθυμούσε ο άντρας.

Η κοπέλα καταλάβαινε πως θα έπρεπε να πάρει μια απόφαση, ή θα γνωρίζονταν από κοντά και όπου τους έβγαζε ή θα έπρεπε να διακόψει κάθε σχέση μαζί του. Η παρούσα κατάσταση δεν μπορούσε να συνεχιστεί άλλο, η πίεση που δεχόταν καθημερινά, την κούραζε και την αποσυντόνιζε. Στη σκέψη όμως και μόνο να σταματήσουν τις διαδικτυακές τους συναντήσεις, άλλαζε χίλια χρώματα. Έτσι ένα βράδυ, μετά από ένα άκρως ερεθιστικό ιντερλούδιο, είπε στο Mike πως ήθελε να συναντηθούν και να γνωριστούν από κοντά

Μερικές μέρες αργότερα, ένα βράδυ, κατάφεραν τελικά να συναντηθούν. Η αμηχανία της πρώτης πρόσωπο με πρόσωπο επαφής γρήγορα χάθηκε και αντικαταστάθηκε με χαμόγελα και γέλια. Ήταν σαν να γνωρίζονταν χρόνια. Πιάσανε τη συζήτηση από εκεί που την είχαν αφήσει το προηγούμενο βράδυ και σύντομα βρέθηκαν σε ένα ξενοδοχείο.

Άρχισαν να βγαίνουν σχεδόν καθημερινά, οι διαδικτυακές συνομιλίες, τους φαινόταν ρηχές, σχεδόν αστείες. Το πάθος που κυριαρχούσε στη σχέση τους

αναζητούσε διέξοδο και μόνο η προσωπική επαφή μπορούσε να το ικανοποιήσει.

Αν και η σχέση τους εξελισσόταν καλά, τα λόγια και οι πράξεις του συντρόφου της, την έκαναν να αισθάνεται σαν την ομορφότερη γυναίκα στον κόσμο, η ίδια ένιωθε μπερδεμένη. Ένωθε πως η σχέση αυτή, της αποσπούσε την προσοχή από τη δουλειά της. Ένωθε πως ο Mike δεν συμεριζόταν τις ανησυχίες της και το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν το πάθος του. Τελικά ποιος του είπε πως αυτή ενδιαφερόταν για γάμους και παιδιά; Το λάθος ήταν δικό της, άφησε μια διαδικτυακή γνωριμία να εξελιχθεί αντί να τη σταματήσει όταν κατάλαβε την τροπή που έπαιρνε.

Ένα βράδυ, γυρνώντας από τη δουλειά της, του έστειλε ένα απρόσωπο μήνυμα λέγοντάς του πως η σχέση τους τελείωσε και τον μπλόκαρε σε όλες τις διαδικτυακές πλατφόρμες μέσω των οποίων επικοινωνούσαν.

Την επόμενη μέρα το πρωί, τον βρήκε να την περιμένει έξω από το σπίτι της, δίπλα στο αυτοκίνητο της. Δυστυχώς δεν υπήρχε τρόπος να τον αποφύγει. Ο άντρας πολύ ήρεμα και σοβαρά, ζήτησε να μάθει το λόγο που ήθελε να διακόψουν αλλά και γιατί το έκανε με αυτό τον τόσο άσχημο τρόπο. Της είπε διαφορά, πως έτρεφε αισθήματα γι' αυτήν και πως θα ήθελε να συνεχίσουν τη σχέση τους και να τους δοθεί η ευκαιρία να την εξελίξουν. Της είπε επίσης πως αν ήταν σίγουρη για την απόφασή της, δεν θα την ενοχλούσε ξανά και θα εξαφανιζόταν από τη ζωή της. Η Έλενα, απλά τον κοίταζε χωρίς να είναι διατεθειμένη να του εξηγήσει το παραμικρό. Χωρίς να ενδιαφέρεται για ότι της έλεγε. Την απόφαση της την είχε πάρει και ο Mike δεν περιλαμβανόταν στα σχέδια της.

- Με συγχωρείς αλλά πρέπει να πηγαίνω, έχω αργήσει, του είπε υπεροπτικά. Τον έσπρωξε ελαφρά και μπήκε στο αυτοκίνητο της. Καθώς απομακρυνόταν δεν κοίταξε ούτε για μια στιγμή πίσω της.

Τις επόμενες μέρες λάμβανε καθημερινά μπουκέτα με λουλούδια και μικρά μηνύματα αγάπης. Τα λουλούδια τα πετούσε αλλά τα σημειώματα, αν και δεν τα διάβαζε, τα έκρυβε σε έναν φάκελο. Για κάποιο λόγο δεν πήγαινε το χέρι της να τα πετάξει.

Θα είχαν περάσει περίπου πέντε μέρες από τη στιγμή που είχαν ειπωθεί εκείνο το πρωινό, όταν έλαβε ένα γράμμα από το Mike, χωρίς λουλούδια αυτή τη φορά. Καθώς ήταν ιδιαίτερα αγχωμένη με κάποια θέματα της δουλειά της, έσκισε το γράμμα και το έριξε στην τσάντα της για να το πετάξει αργότερα.

Την μεθεπόμενη μέρα, κατακίτρινη, ατημέλητη και με τα μάτια της κατακόκκινα από το κλάμα, παρουσιάστηκε στον πρόεδρο της εταιρείας και

υπέβαλε την παραίτησή της.

Μερικές ώρες αργότερα βρισκόταν σε ένα απομονωμένο σπίτι σε κάποιο χωριό κάπου κοντά στο Καρπενήσι. Όσο και αν προσπαθούσε δεν μπορούσε να ξεχάσει.

Εκείνη τη μέρα, είχε αργήσει πολύ να επιστρέψει στο σπίτι της, ένα δυσάρεστο συμβάν στην εταιρεία την είχε αναγκάσει να μείνει μέχρι πολύ αργά. Η κούραση αλλά και η στενοχώρια για την κατάσταση που είχε δημιουργηθεί στη δουλειά, την είχαν καταβάλει και ένιωθε εξουθενωμένη. Το μόνο που είχε στο μυαλό της ήταν ένα ζεστό αφρόλουτρο για να χαλαρώσει και να κοιμηθεί.

Στους δύο αστυνομικούς που στέκονταν στην είσοδο της πολυκατοικίας ούτε που έδωσε σημασία μέχρι τη στιγμή που της μίλησαν οι ίδιοι.

- Η κυρία Σκαρλάτου; Θα θέλαμε να σας μιλήσουμε για λίγο, της είπε ο ένας εκ των δύο αστυνομικών και απορημένη η Έλενα, τους προσκάλεσε στο σπίτι της.

- Κυρία Σκαρλάτου γνωρίζετε τον Μιχάλη Γεωργίου;

Η πρώτη της αντίδραση ήταν να αρνηθεί. Μιχάλης, ποιος ήταν αυτός, δεν γνώριζε κανένα Μιχάλη και τότε το χαμογελαστό πρόσωπο του Mike άστραψε στο μυαλό της. Πόσο παράξενο, ποτέ δεν είχε σκεφτεί τον Mike ως Μιχάλη. Ακόμη και όταν ήταν ζευγάρι, ποτέ δεν τον είχε Μιχάλη, πάντα Mike τον φώναζε, όπως το ψευδώνυμο του στο Facebook.

- Ναι τον γνωρίζω. Συμβαίνει κάτι;

- Πόσο καιρό γνωρίζεστε;

- Γιατί με ρωτάτε; Έμπλεξε κάπου; Όλα μπορώ να τα περιμένω από αυτόν.

- Ήταν ο σύντροφός σας;

- Σας είπε κάτι τέτοιο; Ανακάτεψε και το όνομα μου; Αν είναι δυνατόν!

- Πότε τον είδατε τελευταία φορά;

- Έχω να τον δω αρκετό καιρό. Αν τον ψάχνετε, δεν νομίζω να μπορώ να σας βοηθήσω.

- Θα λέγατε ότι το τελευταίο διάστημα ήταν προβληματισμένος για κάτι;

- Ο Mike; ο Μιχάλης ήθελα να πω, σίγουρα όχι, η επιπολαιότητα του δεν είχε όρια. Οι δύο αστυνομικοί κοιτάχτηκαν αλλά δεν μίλησαν.

- Μα τι έχει συμβεί επιτέλους; φώναξε η Έλενα χωρίς να προσέξει το αγανακτισμένο ύφος των αστυνομικών.

- Κυρία μου, ο Μιχάλης Γεωργίου, αυτοκτόνησε χθες βράδυ πέφτοντας από το μπαλκόνι του σπιτιού του. Το κτύπημα στο κεφάλι του, προκάλεσε τον ακαριαίο θάνατο του. Στο τραπέζι της βεράντας του...

Η Ελενα δεν άκουσε άλλα. Όταν άνοιξε τα μάτια της βρισκόταν ξαπλωμένη στον καναπέ και οι αστυνομικοί προσπαθούσαν να τη συνεφέρουν. Αρχικά δεν κατάλαβε τι είχε συμβεί, αλλά γρήγορα όλα, σαν χείμαρρος όρμησαν στο μυαλό της και τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν ανεξέλεγκτα. Όπως όπως απάντησε σε κάποιες ερωτήσεις των αστυνομικών και τους αποχαιρέτησε.

Τρέμοντας άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε το σκισμένο γράμμα. «Θεέ μου, τι έκανα! Μου το είπε, με περίμενε και εγώ τον αγνόησα. Δεν αυτοκτόνησε, εγώ τον σκότωσα» και τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι.

Ο Μιχάλης, ο Mike της, ο άνθρωπος με τον οποίο τα τελευταία τρία χρόνια μοιραζόταν την ζωή της, τις σκέψεις της, τις αγωνίες της, τις χαρές και τις λύπες της. Ο άνθρωπος που την αγάπησε πριν ακόμη την γνωρίσει.

Διάβαζε και ξαναδιάβαζε τα σημειώματα που της είχε στείλει, το τελευταίο του γράμμα, κοίταζε τα σκίτσα στο τετράδιο. Όλα εκείνη απεικόνιζαν, να γελά, να θυμώνει, να κοιμάται, ντυμένη, γυμνή και σε όλα αντικατοπτριζόταν ο έρωτας του για αυτήν.

Πώς και δεν είχε ξαναδεί αυτό το τετράδιο; Ούτε καν ήξερε πως σκισάριζε και πόσο καλός ήταν. Τελικά τι ήξερε για τον άνθρωπο με τον οποίο τρία χρόνια μιλούσε και το τελευταίο εξάμηνο κοιμόταν και μαζί του; Ήταν τόσο απορροφημένη στον μικρόκοσμο της που μόνο έπαιρνε και δεν έδινε τίποτα; Η ανάγκη της για επαγγελματική επιτυχία, την είχε απομακρύνει από τον άνθρωπο που τρία χρόνια τη στήριζε χωρίς ποτέ να της ζητήσει το παραμικρό. Όταν το έκανε, όταν απλά της ζήτησε να συναντηθούν για μια τελευταία φορά, αυτή τον αγνόησε. Πώς θα ζούσε τώρα; Πώς θα κατάφερνε να προχωρήσει στη ζωή της κουβαλώντας το θάνατο του;

Έγκλημα στην Άνδρο

Η κηδεία του Επαμεινώνδα Λαγούδη είχε γίνει με μεγαλοπρέπεια και επισημότητα. Το μικρό κοιμητήριο στη Χώρα της Άνδρου είχε γεμίσει με κόσμο. Πολιτικοί, υψηλά ιστάμενοι οικονομικοί παράγοντες, ξένες προσωπικότητες, μέλη των πιο γνωστών εφοπλιστικών οικογενειών, ελάχιστοι συντοπίτες του, ακόμη πιο λίγοι συγγενείς και κανένας φίλος, συγκεντρώθηκαν για το ύστατο χαιρε στον πλούσιο πλοιοκτήτη. Την απόκοσμη ησυχία του κοιμητηρίου δεν διατάραζε ούτε ένας λυγμός. Μόνο το αχνό μουρμουρητό του παπά ακουγόταν που και που.

Ο Επαμεινώνδας Λαγούδης, από τα λίγα που είχα διαβάσει στις οικονομικές εφημερίδες αλλά και από αυτά που μου είχε αναφέρει ο συνεργάτης μου, θα μπορούσα να πω πως «έφυγε» πλήρης ημερών αλλά και πλήρης εμπειριών.

Εικοσιδυάχρονο παλικαράκι ήταν όταν ανέλαβε την μικρή εταιρεία του πατέρα του με τα δύο πλοία που εκτελούσαν το δρομολόγιο Πειραιάς, Άνδρος, Τήνος, Μύκονος και μέσα σε μια δεκαετία κατάφερε να την μετατρέψει στην πλέον ακμάζουσα εταιρεία, με τα καράβια της να φτάνουν και στις πιο απομακρυσμένες περιοχές του κόσμου. Στις επιχειρήσεις του, όλες οι αποφάσεις λαμβάνονταν από τον ίδιο. Διοικητικό συμβούλιο δεν υπήρχε, έπρεπε να γνωρίζει τα πάντα και να ελέγχει τα πάντα. Ακόμη και όταν γέρασε, και έφτασε τα ογδόντα του χρόνια συνέχιζε να διοικεί τις επιχειρήσεις του με τον ίδιο ζήλο και την ίδια πυγμή όπως όταν ήταν είκοσι χρόνων. Ανύπαντρος, χωρίς άλλη οικογένεια παρά κάποιους μακρινούς συγγενείς, ζούσε τη ζωή του, στα διάφορα σπίτια του ανά τον κόσμο, με την εκάστοτε ερωμένη του. Τα τελευταία επτά χρόνια είχε απομονωθεί στην Άνδρο στο πατρογονικό αρχοντικό όπως συνήθιζε να λέει, αν και όλοι οι Ανδριώτες γνώριζαν πως μόνο το ισόγειο κτίσμα των τεσσάρων δωματίων αποτελούσε το πατρικό του σπίτι. Όλο το υπόλοιπο είχε χτιστεί πολύ αργότερα όταν ο Επαμεινώνδας Λαγούδης ήθελε να μπει στους εφοπλιστικούς κύκλους και να επιδείξει την δήθεν αρχοντική καταγωγή του. Αν και όλο το σπίτι είχε χτιστεί σύμφωνα με την τεχνοτροπία των Ανδριώτικων αρχοντικών των αρχών του αιώνα, όπως αυτό του Εμπειρικού ή αυτό του Γουλανδρή, το εσωτερικό του, θα μπορούσε να το ζηλέψει και η πιο σύγχρονη κατοικία.

Οι λιγοστοί συγγενείς είχαν αποφασίσει να προσφέρουν καφέ και να δεχτούν

τα συλλυπητήρια στο αρχοντικό. Στο μεγάλο σαλόνι με τους τοίχους του να κοσμούνται από έργα μεγάλων ζωγράφων, είχε στηθεί ένας μπουφές με κρύα αλμυρά εδέσματα. Το προσωπικό που είχε προσληφθεί ειδικά για την περίπτωση, σερβίριζε καφέ και κονιάκ σύμφωνα με τις οδηγίες της οικονόμου. Ευτυχώς, ελάχιστοι ήταν αυτοί που αποφάσισαν να ακολουθήσουν την οικογένεια στο σπίτι, περισσότερο από περιέργεια, για το αρχοντικό. Καθώς και αυτοί οι λίγοι, άρχισαν να φεύγουν, ένας άνδρας με μαύρο κουστούμι, μπήκε στο σπίτι.

- Για φαντάσου, περισσότερο φως έχει σήμερα αυτό το σπίτι από ότι όταν ζούσε ο γέρος, μουρμούρισε ο άντρας και χωρίς να ανακόψει τον βηματισμό του, προχώρησε προς το σαλόνι.

Περνώντας από δίπλα μου, στάθηκε για ένα λεπτό και αμέσως με πλησίασε.

- Και ποια είστε εσείς; Δεν σας έχω ξαναδεί εδώ. Σίγουρα δεν ανήκετε στην οικογένεια.

- Είμαι η δικηγόρος του εκλιπόντος.

- Η δικηγόρος του; Αποκλείεται. Ο γέρος ποτέ δεν θα συνεργαζόταν με μια γυναίκα. Για αυτόν οι γυναίκες είχαν άλλη χρησιμότητα, ας πούμε, πιο διασκεδαστική. Εσείς δεν φαίνεται να ανήκετε σε αυτή την κατηγορία.

- Και όμως. Συχνά οι άνθρωποι αλλάζουν συνήθειες. Εσείς ανήκετε στην οικογένεια; Γιατί και εγώ δεν σας έχω ξανασυναντήσει.

- Α, ποιος είμαι; Χάρης Λαγούδης κυρία μου, στις υπηρεσίες σας.

- Χαίρω πολύ κύριε.

- Θα μου επιτρέψετε να πω το ίδιο όταν επιβεβαιώσω πως είστε πράγματι η δικηγόρος του. Είστε δημοσιογράφος σωστά; Προσπαθείτε να βγάλετε είδηση του τύπου, «συγγενείς τσακώνονται για την κληρονομιά μεγαλοεφοπλιστή», αλλά δε νομίζω πως θα σας κάνουμε το χατίρι. Καλύτερα θα ήταν να αποχωρήσετε πριν σας ανακαλύψει και κάποιος άλλος.

Ξεφύσησα απηυδισμένη και βγήκα για λίγο στον κήπο. Χρειαζόμουν να συγκεντρωθώ και να κάνω κάποια τηλέφωνα. Μια ώρα αργότερα στο αρχοντικό είχαν παραμείνει μόνο οι συγγενείς και οι τρεις άνθρωποι που φρόντιζαν το σπίτι και τον κύριο Επαμεινώνδα.

- Κυρία Φραγκάκη οπότε θέλετε μπορούμε να περάσουμε στο γραφείο. Στο αρχοντικό βρίσκεται μόνο η οικογένεια.

- Ας ξεκινήσουμε λοιπόν.

Το γραφείο ήταν ο πιο προσωπικός χώρος του Επαμεινώνδα Λαγούδη. Εκτός από την πλούσια βιβλιοθήκη με τις σπάνιες και συλλεκτικές εκδόσεις, ήταν

εξοπλισμένο με την τελευταία λέξη της τεχνολογίας και από εκεί, μπορούσε ανά πάσα στιγμή να παρακολουθεί το κάθε πλοίο του, ακόμη και αν αυτό βρισκόταν στην άλλη άκρη του κόσμου.

Οι παρευρισκόμενοι, τα τρία άτομα που αποτελούσαν το προσωπικό του σπιτιού, μια γηραιά κυρία, ξαδέρφη του εκλιπόντος και οι τρεις γιοί της, ένας γηραλέος κύριος, ξάδερφος του εκλιπόντος με τη σύζυγο του και τα δύο παιδιά τους και ο Χάρης Λαγούδης, η συγγένεια του οποίου με τον Επαμεινώνδα Λαγούδη, μου ήταν έως εκείνη τη στιγμή άγνωστη, κάθονταν τριγύρω στο δωμάτιο.

- Κυρίες και κύριοι, προ ενός μηνός ο εκλιπών Επαμεινώνδας Λαγούδης, συνεργάστηκε με τον κύριο Στρατηκόπουλο ως προς τη σύνταξη της διαθήκης του και ενός γράμματος. Δυστυχώς για λόγους προσωπικούς ο συνεργάτης μου ήταν αναγκασμένος να απουσιάσει στο εξωτερικό οπότε τη διαδικασία θα πραγματοποιήσω εγώ.

- Τελικά είχα δίκιο, δεν είσαι εσύ η δικηγόρος του γέρου, άκουσα τη φωνή του Χάρη Λαγούδη, αλλά τον αγνόησα.

- Η τελευταία επιθυμία του Επαμεινώνδα Λαγούδη, ήταν η διαθήκη του να ανοιχτεί αμέσως μετά την κηδεία, παρουσία μόνο των συγγενών του και του προσωπικού του σπιτιού. Αφού διαβαστεί η διαθήκη, θα συνεχίσω με την ανάγνωση της επιστολής που αφορά όλους σας πλην του προσωπικού, το οποίο και θα αποχωρήσει.

- Να τελειώνουμε όμως. Δεν θα φάμε και όλη τη μέρα εδώ, άκουσα μια άλλη φωνή.

- Αφήνω τα τετριμμένα και σας διαβάζω τα κληροδοτήματα.

«Στο προσωπικό του σπιτιού αφήνω: 50.000 ευρώ έκαστος και επιπλέον στον Παντελή Κατή το κτήμα στο Κόρθι.

»Στην εξαδέλφη μου, Αργυρώ Ζαχαίου, όλη την ακίνητη περιουσία μου στην Ελβετία.

»Στον ξάδερφο μου Ζαχαρία Κάλφα, όλη την ακίνητη περιουσία μου στη Ελλάδα πλην του αρχοντικού στην Άνδρο και των κτιρίων που στεγάζονται οι επιχειρήσεις

μου.

»Στα πέντε ανίψια μου, 200.000 ευρώ έκαστος.

»Ένα εκατομμύριο ευρώ έχω κανονίσει να μοιραστεί στα ιδρύματα, «Ελπίδα», «Κέντρο βρεφών Μητέρα» και «ΕΛΕΠΑΠ»

»Όλη η υπόλοιπη περιουσία μου περνάει, στο γιο μου, Χάρη Λαγούδη».

Μια ομοβροντία επιφωνημάτων και ερωτήσεων ξέσπασε.

- Παιδί;
- Ποιο παιδί;
- Από πού ξεφύτρωσε αυτό το παιδί.

- Κυρίες και κύριοι, παρακαλώ. Οι ερωτήσεις και τα σχόλια μπορούν να περιμένουν για το τέλος. Ας συνεχίσουμε τη διαδικασία. Απομένει μια επιστολή που πρέπει να σας διαβάσω.

Κανείς δεν μου έδινε την παραμικρή σημασία. Οι περισσότεροι ασχολούνταν με το ποιος ήταν και από πού ξεφύτρωσε ο Γιός, Χάρης Λαγούδης, ο οποίος καθόταν ατάραχος στην πολυθρόνα του πλάι στο παράθυρο, ενώ κάποιοι άλλοι είχαν στραφεί προς την οικονόμο η οποία είχε λιποθυμήσει.

Προσπαθούσα για μία ακόμη φορά να τραβήξω την προσοχή της ομήγυρης όταν χτύπησε η πόρτα του γραφείου. Στο άνοιγμα στεκόταν ο διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Άνδρου κρατώντας ένα γράμμα.

- Είστε η δικηγόρος;
- Μάλιστα...
- Πριν συνεχίσετε θα ήταν καλό να λάβετε γνώση σε αυτό.
- Δεν καταλαβαίνω.

- Δεν νομίζω πως υπάρχει κάτι περισσότερο να καταλάβετε από ότι αναφέρετε στο χαρτί που κρατάτε. Η εκταφή έγινε και ήδη η σωρός μεταφέρετε στο ελικοδρόμιο για να φύγει για Αθήνα.

- Ο Ιατροδικαστής έχει ειδοποιηθεί;

- Μάλιστα, βρίσκεται ήδη στο νοσοκομείο, το συντομότερο θα έχουμε και τις απαντήσεις. Έχω ενημερωθεί πως μόλις λάβει τα αποτελέσματα του ιατροδικαστή, θα έρθει και ο Αστυνόμος Καρούζος του Εγκληματολογικού καθώς και οι συνεργάτες του.

- Πολύ καλά, σας ευχαριστώ πολύ για την ενημέρωση.

- Μήπως θα μπορούσαμε να μάθουμε και εμείς περί τίνος πρόκειται, για ποια εκταφή μιλάτε;

- Αυτό εδώ το έγγραφο, είναι μια επιστολή που ο κύριος Λαγούδης είχε δώσει στην αστυνομία. Σωστά Αστυνόμε;

- Μάλιστα. Ένα μήνα πριν, ο μακαρίτης, με επισκέφτηκε στο τμήμα και μου εμπιστεύτηκε τη συγκεκριμένη επιστολή με την εντολή να την ανοίξω αμέσως μετά το θάνατό του.

- Και τι ακριβώς γράφει αυτή η επιστολή;

- Ο εκλιπών προτρέπει την αστυνομία να ερευνήσει το θάνατο του, καθώς είχε βάσιμες υποψίες πως κάποιος από τους συγγενείς του και όχι μόνο, θα προσπαθούσε να τον δολοφονήσει. Επίσης τονίζει πως μέχρι την ολοκλήρωση της έρευνας, η διαθήκη δεν μπορεί να εκτελεστεί και το γράμμα δεν θα πρέπει να διαβαστεί.

Κάθε φωνή, ακόμη και η ανάσα τους σχεδόν, σταμάτησε. Κατάλαβαν πως το σημαντικότερο δεν ήταν η εμφάνιση ενός άγνωστου γιού, αλλά το γεγονός ότι ήταν όλοι ύποπτοι δολοφονίας.

- Όπως καταλαβαίνετε, κανείς δεν θα απομακρυνθεί από το αρχοντικό έως ότου διαλευκανθεί η υπόθεση, είπε γρήγορα ο αστυνόμος και αποχώρησε.

Η αναστάτωση που επικράτησε όταν έμαθαν για την ύπαρξη του γιου, δεν ήταν τίποτα μπροστά στην αναστάτωση που προκάλεσε η τελευταία επισήμανση του αστυνόμου.

- Τι σκάνδαλο. Η οικογένεια μου, η οικογένεια Ζαχαίου μπλεγμένη σε φόνο. Αντρίκο, αυτό θα είναι φοβερή δυσφήμιση για το ξενοδοχείο σου.

- Μητέρα, ηρέμησε σε παρακαλώ.

- Κάνε κάτι και μη μου λες να ηρεμήσω.

- Έχει δίκαιο η Αργυρώ. Δεν μπορεί να αφήσουμε να πληγεί η φήμη της οικογένειας.

- Αν μου επιτρέπετε, ίσως μπορώ να βοηθήσω.

- Πως;

- Γνωρίζω κάποιον ιδιωτικό ερευνητή που αν είναι διαθέσιμος ίσως να δεχτεί να βοηθήσει πριν έρθει η αστυνομία.

- Μακάρι. Κάλεσέ τον κοπέλα μου και ενημέρωσέ τον πως τα χρήματα δεν είναι πρόβλημα. Θα πληρωθεί ότι ζητήσει αρκεί να μας ξεμπλέξει άμεσα από αυτό, είπε η Αργυρώ Ζαχαίου χωρίς να αφήσει περιθώριο για αντιρρήσεις.

Σύντομα το γραφείο άδειασε καθώς όλοι προτίμησαν τη μοναξιά των δωματίων τους. Στην άκρη του δωματίου στην πολυθρόνα δίπλα στο παράθυρο, εξακολουθούσε να κάθεται ατάραχος ο Χάρης κοιτάζοντας με, υπομειδιώντας.

- Τελικά ο γέρος επιφύλασσε μεγάλη έκπληξη για το τέλος.

- Φαίνεστε πολύ ψύχραιμος. Μήπως εμπλέκεστε σε όλο αυτό, με κάποιο τρόπο;

- Κυρία μου, το λόγο πλέον έχει η αστυνομία. Αλλά σας υπόσχομαι πως αν χρειαστώ δικηγόρο θα σας έχω υπόψη μου, και γελώντας βγήκε από το δωμάτιο αφήνοντας με μόνη.

Την επόμενη ημέρα πριν καλά καλά ξημερώσει, ο Δήμος Καράς βρισκόταν στο αρχοντικό. Εκτός από εμένα όλοι οι υπόλοιποι προσωρινοί ένοικοι του αρχοντικού, προτίμησαν για μια ακόμη φορά, να παραμείνουν στα δωμάτια τους.

Χρειάστηκε να τους ειδοποιήσουμε πως ο ιδιωτικός ερευνητής είχε φτάσει και έπρεπε τάχιστα να ξεκινήσουν οι διαδικασίες ώστε να εμφανιστούν. Σύντομα το αρχοντικό μετατράπηκε σε ένα τεράστιο ανακριτικό γραφείο.

- Κυρία Φραγκάκη, Αρετή, πότε γνώρισες τον Επαμεινώνδα Λαγούδη;
- Περίπου δέκα μέρες πριν πεθάνει. Τον είχαμε επισκεφτεί μαζί με το συνεργάτη μου.

- Και ο συνεργάτης σου που βρίσκεται τώρα;
- Υπήρχαν οικογενειακοί λόγοι που τον ανάγκασαν να απουσιάζει.
- Αυτοί οι λόγοι πότε προέκυψαν;
- Περίπου πέντε μέρες πριν το συμβάν.
- Είναι απαραίτητο να έρθει άμεσα εδώ, οπότε φρόντισε να τον ειδοποιήσεις.
- Μάλιστα.
- Εκτός από τη διαθήκη, ο Λαγούδης, σου είχε παραδώσει και άλλα έγγραφα;
- Μια επιστολή, με την εντολή να την ανοίξουμε μετά την ανάγνωση της διαθήκης και παρόντων μόνο των συγγενών.

- Την άνοιξες;
- Δεν πρόλαβα, πριν την ανοίξω ήρθε ο αστυνόμος με τα νέα για το θάνατο του Λαγούδη.

- Και ποιος ευνοείται από τη διαθήκη;
- Νομίζω ο Χάρης Λαγούδης, αν και δεν έχω πλήρη εικόνα των περιουσιακών στοιχείων.

- Καλώς. Αν δεν είναι πρόβλημα, θα ήθελα να εκτελείς χρέη γραμματέα για εμένα κατά τη διάρκεια των ερευνών.

Αν και δεν υπήρχε κάτι που θα έπρεπε να κρύψω ή να κατηγορηθώ, ένιωσα απέραντη ανακούφιση όταν έληξε η συζήτηση μου με τον Δήμο. Είχε έναν τρόπο να σε κοιτάζει, σα να μπορούσε να διαβάσει την ψυχή σου. Κλείστηκα στο δωμάτιο μου να ξεκουραστώ έως το απόγευμα που θα με χρειαζόταν αλλά και για να ενημερώσω τον συνεργάτη μου για τις εξελίξεις και ότι έπρεπε να επιστρέψει άμεσα στο νησί.

Όπως ο ήλιος φώτιζε το γραφείο, οι σκιές που δημιουργούνταν αλλοίωναν τις εκφράσεις στα πρόσωπα. Όταν η οικονόμος μπήκε στο γραφείο, η αντανάκλαση του ήλιου της προκάλεσε μια κραυγή τρόμου.

- Με συγχωρείται, έκανε η γυναίκα ντροπιασμένη και κάθισε στην πολυθρόνα που της έδειξε ο Καράς.

- Είστε η οικονόμος του σπιτιού, η κυρία Μέλπω Κατή σωστά, ξεκίνησε τις ερωτήσεις του ο ερευνητής.

- Μάλιστα.

- Κυρία Μέλπω, θα μου πείτε λίγα πράγματα για εσάς και για τη ζωή σας στο αρχοντικό;

- Εμένα όλη μου η ζωή εδώ στο αρχοντικό ήταν. Δεκαεφτά χρονών ξεκίνησα να δουλεύω υπηρέτρια, πλάι σε μια θεία μου που δούλευε τότε μαγειρίσσα. Εδώ γνώρισα τον άντρα μου, τον Παντελή, σαν ήρθε να δουλέψει κηπουρός στα κτήματα που είχε ο αφέντης πέρα στο Κόρθι και στο Μπατσί. Εδώ έκανα το γιο μου, εδώ τον μεγάλωσα. Και η γυναίκα κοκκίνησε ολόκληρη σα να ντρεπόταν.

- Ο γιος σου τώρα κυρά Μέλπω που βρίσκεται;

- Έχει φαρμακείο δικό του στο Μπατσί. Χρεωθήκαμε μα το σπουδάσαμε το παιδί μας και σαν τελείωσε το πανεπιστήμιο, βάλουμε άλλο χρέος και άνοιξε το φαρμακείο. Είναι λεβέντης ο γιος μου. Και εμένα βοηθάει και τον πατέρα του τώρα που μας πήραν τα χρόνια.

- Τώρα κυρά Μέλπω θέλω να θυμηθείς τη μέρα που πέθανε ο Επαμεινώνδας Λαγούδης και να μου πεις τι έκανες. Εσύ δεν τον βρήκες νεκρό;

- Αχ κύριε, τι μέρα ήταν εκείνη. Κάθε πρωί πήγαινα το πρωινό στο δωμάτιο του αφέντη, συνήθως ήταν ξυπνητός και διάβαζε τα νέα, έτσι και κείνη τη μέρα, χτύπησα την πόρτα, καμία απόκριση, άνοιξα την πόρτα, θεοσκότεινο το δωμάτιο. Άφησα το δίσκο, σε ένα τραπεζάκι πλάι στην πόρτα και άνοιξα λίγο το παράθυρο να μπει φως. Κοίταξα, ο αφέντης κοιμόταν. Πλησίασα, τον φώναξα, τίποτα, τον σκούνητσα ελαφρά πάλι τίποτα. Κατάλαβα. Έβαλα τις φωνές ξεσήκωσα το σπίτι. Ποιος με άκουσε, κανείς. Ο Παντελής είχε φύγει νωρίς για το κτήμα και η Κλειώ, η μαγειρίσσα είχε πεταχτεί ως τη σκάλα για ψάρια. Όπως, όπως, βρήκα το τηλέφωνο του γιατρού, τι του είπα ούτε θυμούμαι. Και με ένα μικρό μαντιλάκι σκούπισε τα μάτια της που βούρκωσαν.

- Μετά κυρά Μέλπω τι έκανες;

- Τι έκανα, περίμενα και έκλαιγα, ήρθε η Κλειώ, ήρθε και ο γιατρός. Μου είπε να τηλεφωνήσω στον Αντρίκο, τηλεφώνησα και θυμήθηκα πως μου είχαν πει, αν τυχόν πάθαινε τίποτα ο αφέντης να τηλεφωνήσω και στο δικηγόρο, τον πήρα και αυτόν.

- Τον μακαρίτη τον είχε επισκεφτεί κανένας εκείνο το βράδυ ή μήπως είχατε

φιλοξενούμενους.

- Όχι κανείς δεν ήταν στο σπίτι ούτε ήρθε κανένας. Ο Αντρίκος που ερχόταν μέρα παρά μέρα είχε μια βδομάδα να φανεί. Τηλέφωνο είχε πάρει μόνο για να μιλήσει με το θείο του και να με ρωτήσει μήπως και χρειαζόμασταν τίποτα στο σπίτι.

- Τον Χάρη Λαγούδη τον γνωρίζετε;

- Κύριε, λάθος κάνετε, Χάρη Σακά τον λένε, τώρα από πού και ως που λέγεται Λαγούδης, άλλο και αυτό.

- Μα αφού είναι γιος τους Επαμεινώνδα.

- Σιγά και να μην είναι. Ποιος ξέρει τι λοβιτούρα έκανε για την κληρονομιά. Και το μικρό μαντιλάκι κόντεψε να γίνει κομμάτια στα χέρια της έτσι όπως το έστριβε και το ξέστριβε.

- Τον είχατε ξαναδεί; ερχόταν συχνά στο αρχοντικό;

- Πως, ερχόταν και έμενε και κάνα δυο μέρες. Είχε δουλειές με τον αφέντη. Κλεινόntonουσαν στο γραφείο και έβγαιναν τη νύχτα.

- Σε ευχαριστώ κυρά Μέλπω δεν σε θέλω κάτι άλλο. Και έφυγε η γυναίκα, μουρμουρίζοντας για το τι κάνουν οι άνθρωποι για μερικά χρήματα παραπάνω.

Σηκώθηκε ο Δήμος και στάθηκε μπροστά στο παράθυρο. Έβαλε τα χέρια στις τσέπες και έμεινε έτσι για μερικά λεπτά, ακίνητος. Αναστέναξε, ξαναγύρισε στο μεγάλο γραφείο και στα χαρτιά του και φώναξε να περάσει ο επόμενος.

Άνοιξε η βαριά δρύινη πόρτα και μπήκε Αντρίκος Ζαχαίος. Ψηλός, γυμνασμένος, γύρω στα τριανταπέντε. Ένας ομολογουμένως ωραίος άντρας. Είχα διαβάσει για αυτόν σε ένα έντυπο που βρήκα στο αρχοντικό. Τον έλεγες και αυτοδημιούργητο. Τα πέντε ενοικιαζόμενα δωμάτια που είχε στο Γαύδιο, το λιμάνι της Άνδρου, προφανώς απέδωσαν και τώρα είχε δύο πολυτελή ξενοδοχεία στο Μπατσί και ένα πιο μικρό ξενοδοχείο στη χώρα. Σύμφωνα πάντα με το έντυπο, το πελατολόγιο του περιελάμβανε μέλη του διεθνούς jet set και οι υπηρεσίες που προσέφερε κάλυπταν και τον πιο απαιτητικό πελάτη.

- Μεγαλοξενοδόχος λοιπόν κύριε Ζαχαίε.

- Ότι μπορώ κάνω. Καλές εποχές, καλά τα deals, ευνόησε η τύχη.

- Ζείτε μόνιμα στο νησί;

- Ναι. Τα ξενοδοχεία λειτουργούν όλο το χρόνο και αν δεν είμαι από πάνω, καταλαβαίνετε.

- Οικογένεια έχετε;

- Τι λέτε τώρα, μικρός είμαι ακόμη, ευτυχώς δεν έχω τη μάνα μου όλη την ώρα να μου τη λέει για εγγόνια. Γέλασε αλλά το γέλιο του ακούστηκε βεβιασμένο
- Η μητέρα σας δεν μένει στο νησί;
- Όχι ζει στο εξωτερικό, συγκεκριμένα στη Γερμανία μαζί με τον έναν αδερφό μου, τον Χριστόφορο και την οικογένειά του.
- Α, ναι, τους γνώρισα την ώρα που ήρθα.
- Ήρθαν την προηγούμενη της κηδείας και προγραμματίζαν να φύγουν την επομένη. Βέβαια μετά τα τελευταία γεγονότα θα παραμείνουν για όσο χρειαστεί.
- Αν δεν κάνω λάθος έχετε άλλον έναν αδερφό, ζει και αυτός στο εξωτερικό;
- Όχι, ο Αλέκος, εργάζεται σε μια εταιρεία στην Αθήνα, ως οικονομικός σύμβουλος.
- Πως και δεν εργάζεται σε κάποια από τις επιχειρήσεις του θείου σας;
- Όταν είχε πρωτοξεκινήσει να εργάζεται, ο θείος, του είχε προτείνει να δουλέψει στις επιχειρήσεις του αλλά ο Αλέκος δεν δέχτηκε. Καλύτερα να μην κάνεις δουλειές με συγγενείς, έλεγε.
- Οι δικές σας σχέσεις με τον Επαμεινώνδα Λαγούδη, πως ήταν;
- Καλές. Δεν είχαμε προστριβές. Σχεδόν κάθε δεύτερη μέρα τον επισκεπτόμουν.
- Πως και αυτό; Νέος άνθρωπος εσείς, πολυάσχολος...
- Μεγάλος άνθρωπος ήταν, χωρίς δίκη του οικογένεια, δεν αισθανόμουν καλά να μην τον φροντίζω. Όχι πως ο θείος το αναγνώριζε αλλά τι πείραζε, κάνε το καλό που λένε. Για μια στιγμή ανακάθισε στην καρέκλα του σα να ήθελε να φύγει και η ματιά του ξεστράτισε προς το παράθυρο που βρισκόταν πίσω από τον επιθεωρητή.
- Πείτε μου κάτι, ο θείος σας πιστεύετε πως είχε εχθρούς;
- Γενικά στο νησί, τον Επαμεινώνδα Λαγούδη, τον θεωρούσαν νεόπλουτο και δεν τον πολυσυμπαθούσαν αλλά όχι, δεν νομίζω να είχε εχθρούς, τουλάχιστον στο νησί.
- Τον Χάρη Λαγούδη τον είχατε συναντήσει ποτέ εδώ στο αρχοντικό;
- Όχι δεν είχε τύχει να τον συναντήσω ποτέ. Η ανακοίνωση πως είναι γιός του θείου μου ήταν κεραυνός εν αιθρία για όλους τους συγγενείς.
- Πάντως, ο θείος σας φρόντισε να σας εξασφαλίσει όλους.
- Σίγουρα η κληρονομιά είναι μια ανάσα, αλλά τα χρήματα δε μου λείπουν, έχω αρκετά δικά μου και γενικά ζω αρκετά συντηρητικά. Είπε με έρπαση, σα να είχε προσβληθεί.

- Αυτά προς το παρόν, αν προκύψει οτιδήποτε, θα τα ξαναπούμε.

Ο Αντρίκος Ζαχαίος από τη βιασύνη του κόντεψε να ρίξει το τραπεζάκι δίπλα του και αποχώρησε βροντώντας τη πόρτα πίσω του.

Η νύχτα είχε πέσει για τα καλά. Το χλωμό φως που έριχνε ο παλιός στύλος της ΔΕΗ, έξω από το σπίτι, έκανε τον κήπο να φαντάζει τρομακτικός, εν αντιθέσει με τον ουρανό που λαμπύριζε γεμάτος αστέρια. Από το ανοιχτό παράθυρο, ακουγόταν το τραγούδι των γρύλων και στα ρουθούνια έφτανε η μυρωδιά από το αγιόκλημα. Δυστυχώς όμως οι ανακρίσεις δεν είχαν τελειώσει ακόμη. Ο Δήμος επέμενε να μιλήσει με έναν ακόμη. Με τον Χάρη Λαγούδη.

- Παρακαλώ, καθίστε. Προσκάλεσε ο ερευνητής τον Χάρη και ξεκίνησε τις ερωτήσεις του.

- Κύριε Λαγούδη, ποτέ μάθατε πως ο εκλιπών Λαγούδης ήταν πατέρας σας;

- Πριν δύο χρόνια περίπου, μου το αποκάλυψε η μητέρα μου. Ήταν άρρωστη και μια εβδομάδα πριν πεθάνει μου είπε την αλήθεια για τον πατέρα μου.

- Έως τότε τι πιστεύατε;

- Η μητέρα μου με μεγάλωσε μόνη της και όποτε τη ρωτούσα για τον πατέρα μου, έλεγε πως μόλις δύο μήνες μετά τη γέννηση μου, σκοτώθηκε σε τροχαίο.

- Όταν μάθατε ποιος ήταν ο πατέρας σας, τι σκεφτήκατε; Πώς αντιδράσατε;

- Θύμωσα, θύμωσα πάρα πολύ, αλλά από τη μια η αρρώστια της μητέρας μου, από την άλλη η επιμονή της να της ορκιστώ πως δεν θα πλησιάσω ποτέ τον Λαγούδη, δεν μου άφηναν πολλά περιθώρια για αντίδραση.

- Αργότερα;

- Όταν πέθανε η μητέρα μου, μια βδομάδα μετά τις αποκαλύψεις, δεν άντεξα. Ήρθα και τον βρήκα. Ήθελα να τον φτύσω κατά πρόσωπο και να του πω πως οι άντρες δεν σπέρνουν παιδιά δεξιά και αριστερά χωρίς να αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους. Αλλά όπως αποδείχθηκε, ο γέρος δεν είχε την παραμικρή ιδέα πως είχε ένα παιδί σχεδόν σαράντα χρονών. Η μάνα μου δεν του το είπε ποτέ.

- Ο Λαγούδης πως αντέδρασε στην ανακοίνωση πως είστε γιος του;

- Στην αρχή δε με δέχτηκε καν, με αποκάλυψε απατεώνα και έφτασε στο σημείο να με απολύσει και να μου κάνει και ασφαλιστικά μέτρα. Προφανώς όμως κατάλαβε πως έλεγα την αλήθεια. Μόνος του έψαξε και με βρήκε λίγο αργότερα και πρότεινε την αναγνώριση.

- Είπατε σας απέλυσε. Δουλεύετε στις επιχειρήσεις του Λαγούδη;

- Πως τα φέρνει καμία φορά η ζωή. Δούλευα ήδη δεκαπέντε χρόνια στη ναυτιλιακή εταιρεία του γέρου και ούτε μπορούσα να φανταστώ πως κάποια μέρα όλα αυτά θα γίνονταν δικά μου και πως ο γέρος ήταν ο πατέρας μου.

- Η κληρονομιά ήταν τελικά πολύ σημαντική για εσάς.

- Καθόλου. Η κληρονομιά ποσώς με ενδιαφέρει. Έχω μάθει να ζω με πολύ λίγα και να ζω καλά.

- Αργότερα οι σχέσεις σας βελτιώθηκαν;

- Θα τις χαρακτήριζα ως ουδέτερες ούτε άσχημες, ούτε και τέλειες,. Και για να είμαι ειλικρινής εγώ ήμουν αυτός που τον κρατούσα σε απόσταση. Νομίζω τους λόγους μπορείτε να τους καταλάβετε.

- Πιστεύετε πως ο πατέρας σας είχε εχθρούς;

- Εχθρούς ο γέρος; Πολλούς. Τα τόσα λεφτά δεν γίνονται με το σταυρό στο χέρι. Και από το σχεδόν τίποτα δεν γίνεσαι ξαφνικά πάμπλουτος και κολοσσός στα ναυτιλιακά. Όμως δεν ξέρω κάποιον συγκεκριμένο, αν δηλαδή τον είχε απειλήσει κάποιος.

- Θεωρείται πως ο πατέρας σας δολοφονήθηκε;

- Δεν ξέρω και για να λέω και την αλήθεια δεν με πολυενδιαφέρει κιόλας. Άλλωστε ο γέρος πάει πέθανε, τα είχε φάει και τα ψωμιά του. Με την τελευταία αυτή πρόταση, ο Χάρης Λαγούδης, έβαλε τέλος στις ερωτήσεις και έφυγε από το γραφείο.

Φύσαγε και ξεφύσαγε ο Δήμος. Πήγαινε και ερχόταν μουρμουρίζοντας. Έως τώρα κανείς δε φαινόταν να έχει κίνητρο. Όλοι τους, κατά βάθος αντιπαθούσαν τον Επαμεινώνδα Λαγούδη αλλά όχι τόσο ώστε να διαπράξουν φόνο.

Λίγο μετά τις επτά το πρωί της επόμενης μέρας και ενώ οι περισσότεροι από τους παρευρισκόμενους στο αρχοντικό, ούτε καν είχαν ξυπνήσει, εμφανίστηκε ο συνεργάτης μου. Η αντίδραση του Δήμου ήταν άμεση και σύντομα βρεθήκαμε και οι τρεις μας κλεισμένοι στο γραφείο του Λαγούδη.

- Κύριε Στρατηκόπουλε πόσο καιρό συνεργαζόσασταν με τον Λαγούδη;

- Είχαμε μια καλή συνεργασία για πάνω από ένα χρόνο. Όχι μόνο για τη σύνταξη της διαθήκης του, με συμβουλευόταν για διάφορα νομικά θέματα.

- Όταν τον επισκεπτόσασταν, ήταν μόνος του;

- Ναι αν και σε κάποια επίσκεψη μου έτυχε να γνωρίσω τον Αντρίκο Ζαχαίο, τον ανιψιό του.

- Πως και αυτό;

- Ο Ζαχαίος, κατοικούσε στο νησί και ασχολείτο με ξενοδοχειακές επιχειρήσεις. Ουσιαστικά ήταν αυτός που φρόντιζε ώστε να λειτουργούν όλα ρολόι στο σπίτι.

- Τον Χάρη Λαγούδη τον είχατε συναντήσει ποτέ;

- Ναι τον είχα γνωρίσει. Όχι βέβαια με αυτό το όνομα. Όταν μας σύστησαν χρησιμοποιούσε το όνομα Χάρης Σακάς.

- Ξέρατε πως ήταν γιός του εκλιπόντος;

- Όχι, όπως μου είχε αναφέρει όταν είχαμε συναντηθεί, ήταν συνεργάτης του Λαγούδη στη ναυτιλιακή εταιρεία και τον επισκεπτόταν για να τον ενημερώνει για τα θέματα της εταιρείας. Ήταν και για μένα ξαφνικό. Δεν περίμενα κάτι τέτοιο.

- Μα στη διαθήκη αναφέρετε καθαρά.

- Η διαθήκη είχε συνταχθεί εξ ολοκλήρου από τον Λαγούδη και μου την παρέδωσε σε σφραγισμένο φάκελο. Έπειτα ασχολήθηκε εξ ολοκλήρου η κυρία Φραγκάκη.

- Πως μάθατε για το θάνατο του πελάτη σας;

- Με ειδοποίησε η οικονόμος του όταν διαπιστώθηκε ο θάνατος του. Καθώς όμως έλειπα ήδη στο εξωτερικό, ανέλαβε την υπόθεση η κυρία Φραγκάκη.

- Κυρία Φραγκάκη, κύριε Στρατηκόπουλε, μια ερώτηση, αν κάποιος αρνηθεί την κληρονομιά του ή δεν είναι ικανός να την αποκτήσει, ποιος ωφελείται;

- Ένα λεπτό να σας πω. Και ανοίγοντας την τσάντα του, ο συνεργάτης μου έβγαλε έναν φάκελο.

Προς στιγμήν έμεινα άφωνη, δεν ήξερα καν πως ο Επαμεινώνδας Λαγούδης είχε μεριμνήσει για αυτήν την περίπτωση. Γεγονός αρκετά σοβαρό μια και ουσιαστικά ήμουν ο εκτελεστής της διαθήκης.

- Υπάρχει μια οργάνωση, μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, λέγεται, «Για τη γυναίκα» και ασχολείται με την περίθαλψη κακοποιημένων γυναικών και την επανένταξη τους στην αγορά εργασίας. Εκεί θα πάνε τα χρήματα ή τα ακίνητα όποιου δεν αποδεχτεί την κληρονομιά του. Επίσης από έναν κρυφό λογαριασμό, θα δοθούν στη συγκεκριμένη οργάνωση 500.000 ευρώ. Ενημέρωσε ο συνεργάτης μου τον αστυνόμο.

- Τι εννοείτε όταν λέτε κρυφό λογαριασμό;

- Ούτε και εγώ ξέρω ακριβώς. Απλά τον ονόμασα έτσι μια και το μόνο που είναι σημειωμένο εδώ, είναι ένας αριθμός λογαριασμού σε τράπεζα της Ελβετίας και ένας πενταψήφιος κωδικός.

- Και ποιος βρίσκεται πίσω από τη συγκεκριμένη οργάνωση;

- Το μόνο όνομα που φαίνεται είναι κάποιου Μάξιμου Κάραλη.
- Που εδρεύει αυτή η οργάνωση;
- Αυτό είναι το περίεργο, αν και φαίνεται πως εδρεύει στην Αθήνα, η ΔΟΥ στην οποία αναφέρεται είναι η ΔΟΥ Παλλήνης πρώην Άνδρου.

Ο ιδιωτικός ερευνητής περίφερε σκεπτικός το βλέμμα του στο δωμάτιο, μάζεψε τα χαρτιά του και έφυγε χωρίς άλλη κουβέντα. Μένοντας οι δύο μας με το συνεργάτη μου, έκρινα πως είχε έρθει η στιγμή να τον ρωτήσω γιατί μου απέκρυψε τόσα στοιχεία, όπως τη μακρά συνεργασία του με τον Λαγούδη, τις επιστολές που θα έπρεπε να γνωρίζω πως υπάρχουν και άλλα στοιχεία σχετικά με την υπόθεση.

- Άρη, έχω αναλάβω την εκτέλεση της διαθήκης αλλά όπως βλέπω σήμερα, υπάρχουν στοιχεία για τα οποία δεν είχα ενημερωθεί. Θεωρείς πως κάτι τέτοιο είναι επαγγελματικό και συναδερφικό;

- Αρετή θα προτιμούσα να το συζητήσουμε όταν θα επιστρέψουμε στο γραφείο μας. Η αλήθεια είναι πως δεν περίμενα να συμβεί κάτι τέτοιο. Αυτός πως βρέθηκε εδώ;

- Εγώ τον κάλεσα.

- Γιατί ανακατεύεσαι;

- Ανακατεύομαι; Δε νομίζω. Η Ζαχαίου και ο άλλος, ο ξάδερφος ζήτησαν να μην γίνει σκάνδαλο και να μην ανακατευτεί πολύ η αστυνομία. Ο Δήμος ήταν η καλύτερη λύση.

- Θα δούμε.

Την επόμενη μέρα, οι συνεντεύξεις - ανακρίσεις συνεχίστηκαν. Εγώ δίπλα του, εκτελώντας χρέη γραμματέως, παρακολουθούσα τον Δήμο Καρά να ρωτά και το «θύμα» του να απαντά. Θύμα πως μου ήρθε αυτό τώρα; Αλλά βλέποντας την κυρία Ζαχαίου έτοιμη να λιποθυμήσει ή το δεξί χέρι του κυρίου Κάλφα να τρέμει ανεξέλεγκτα, στο νου μου ήρθαν εικόνες από τις ταινίες του «Βρώμικου Χάρι».

- Αρετή, παρακαλώ, ειδοποίησε το γιατρό που πιστοποίησε το θάνατο. Επίσης να μου παραδώσετε όλες τις επιστολές, διαθήκες και οποιοδήποτε έγγραφο συνέταξε ο Επαμεινώνδας Λαγούδης και έχετε στην κατοχή σας εσύ και ο συνεργάτης σου. Τέλος θέλω να ερευνήσεις από νομικής άποψης την ΜΚΟ που φαίνεται να επωφελείτο σε περίπτωση μη αποδοχής κληρονομιάς. Και γενικά θα με ενδιέφερε οτιδήποτε μπορείς να μάθεις για κάθε έναν από τους κληρονόμους.

- Εντάξει, θα κάνω ότι μπορώ.

- Α, και κάτι πολύ σημαντικό, εχεμύθεια. Κουβέντα σε κανέναν. Αν κάτι δεν μπορείς να το κάνεις ή δεν προλαβαίνεις τότε να μου το πεις αμέσως. Μόνο σε

μένα πουθενά αλλού. Κατανοητό;

Κούνησα το κεφάλι μου συμφωνώντας. Για μερικά λεπτά, έμεινα ακίνητη να κοιτάζω χωρίς να βλέπω. Οι σκέψεις μου κουβάρι. Έντεκα άτομα, με ιδιαιτερότητες και παραξενιές, άλλοι συμπαθητικοί, άλλοι αντιπαθητικοί, άλλοι νέοι άλλοι ηλικιωμένοι, μα όλοι απλοί καθημερινοί άνθρωποι και όμως ένας από αυτούς σε μια στιγμή έγινε δολοφόνος. Ένας δολοφόνος βρίσκεται ανάμεσα μας, μιλάει μαζί μας, μπορεί να γελάει κιόλας με κάποιο αστείο. Ίσως να έπρεπε να νιώσω τρόμο, αλλά το μόνο που ένιωθα, το μόνο που ήθελα ήταν να ανακαλύψω αυτόν τον άνθρωπο.

- Γιατρέ, καλησπέρα σας, σας τηλεφωνώ από το αρχοντικό, θα ήθελε να μιλήσει μαζί σας ο ιδιωτικός ερευνητής που προσέλαβε η οικογένεια. Θα μπορούσατε να έρθετε σε καμιά ώρα;

- Βεβαίως, έχω μια τελευταία επίσκεψη και μετά θα έρθω απευθείας στο Αρχοντικό.

Βρήκα τη διαθήκη και τις δύο επιστολές που είχα στην κατοχή μου, αλλά σίγουρα κάποιες ακόμη έπρεπε να έχει και ο Άρης. Άρχισα να τον αναζητώ όταν άκουσα φωνές έξω από ένα δωμάτιο, «Αν είναι δυνατόν, γιατί έκανες κάτι τέτοιο; Έχεις τρελαθεί τελείως. Μη με ξαναπλησιάσεις ποτέ. Ξέχνα και πως υπάρχω ακόμη», άκουσα τη φωνή του Άρη. Κάτι με ώθησε να κρυφτώ και να επιστρέψω γρήγορα στο γραφείο. Μερικά λεπτά αργότερα εμφανίστηκε και ο Άρης.

- Άρη, χρειάζομαι ότι επιστολές είχε συντάξει και σου είχε παραδώσει ο Λαγούδης, τις χρειάζεται ο Δήμος.

- Στην τσάντα μου τις έχω. Έβγαλε ένα λεπτό κλασέρ και μου το έδωσε. Μερικά λεπτά αργότερα όλα τα έγγραφα ήταν τακτοποιημένα όπως ακριβώς τα είχε ζητήσει ο Καράς.

- Είσαι καλά; Φαίνεσαι κάπως στεναχωρημένος, τον ρώτησα αλλά πέρα από ένα κούνημα του κεφαλιού του δεν έλαβα άλλη απάντηση.

Μάζευα τα χαρτιά μου και το laptop, να τα μεταφέρω στο δωμάτιο μου. Εκεί θα εργαζόμουν πιο άνετα καθώς δεν θα μπαινόβγαινε κάποιος συνέχεια. Εκείνη την ώρα, μπήκε ο Δήμος και ο γιατρός. Έτσι προτίμησα να μείνω για να καταγράψω τη συζήτηση.

- Γιατρέ θα μπω απευθείας στο θέμα, άρχισε ο Δήμος, πείτε μου για την ημέρα του θανάτου του Λαγούδη.

- Περίπου στις 7:30 το πρωί μου τηλεφώνησε η οικονόμος του Λαγούδη και με ενημέρωσε πως ο κύριος της φαινόταν να μην έχει καθόλου τις αισθήσεις του.

- Λέγοντας αμέσως τι ακριβώς εννοείτε;
- Δεν πρέπει να καθυστέρησα περισσότερα από μια ώρα.
- Όταν σας ενημέρωσε η οικονόμος τι σας είπε ακριβώς;
- Είπε πως ο κύριος Επαμεινώνδας δεν ξυπνάει .
- Σας είπε αν αναπνέει ή όχι;
- Όχι, απλά ότι δεν ξυπνάει.
- Θα μπορούσε δηλαδή να ζούσε όταν σας ειδοποίησε η οικονόμος;
- Όχι γιατί όταν έφτασα είχε ξεκινήσει ήδη η νεκρική ακαμψία. Ο Λαγούδης πρέπει να ήταν νεκρός τουλάχιστον τρεις ώρες.
- Δηλαδή τοποθετείτε το θάνατο μεταξύ 4:00 - 5:00 τα ξημερώματα;
- Περίπου εκεί, ίσως λίγο νωρίτερα, σίγουρα όμως όχι αργότερα από τις 5:00.
- Γιατί δεν ζητήσατε να γίνει νεκροψία - νεκροτομή;
- Δεν το θεώρησα απαραίτητο και λόγω ηλικίας αλλά και ο ανιψιός του ο Αντρίκος ήταν αρνητικός.
- Γιατί;
- Δεν τον ρώτησα, αλλά φαντάζομαι ότι δεν το θεώρησε απαραίτητο για τους ίδιους λόγους με εμένα.
- Όλα λοιπόν σας φάνηκαν απολύτως φυσιολογικά;
- Ναι.
- Αν ήταν άρρωστος θα το γνωρίζατε;
- Ίσως ναι, ίσως και όχι. Αν έπαιρνε κάποια φαρμακευτική αγωγή θα το ήξερα γιατί θα χρειαζόταν φάρμακα και θα μου το έλεγε για να του τα προμηθεύσω. Αν δεν υπήρχε αγωγή και τον είχε εξετάσει κάποιος γιατρός εκτός νησιού, τότε πιθανώς να μην το γνώριζα
- Πολύ καλά. Αυτά για την ώρα. Μπορείτε να πηγαίνετε.

Μια ώρα αργότερα, στο δωμάτιο μου πια, άρχισα να ψάχνω για τη ΜΚΟ και τον Μάξιμο Κάραλη. Όσο και αν έψαξα όμως, μέσω διαδικτύου, μέσα από τις πλατφόρμες των κοινωνικών δικτύων ή μέσω διαφόρων blog για κακοποιημένες γυναίκες, δεν στάθηκε δυνατόν να ανακαλύψω κάτι ιδιαίτερο. Ειδικά ο Μάξιμος Κάραλης ήταν σα να μην υπήρχε, πουθενά και τίποτα. Ούτε μια φωτογραφία, ούτε κάποια εγγραφή σε κάποιο κοινωνικό δίκτυο.

Είχα απογοητευτεί και ετοιμάζομαι να κλείσω τον υπολογιστή όταν σε ένα blog, το μάτι μου έπεσε σε μια περίεργη ανάρτηση. Μια γυναίκα με το ψευδώνυμο Kika έγραφε, «αν και η κακοποίηση του συντρόφου μου με είχε στείλει τρεις φορές στο νοσοκομείο, η ψυχολογική κακοποίηση που δέχτηκα από το #maxmars# ήταν

δεκάδες φορές χειρότερη. Ευτυχώς τελικά οι γονείς μου συνειδητοποίησαν το δράμα μου και με στήριξαν». Το ένστικτο μου, μου έλεγε πως μόλις είχα βρει αυτό που έψαχνα, αλλά το μυαλό μου δεν συνεργαζόταν. Αντέγραψα το link και το μήνυμα σε ένα αρχείο και τα φύλαξα για να τα ξαναδώ αργότερα.

Άρχισα να περιφέρομαι στο σπίτι, μήπως και πετύχω κάποιον για φιλοκουβέντα, αν και δεν ήμουν το πλέον αγαπητό άτομο στην ομήγυρη. Όπως περιπλανιόμουν στο ισόγειο, βρέθηκα μπροστά στο δωμάτιο που είχα ακούσει τον Άρη να φωνάζει. Αναρωτιόμουν ποιος έμενε εκεί όταν άνοιξε η πόρτα και βγήκε η οικονόμος.

- Κυρία Φραγκάκη θέλετε κάτι;

- Όχι ευχαριστώ, απλά τριγυρίζω το σπίτι προσπαθώντας να καταλάβω την αρχιτεκτονική του. Εδώ μένετε;

- Προς το παρόν ναι, αλλά το σπίτι μας είναι ακριβώς δίπλα. Αυτό ήταν το δωμάτιο μου πριν παντρευτώ και τώρα το χρησιμοποιώ όταν θέλω να ησυχάσω λίγο μες τη μέρα. Χαμογέλασα.

- Δεν σας ρώτησα, είστε καλά; Επειδή λιποθυμήσατε της προάλλες.

- Α, καλά είμαι ευχαριστώ. Με συγχωρείται όμως.

Πριν προλάβω να πω το οτιδήποτε, η κυρά Μέλπω εξαφανίστηκε σε ένα άλλο δωμάτιο κλείνοντας και την πόρτα πίσω της.

Το ελαφρύ αεράκι που έμπαινε στο σπίτι από τα ανοιχτά παράθυρα, μύριζε θάλασσα και αγιόκλημα. Στο καθιστικό η κουρτίνα ανέμιζε με φόβο να ρίξει την λάμπα από το κοντινό τραπεζάκι. Πλησίασα το παράθυρο για να το κλείσω.

«Κάνε λίγη υπομονή, μερικές εβδομάδες, να ξεκαθαρίσει η κατάσταση και να πάρω την κληρονομιά. Μόλις τα πάρω είναι δικά σου και το χρέος σβήνει.

»Φτάσαμε στο τέλος και δεν μπορείς να περιμένεις λίγο ακόμη; Μια πενταετία περιμέναμε το γέρο να πεθάνει και τώρα θα τα διαλύσουμε όλα; Πόσος καιρός ακόμη, δέκα δεκαπέντε μέρες, και έπειτα, Αργεντινή αγάπη μου. Άσε τους υπόλοιπους να με ψάχνουν». Ανύποπτος πως κάποιος μπορεί να τον άκουγε, ο Αντρίκος Ζαχαίος εξακολουθούσε να μιλάει στο τηλέφωνο, γελώντας. Κοίταξα τριγύρω και έφυγα βιαστικά πριν με δει κάποιος να κρυφακούω, όταν πίσω από μια πολυθρόνα, εμφανίστηκε ο Χάρης.

- Λοιπόν κυρία Φραγκάκη, απέδωσε η έρευνα σας; Ανακαλύψατε τα μύχια μυστικά των κληρονόμων;

- Κύριε Λαγούδη, θα αστειεύεστε βέβαια.

- Καθόλου. Εσείς μπορεί να παρακολουθείτε όλους εμάς ταΐζοντας τη νοσηρή

σας φαντασία και περιέργεια αλλά εγώ παρακολουθώ εσάς.

- Τι είναι αυτά που λέτε;

- Την αλήθεια βέβαια. Τι ακριβώς επιδιώκετε κυρία μου, να ανακαλύψετε κάποιον ένοχο; Δε ρωτήσατε όμως ποιος ήταν ο Επαμεινώνδας Λαγούδης. Ένα κάθαρμα ήταν που εκμεταλλεύονταν τις αδυναμίες του καθενός. Ξέρεις γιατί είχαν έρθει όλοι αυτοί στην κηδεία του, για να βεβαιωθούν πως πέθανε και να ανασάνουν. Ξέρεις πόσο χρονών ήταν η μητέρα μου όταν την έκανε ερωμένη του; Ένα δεκαεπτάχρονο κοριτσόπουλο ήταν που θαμπώθηκε από την προσοχή που της έδειξε ένας πλούσιος άντρας σχεδόν τριαντάρης, για να βρεθεί ένα χρόνο αργότερα με ένα μωρό στην αγκαλιά. Νομίζεις πως μετάνιωσε για τα αίσχη του και αναγνώρισε το γιο του; Όχι. Απλά χρειαζόταν ένα άτομο εμπιστοσύνης στις επιχειρήσεις του. Έμαθε πόσο καλός είμαι στη δουλειά μου και το εκμεταλλεύτηκε. Ξέρεις πόσες ερωμένες συντηρούσε, απλά και μόνο για να έχει την ευχαρίστηση να τις βασανίζει μέχρι να τις βαρεθεί; Όποιος τον σκότωσε, αν δηλαδή το έκανε κάποιος, καλώς το έκανε, καθάρισε ο τόπος από ένα κάθαρμα, έπρεπε όμως να το είχε κάνει νωρίτερα. Εμπρός λοιπόν κυρία μου συνεχίστε το έργο σας.

Με αυτά τα λόγια με παράτησε στη μέση του διαδρόμου και έφυγε. Αν και είχα σκοπό να μιλήσω με τον Δήμο, η τελευταία συνάντηση με συνέτριψε. Έτρεξα στο δωμάτιο μου και κουλουριάστηκα στο κρεβάτι μου σε μια προσπάθεια να ηρεμήσω και να ζεσταθώ. Ξαφνικά με είχε λούσει κρύος ιδρώτας. Θα πρέπει να με πήρε ο ύπνος γιατί όταν άκουσα να χτυπάνε οι ειδοποιήσεις στο κινητό μου, είχε ήδη αρχίσει να σουρουπώνει. Πήρα το κινητό μου να δω τις ειδοποιήσεις όταν σαν αναλαμπή άστραψε στο μυαλό μου, το ψευδώνυμο του Άρη στο Facebook, «MarsMax». Ένωσα να στραγγίζει το αίμα από το πρόσωπο μου. Τινάχτηκα πάνω, έπρεπε να βγω από το δωμάτιο, από αυτό το σπίτι, πνιγόμεν.

- Αρετή..., Αρετή..., άκουσα το Δήμο να με φωνάζει καθώς έβγαινα με γρήγορο βήμα από το σπίτι. Δεν γύρισα. Δεν μπορούσα να μιλήσω σε κανέναν.

Περπατούσα γρήγορα, χωρίς να βλέπω αν δίπλα μου περνούσαν άνθρωποι, ποδήλατα ή μηχανάκια. Χωρίς να βλέπω αν γύρω μου υπήρχαν σπίτια ή δέντρα. Τελικά έφτασα στο άγαλμα του Αφανούς Ναύτη. Εκεί το αεράκι και το γαλάζιο της θάλασσας σα να με ηρέμησαν. Έμεινα να ατενίζω την απεραντοσύνη της, μέχρι τη στιγμή που με βρήκε ο Καράς.

- Λέγε. Τι ανακάλυψες και για ποιον.

- Δεν ανακάλυψα και πολλά πράγματα, ουσιαστικά τίποτα.

- Λέγε εσύ και θα κρίνω εγώ αν είναι σημαντικά.

- Αναρωτιέμαι, γιατί ψάχνουμε να βρούμε ένα δολοφόνο, αφού όλοι υποστηρίζουν πως ο εφοπλιστής ήταν κάθαρμο και ουσιαστικά του άξιζε να πεθάνει.

- Γλυκό μου κορίτσι, δεν μπορεί ο καθένας να αποδίδει δικαιοσύνη, αλλιώς θα ζούμε σε μια κοινωνία βίας. Και εκτός των άλλων αυτό που ίσως δεν έχεις καταλάβει είναι πως δεν μας ζήτησαν να βρούμε ποιος το έκανε αλλά ότι δεν το έκανε η οικογένεια. Λέγε τώρα.

- Ο Ζαχαίος έχει χρέη. Περίμενε την κληρονομιά για να τα εξοφλήσει. Θα πάρει τα λεφτά και θα φύγει στην Αργεντινή. Πιθανώς να έχει και άλλα χρέη που δεν μπορεί να τα εξοφλήσει.

- Τι άλλο;

- Ο Χάρης Λαγούδης, μισούσε και απεχθανόταν τον πατέρα του. Θεωρεί πως καλά έκανε όποιος τον δολοφόνησε.

- Αυτό είναι γνωστό και αναμενόμενο. Παρακάτω...

- Πιθανότατα ο Μάξιμος Κάραλης, να εκμεταλλεύεται τις γυναίκες που ζητούν βοήθεια στη ΜΚΟ που είναι πρόεδρος.

- Τον εντόπισες;

- Δεν ξέρω, δεν είμαι σίγουρη.

- Άκου Αρετή, από τη στιγμή που ανακάλυψες κάτι, οτιδήποτε και αν είναι αυτό, πρέπει να μου το πεις, αλλιώς κινδυνεύεις πολύ.

- Ο Άρης ίσως να γνωρίζει περισσότερο από όσο πιστεύουμε την οικονόμο. Επίσης είναι πιθανό ο Άρης και ο Μάξιμος να είναι το ίδιο πρόσωπο.

Ένα σφύριγμα ξέφυγε από τα χείλη του Δήμου.

- Τα κατάφερες καλά Αρετή. Για να δούμε όμως που θα καταλήξει όλο αυτό. Έλα ας γυρίσουμε στο αρχοντικό, έχουμε πολλά να κάνουμε ακόμη.

Καθώς φτάναμε στο αρχοντικό, είδαμε το αυτοκίνητο του γιατρού σταματημένο απέξω και μια αναστάτωση να επικρατεί.

- Κύριε Καρά γρήγορα, χτύπησαν τον Χάρη, φώναξε η ανιψιά του Επαμεινώνδα Λαγούδη και τον τράβηξε προς το σημείο που ήταν πεσμένος ο Χάρης.

- Πότε έγινε; Πώς; Είναι ζωντανός; ρώτησα, χωρίς ουσιαστικά να περιμένω απάντηση.

Στη μικρή βεράντα του καθιστικού, ο Χάρης ήταν σωριασμένος κάτω. Ο γιατρός σκυμμένος πάνω του, περιποιόταν το τραύμα.

- Α, εδώ είστε; Ευτυχώς οποίος τον πυροβόλησε ή δεν ήξερε καθόλου σημάδι ή δεν ήθελε να τον σκοτώσει. Ένα επιπόλαιο τραύμα είναι. Έτοιμος. Έλα να σε βοηθήσω να σηκωθείς. Ο γιατρός μίλησε συγχρόνως και στον Δήμο και στον Χάρη.

- Πως αισθάνεσαι; Μήπως νιώθεις ζάλη, ναυτία;

- Μια χαρά είμαι. Μια γρατζουνιά ήταν μόνο, εσύ το είπες γιατρέ.

- Ποιος θα ήθελε το θάνατο σας, κύριε Λαγούδη;

- Μάλλον η ύπαρξη μου, χάλασε τα σχέδια σε κάποιον.

Το βλέμμα που μου έριξε ο Δήμος, με έκανε να αισθανθώ πως κάναμε την ίδια σκέψη.

- Γιατρέ μπορείτε να βοηθήσετε τον κύριο Λαγούδη να πάει στο δωμάτιο του; Μετά αν δεν σας κάνει κόπος ελάτε στο γραφείο να μιλήσουμε λίγο. Κύριε Λαγούδη ξεκουραστείτε και θα τα πούμε αργότερα.

Λίγα λεπτά αργότερα στο γραφείο.

- Γιατρέ πως και έφτασες τόσο γρήγορα; Εγώ και η κυρία Φραγκάκη δεν λείψαμε πάνω από μια ώρα.

- Έτυχε να επισκεφτώ έναν ασθενή εδώ στη Χώρα και την ώρα που μου τηλεφώνησε ο Αντρίκος ετοιμαζόμουν να φύγω, οπότε ήρθα αμέσως εδώ.

- Είδες κάτι; Παρατήρησες οτιδήποτε παράξενο;

- Όχι τίποτα, εκτός ίσως από το γεγονός πως η κυρά Μέλπω, η οικονόμος όταν την κάλεσα για να της ζητήσω μια πετσέτα, ήταν αναψοκοκκινισμένη.

- Καλά γιατρέ. Ο Λαγούδης βρίσκεται εκτός κινδύνου;

- Ναι, το τραύμα του είναι πολύ ελαφρύ. Μια δύο μέρες περιποίηση με Betadine και θα είναι μια χαρά.

- Αρετή, μπορείτε παρακαλώ να πείτε στον Αντρίκο Ζαχαίο πως θέλω να του μιλήσω;

Βρήκα τον Αντρίκο στο δωμάτιο του Χάρη να μιλάνε.

- Κύριε Ζαχαίο, σας ζητάει ο κύριος Καράς στο γραφείο.

- Χάρη περαστικά σου. Καλό βράδυ. Είπε ο Ζαχαίος και βγήκε από το δωμάτιο. Προχώρησα πίσω του.

- Αρετή, μείνε για λίγο θέλω να σου πω. Κάθισα στην πολυθρόνα πλάι στο κρεβάτι του και περίμενα.

- Ξέρω ποιος με χτύπησε...

- Τι; Ξέρεις; Δε νομίζεις πως πρέπει να το μάθει και ο Καράς;

- Όχι, πρώτα θέλω να μάθω το λόγο.

- Είσαι τρελός. Μίλα, αλλιώς μπορεί να ξαναδοκιμάσουν και αυτή τη φορά να

πετύχουν. Πάω να φωνάξω τον Δήμο.

- Μην το κάνεις. Θα το αρνηθώ. Αυτό θα το λύσω εγώ. Αρκετά έχεις ανακατευτεί.

- Δεν σε καταλαβαίνω, από τη μια μου λες πως ξέρεις ποιος σε χτύπησε, από την άλλη μου λες να μην ανακατεύομαι.

- Στο είπα για να σε αποτρέψω από το να συνεχίσεις να ψάχνεις.

Κατάλαβε το επιτέλους, κάποια πράγματα είναι καλύτερα να παραμένουν μυστικά.

- Εγώ υπηρετώ τη δικαιοσύνη

- Δεν ξέρεις καν τι σημαίνει δικαιοσύνη. Τελικά έκανα λάθος που σου μίλησα.

Καλύτερα να πηγαίνεις.

Ξεφυσώντας προχώρησα προς την πόρτα, καθώς την άνοιξα, εμφανίστηκε ο Δήμος.

- Πως αισθάνεστε κύριε Λαγούδη;

- Καλά είμαι, και για να μην κουράζεσαι ούτε είδα αλλά ούτε και ξέρω ποιος μπορεί να με ήθελε νεκρό.

- Δύο ερωτήσεις μόνο και θα σας αφήσω στην ησυχία σας. Γνωρίζετε αν ο πατέρας σας είχε κάποιο όπλο στην κατοχή του;

- Όχι δεν έτυχε ποτέ να αναφερθούμε σε κάτι τέτοιο.

- Και μια άλλη ερώτηση, γνωρίζετε αν η εταιρεία σας είχε κάποιο κρυφό λογαριασμό που διαχειριζόταν μόνο ο πατέρας σας; Σας είχε αναφέρει ποτέ κάτι για κάποια οργάνωση κακοποιημένων γυναικών;

- Αυτές είναι δύο ερωτήσεις αλλά ας είναι, με διασκεδάσεις. Ο γέρος κακοποιούσε μόνος του τις γυναίκες δεν χρειαζόταν βοήθεια για να τα κάνει. Αλλά ας σοβαρευτώ. Επειδή την εταιρεία την ελέγχει η εφορία σχεδόν κάθε χρόνο, τα πάντα είναι καθαρά και τακτοποιημένα, έτσι το ήθελε και ο γέρος. Τις λοβιτούρες του τις έκανε χρησιμοποιώντας δικούς του προσωπικούς λογαριασμούς ανοιγμένους είτε σε κάποια Ελβετική Τράπεζα είτε σε κάποια Γαλλική. Ποτέ μέσω της εταιρείας.

- Σας ευχαριστώ κύριε Λαγούδη, σας αφήνω να ξεκουραστείτε.

Φεύγοντας από το δωμάτιο του Χάρη, πήγα κατευθείαν στο δικό μου, δεν είχα διάθεση να συναντήσω και να μιλήσω με κανέναν. Αν και η νύχτα είχε προχωρήσει πολύ, η υγρασία από τη θάλασσα, δημιούργούσε μια αποπνικτική ατμόσφαιρα στο δωμάτιο που μαζί με την υπερένταση που ένιωθα, δεν με άφηναν να ηρεμήσω και να κοιμηθώ. Όπως στεκόμουν μπροστά στο ανοιχτώ παράθυρο,

συνειδητοποίησα την απόλυτη ησυχία που επικρατούσε. Πόσο περίεργο, ζώντας στην Αθήνα, αν και σε προάστιο, ποτέ δεν ένιωσα αυτό που κάποιοι ονομάζουν απόλυτη σιωπή. Και όμως η νύχτα έχει τους δικούς της θορύβους. Βγήκα στη μικρή βεράντα και κάθισα σε μια σιδερένια καρέκλα που υπήρχε εκεί. Όλη μου η προσοχή εστιάστηκε στο να ακούσω έστω έναν από τους ήχους της νύχτας. Πράγματι μερικές στιγμές αργότερα, άκουσα ένα ελαφρύ θρόισμα, ίσως μια μικρή σαύρα να διέσχιζε κάποιο μονοπάτι που μόνο αυτή γνώριζε ή κάποιο λουλούδι να τίναζε τα πέταλα του από τη δροσιά της νύχτας. Το αγιόκλημα ευωδίασε για άλλη μια φορά. Άρχισα να χαλαρώνω και ένιωσα τα βλέφαρα μου να βαραίνουν, αλλά το σκλήρισμα μιας κουκουβάγιας, με επανάφερε στην πραγματικότητα. Επέστρεψα στο εσωτερικό του δωματίου και άρχισα να καταγράφω τα μέχρι τώρα ευρήματα. Αντί να ξεκαθαρίζει το τοπίο, μπερδεύονταν περισσότερο.

Το επόμενο πρωί πιο κουρασμένη από ποτέ, είχα αποφασίσει να μην χάσω το Χάρη από τα μάτια μου. Αλλά όπως λένε, όταν κάνεις σχέδια ο Θεός γελά. Ενώ παίρναμε το πρωινό μας, εμφανίστηκε ο Αστυνόμος Καρούζος, μαζί με το γιατρό του νησιού και με την γνωμάτευση του ιατροδικαστή ανά χειράς. Για άλλη μια φορά βρεθήκαμε στο γραφείο του Επαμεινώνδα Λαγούδη.

- Σύμφωνα με το πόρισμα του ιατροδικαστή, ο εφοπλιστής Λαγούδης, πέθανε από υπερβολική δόση ινσουλίνης.

Ήταν τόση η ησυχία που επικράτησε στο χώρο εκείνη τη στιγμή που θα μπορούσα να ακούσω ακόμη και τον κόκκο σκόνης που έπεφτε.

- Γιατρέ, ο Λαγούδης, ήταν διαβητικός και έκανε θεραπεία με ινσουλίνη;

- Όχι, ο Επαμεινώνδας ούτε έκανε ινσουλίνη, αλλά ούτε και διαβητικός ήταν.

- Κάποιος άλλος από τους διαμένοντες στο σπίτι, είναι διαβητικός;

- Όχι, κανείς.

- Άρα, όπως καταλαβαίνεται, η υπερβολική δόση χορηγήθηκε εσκεμμένα στον Επαμεινώνδα Λαγούδη, ή αφήνω και ένα ενδεχόμενο, να την πήρε μόνος του.

Ο αστυνόμος, περίφερε το βλέμμα του σε όλους μας για μια στιγμή και κατόπιν ζήτησε από τον ιδιωτικό ερευνητή να μιλήσουν ιδιαιτέρως. Λίγο πριν φύγουμε όλοι από το γραφείο, η οικονόμος ζήτησε να επισκεφθεί ένα κοντινό παντοπωλείο για να αγοράσει κάποια ήδη πρώτης ανάγκης. Ο αστυνόμος, δέχτηκε με την προϋπόθεση να τη συνοδεύσει ένας από τους συνεργάτες του. Ήταν η ευκαιρία μου. Με το που έφυγε η οικονόμος, ξεκίνησα για το δωμάτιο της. Ο σύζυγος της δούλευε στον κήπο οπότε κανείς δεν θα με ενοχλούσε. Όπως προχωρούσα στο διάδρομο προς τα δωμάτια του υπηρετικού προσωπικού, είδα το

Χάρη να ανεβαίνει τρέχοντας σχεδόν τη σκάλα και να μπαίνει σε ένα δωμάτιο που δεν ήταν το δικό του. Αυτό όμως θα το εξέταζα αργότερα. Προείχε το δωμάτιο της οικονόμου. Τι έψαχνα; Δεν ήξερα ακριβώς, πίστευα πως θα το καταλάβαινα μόλις το έβρισκα. Αφού ανοιγόκλεισα τρία τέσσερα συρτάρια, στο τελευταίο συρτάρι μιας παλιάς σιφονιέρας, ανακάλυψα ένα στυλό, ένεση σαν αυτούς που χρησιμοποιούνται στη μοντέρνα ιατρική για τις υποδόριες ενέσεις. Ακριβώς δίπλα, ένα μικρό άλμπουμ με φωτογραφίες. Χωρίς να σκεφτώ οτιδήποτε, πήρα τα δύο αντικείμενα και γύρισα να βγω από το δωμάτιο, για να πέσω πάνω στον Άρη.

- Όστε τελικά το συμπλήρωσες το παζλ. Είπε ειρωνικά και άρχισε να με πλησιάζει αργά.

Έσφιγγα το άλμπουμ στο στήθος μου σα να είχε τη δύναμη να με προστατεύσει.

- Θα σου πρότεινα να μου δώσεις αυτά που κρατάς και σαν καλό κορίτσι να φύγεις από αυτό το δωμάτιο. Συνέχισε με απαλή φωνή.

- Όχι, άσε με να περάσω, είπα και η φωνή μου ακούστηκε σαν κρώξιμο.

- Αρετή, μη με κάνεις να φερθώ άσχημα.

Με είχε πλησιάζει τόσο πολύ που μπορούσα να νιώσω σχεδόν την ανάσα του στο πρόσωπο μου.

- Απομακρύνσου από κοντά της τώρα και σήκωσε ψηλά τα χέρια σου. Άκουσα τη φωνή του Χάρη.

- Και αν δεν το κάνω; Θα χτυπήσεις τον... αδερφό σου;

Το άλμπουμ έφυγε από τα χέρια μου και κάθισα ζαλισμένη στο κρεβάτι. Ο Χάρης με τον αστυνόμο και τον Δήμο, μπήκαν στο δωμάτιο και έκλεισαν την πόρτα.

- Κύριε Στρατηκόπουλε νομίζω ήρθε η ώρα να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα, είπε ο Καρούζος ήρεμα.

- Δεν έχουμε να ξεκαθαρίσουμε τίποτα. Ούτε με το φόνο εμπλέκομαι αλλά ούτε και με τον πυροβολισμό εναντίον σου αγαπητέ αδερφέ μου.

- Εμπλέκεται όμως η μητέρα σου.

- Χαχαχα. Αυτό είναι το συμπέρασμα σας; Για αυτό στην Ελλάδα όλα τα εγκλήματα μένουν ανεξιχνίαστα.

- Τι εννοείς;

- Είναι δυνατόν μια γυναίκα που δεν ξέρει τίποτε άλλο πέρα από την κουζίνα της να σκεφτεί να δηλητηριάσει κάποιον με ινσουλίνη; Όχι αγαπητοί μου. Αυτή η γυναίκα, στάθηκε στο πλάι ενός άντρα που την εκμεταλλεύτηκε ως το τέλος χωρίς να παραπονεθεί ούτε μια φορά. Έδωσε το παιδί της για υιοθεσία μόνο και μόνο

γιατί της το ζήτησε ο εραστής και πατέρας του ίδιου αυτού παιδιού και πάλι έμεινε δίπλα του. Και μου λέτε τώρα πως θα τον δολοφονούσε;

- Και όμως όλα δείχνουν πως η Μέλπω Κατή είναι η δολοφόνος. Λιποθύμησε όταν άκουσε πως υπάρχει γιός, σας άκουσα να τσακώνεστε και να της λες πως δεν έπρεπε να το κάνει... Κανείς άλλος δεν ήταν στο σπίτι τόσες πολλές ώρες μόνος με τον γέρο Λαγούδη.

- Όντως λιποθύμησε όταν έμαθε για το Χάρη αλλά γιατί κατάλαβε για άλλη μια φορά πως ο Λαγούδης δεν την αγάπησε ποτέ και απλά την εκμεταλλευόταν. Έχω την ίδια ηλικία με το Χάρη, τρεις τέσσερις μήνες διαφορά, για σκέψου το λίγο.

- Γιατί τσακωνόσασταν;

- Είχε μάθει για τη ΜΚΟ, για την πλαστογραφία και για την πλαστοπροσωπία, ναι αυτά είναι τα εγκλήματα μου, και με κατήγγειλε στην αστυνομία. Αν δεν έχουν έρθει ακόμη, είναι γιατί εκκρεμεί η υπόθεση του Λαγούδη.

- Όλα καλά ως εδώ, αλλά τότε ποιος σκότωσε τον γέρο;

- Νομίζω αυτή η τελευταία επιστολή του Επαμεινώνδα Λαγούδη, θα σας λύσει κάθε απορία. Είπε ο Χάρης και έδωσε ένα φάκελο στον αστυνόμο Καρούζο.

Ο αστυνόμος άνοιξε το φάκελο και άρχισε να διαβάζει το γράμμα. «Αν κάποιος διαβάζει αυτό το γράμμα, σημαίνει πως είμαι νεκρός. Αν το γράμμα

αυτό έχει φτάσει στα χέρια της αστυνομίας, σημαίνει πώς ο θάνατος μου θεωρείται ότι ήταν δολοφονία, γεγονός ιδιαίτερα αστείο για μένα, μια και αυτός ήταν ο σκοπός μου. Κανένας από τους κληρονόμους μου να μην πάρει την κληρονομιά του άμεσα, κάτι που περίμεναν διακαώς χρόνια. Και θα περίμεναν πολλά ακόμη αν πρόσφατα δεν είχα διαγνωστεί με την επάρατη νόσο, σε στάδιο μη αναστρέψιμο. Όπως θα έχεις καταλάβει έως τώρα αγαπητέ αναγνώστη, κανείς δεν με δολοφόνησε. Μόνος μου αποφάσισα να θέσω τέρμα στη ζωή μου, όσο ακόμη έχω την αξιοπρέπεια μου. Ποτέ δεν θα ανεχόμουν να εξαρτώμαι από κάποιον άλλον. Όσον αφορά τον τρόπο, ήταν πολύ απλό, είχα διαβάσει πρόσφατα για την ινσουλίνη και τι μπορεί να κάνει στον οργανισμό. Το μόνο που έκανε η Μέλπω ήταν να με ακούσει και να με βοηθήσει για μία ακόμη φορά. Μία μέρα πήγε στο φαρμακείο του γιού της και έκλεψε ένα κουτί ινσουλίνες και ένα στυλό – σύριγγα. Η ακαταστασία και τα τόσα διαφορετικά πράγματα που υπάρχουν σε εκείνο το φαρμακείο βοήθησαν να μην γίνει αντιληπτή η κλοπή. Προφανώς τώρα όλα ξεκαθάρισαν. Δεν ξέρω πόσος καιρός έχει περάσει από τη μέρα που πέθανα αλλά όσος και αν έχει περάσει, εμένα με ευχαριστεί η αγωνία των συγγενών μου. Ε. Λαγούδης».

Είχαμε μείνει όλοι άφωνοι. Ειδικά εγώ, δεν μπορούσα να συνειδητοποιήσω πόσο μίσος έτρεφε αυτός ο άνθρωπος για τους γύρω του, ώστε να φτάσει στο σημείο να σκαρφιστεί κάτι τέτοιο.

- Πολύ ωραία όλα αυτά, και αθωώνουν την οικονομία. όμως που βρέθηκε αυτή η επιστολή;

- Μετά από μια συζήτηση που είχα με την αξιότιμη κυρία δικηγόρο από εδώ, έπρεπε να θέσω ένα τέρμα σε αυτή την τρέλα της δολοφονίας. Ήμουν σχεδόν σίγουρος πως δεν υπήρχε καμιά δολοφονία. Έτσι πήγα στο δωμάτιο του γέρου και άρχισα να το ψάχνω από άκρη σε άκρη. Στο κάτω μέρος ενός συρταριού βρήκα αυτή την επιστολή.

- Και πως ήσασταν τόσο σίγουρος ότι ο πατέρας σας δεν δολοφονήθηκε;

- Μου έκανε εντύπωση πως κανένας δεν κατάλαβε ότι ο γέρος αυτοκτόνησε.

- Δεν καταλαβαίνω

- Αν είχατε μπει στην εκκλησία θα βλέπατε πως το φέρετρο ήταν ανοιχτό. Καθώς πλησίασα πρόσεξα μια παράξενη ερυθρότητα στο πρόσωπο του κάτι που δε δικαιολογείται σε νεκρό. Επίσης όλο το δέρμα γύρω από το στόμα και κάτω από τη μύτη, ήταν σκασμένο. Κατάλαβα. Αυτά τα συμπτώματα τα είχα ξαναδεί παλιότερα σε έναν πολύ δικό μου άνθρωπο.

- Και πάλι όμως γιατί δεν είπες οτιδήποτε στην ανάκριση;

- Ίσως γιατί ήθελα και εγώ σαν τον γέρο να αντλήσω ικανοποίηση από την αδυναμία σας κύριε Καρά και Αστυνόμο να δείτε τα απλά. Έχετε όλοι συνηθίσει να βλέπετε τα σύνθετα.

- Και η απόπειρα δολοφονίας σου; Τέχνασμα και αυτό; Πετάχτηκα συγχυσμένη.

- Αυτό νομίζω είναι ένα ερώτημα που τελικά θα παραμείνει αναπάντητο και θα θεωρήσουμε πως δεν συνέβη ποτέ, είπε ο Χάρης κοιτάζοντας μας προκλητικά.

- Επιμένεις να μην πεις αυτό που ξέρεις; επέμεινα.

- Ίσως κάποια στιγμή να σου τα πω όλα με λεπτομέρειες. Προς το παρόν αγαπητή μου δικηγόρινα υποστηρίζω πως δεν ξέρω κάτι. Και για να σου αποδείξω πόσο σε εκτιμώ, θέλω να αναλάβεις μια δωρεά για χάρη μου. Μόλις τακτοποιηθούν τα θέματα με την κληρονομιά και πάρει ο καθένας το μερίδιο του, η εταιρεία "Ελληνικές Θάλασσες", θα περάσει στον Αλέκο Ζαχαίο. Χαμογελώντας προκλητικά ο Χάρης Λαγούδης άνοιξε την πόρτα και αποχώρησε.

Τρεις μήνες αργότερα, εγώ, ο Χάρης Λαγούδης, ο Δήμος Καράς και φυσικά ο

Αστυνόμος Καρούζος, βρεθήκαμε σε μια από τις αίθουσες των δικαστηρίων της πρώην Σχολής Ευέλπιδων. Εκδικαζόταν η υπόθεση πλαστογραφίας και πλαστοπροσωπίας, του Άρη Στρατηκόπουλου. Ο αστυνόμος είχε καταφέρει να την συνδέσει με το θάνατο του Επαμεινώνδα Λαγούδη και έτσι κατά την ακροαματική διαδικασία πολλά θαμμένα μυστικά ξεθάφτηκαν.

Εκείνο το απόγευμα, στο Αρχοντικό της Άνδρου, μαζί με τον Άρη, συνελήφθη και η Μέλπω Κατή καθώς η αστυνομία θεώρησε πως συμμετείχε στο θάνατο του εφοπλιστή. Κατά τις ανακρίσεις, αποδείχθηκε πως όντως η Μέλπω και ο Επαμεινώνδας Λαγούδης διατηρούσαν ερωτική σχέση μέχρι τη μέρα που παντρεύτηκε με τον Παντελή Κατή αλλά και περιστασιακά αργότερα. Ουσιαστικά Μέλπω, ερωτεύτηκε τον εφοπλιστή σχεδόν από την πρώτη φορά που τον είδε και παρέμεινε ερωτευμένη μαζί του μέχρι το θάνατο του. Τα συναισθήματα βέβαια του εφοπλιστή για την ταπεινή υπηρέτρια ήταν μια τελείως διαφορετική υπόθεση. Τον Λαγούδη τον ζωντάνευε το παιχνίδι της κατάκτησης και της αποπλάνησης όσο και ο «απαγορευμένος καρπός». Δεν δίσταζε να δημιουργεί ερωτικές σχέσεις με δύο ακόμη και με τρεις γυναίκες συγχρόνως απαιτώντας την απόλυτη υποταγή τους σε αυτόν μέχρι να τις βαρεθεί και να προχωρήσει στην επόμενη. Εκτός από τον Χάρη και τον Άρη υπήρχε και μια κόρη η Αμέλια, η οποία όμως πριν μερικά χρόνια είχε σκοτωθεί σε τροχαίο. Για τα παιδιά αυτά ουδέποτε ενδιαφέρθηκε απαιτώντας από τις συντρόφους τους να τα δώσουν για υιοθεσία. Η μητέρα του Χάρη, αν και πολύ μικρή σε ηλικία, γνώριζε τι θα συνέβαινε και έτσι προτίμησε να μην του πει τίποτα και να εξαφανιστεί.

Ο Χάρης ουδέποτε θεώρησε τον Λαγούδη πατέρα του. Άλλωστε μέχρι την ηλικία των τριάντα πίστευε πως ο πατέρας του είχε πεθάνει. Η μητέρα του τον μεγάλωσε με κόπο φροντίζοντας να του προσφέρει ότι ήταν δυνατό για να έχει ένα καλό μέλλον. Έξυπνος καθώς ήταν κατάφερε με τη δουλειά του να αποκτήσει τόσα χρήματα ώστε να ζει άνετα χωρίς υπερβολές. Η κληρονομιά του Λαγούδη τον άφησε αδιάφορο γι' αυτό και αποφάσισε να κρατήσει μόνο μια μικρή εταιρεία πολυτελών σκαφών για μίνι ιδιωτικές κρουαζιέρες στη Μεσόγειο και να περάσει την κυρίως εταιρεία "Ελληνικές Θάλασσες", στον ξάδερφο του.

Όσο ο Αλέκος Ζαχαίος ήταν άριστος οικονομολόγος τόσο ο αδερφός του ο Αντρίκος δεν γνώριζε τίποτα από οικονομικά, με αποτέλεσμα οι επιχειρήσεις του να είναι καταχρεωμένες και να κινδυνεύουν με πτώχευση. Ευτυχώς είχε καταφέρει να πουλήσει ένα μέρος των επιχειρήσεων και με αυτά τα χρήματα αλλά και τα χρήματα της κληρονομιάς σκόπευε να φύγει στην Αργεντινή όπου θα ζούσε άνετα.

Οι τελευταίες εξελίξεις ανέτρεψαν τα πάντα αναγκάζοντας τον να πληρώσει τα χρέη του και να μετακομίσει στη Γερμανία μαζί με τη μητέρα του και τον άλλον του αδερφό.

Ο Άρης ήταν μια διαφορετική περίπτωση. Αν και μεγάλωσε χωρίς να γνωρίσει τον αληθινό του πατέρα, κάποιος παρατηρητής θα μπορούσε να πει πως ήταν γνήσιο τέκνο του Λαγούδη. Μόλις έγινε δεκαοκτώ χρονών, άρχισε να ψάχνει μανιωδώς για να ανακαλύψει τους πραγματικούς του γονείς και γιατί είχε δοθεί για υιοθεσία. Τελικά χρειάστηκε να περάσουν περίπου δέκα χρόνια για να εντοπίσει τη Μέλπω. Η ψυχολογική βία που άσκησε στη γυναίκα ήταν τέτοια που πραγματικά δεν της άφησε περιθώρια για να του αποκρύψει το παραμικρό. Τη μητέρα του τη μισούσε και το μίσος του αυτό αντικατοπτριζόταν σε όποια γυναίκα γνώριζε. Τον Λαγούδη φρόντισε να τον γνωρίσει με την επαγγελματική του ιδιότητα και να του γίνει απαραίτητος, ένα είδος έμπιστου δικηγόρου. Σκοπός του ήταν να αποκτήσει τη διαθήκη και να την αλλάξει προς όφελος του. Αλλά όπως και ο ίδιος, έτσι και ο πατέρας του δεν εμπιστευόταν κανέναν. Έτσι η διαθήκη παραδόθηκε σφραγισμένη μπροστά μου καθώς με τον Άρη συνεργαζόμασταν αρκετά χρόνια. Όσο για τα υπόλοιπα ΜΚΟ, πλαστογραφίες πλαστοπροσωπίες κτλ, δεν είχα την παραμικρή ιδέα. Πραγματικά δεν είχα συνειδητοποιήσει μέχρι που ήταν ικανός να φτάσει. Η ζωή του περιστρεφόταν γύρω από το χρήμα, στόχος του ήταν να αποκτήσει όσο το δυνατόν περισσότερο χρήμα. Κάποια βραδιά καθισμένος μαζί με το Λαγούδη ως αργά, κατάλαβε πως ότι του είχε πει ως εκείνη τη στιγμή η Μέλπω ήταν αλήθεια και δεν θα κατάφερνε τίποτα να αποκάλυπτε την συγγένεια τους. Αυτή η διαπίστωση τον τάρραξε και προκάλεσε τη μετέπειτα συμπεριφορά του με όλες τις παράνομες ενέργειες που τελικά τον καταδίκασαν σε πολλά χρόνια φυλάκισης χωρίς ελαφρυντικά.

Καθισμένοι σε ένα καφεενάκι κοντά στα δικαστήρια της πρώην Σχολής Ευέλπιδων, συζητούσαμε για όλα όσα ακούστηκαν στην αίθουσα του δικαστηρίου. Αισθανόμουν πως τελικά μετά από τέσσερις μήνες η υπόθεση έκλεισε.

- Αρετή, τελικά ποτέ δεν διαβάστηκε εκείνο το γράμμα που σας είχε δώσει μαζί με τη διαθήκη ο Λαγούδης.

- Όντως, το είχα ξεχάσει. Μισό λεπτό. Να εδώ το έχω. Να το διαβάσω;

- Μια στιγμή.

Ο αστυνόμος Καρούζος πήρε τον φάκελο και μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων μας, άναψε έναν αναπτήρα βάζοντας φωτιά στον κλειστό φάκελο.

Μια φθινοπωρινή Κυριακή

Ο ήλιος πρόβαλε διστακτικός ζωγραφίζοντας τον ορίζοντα με τα χρώματα του φθινοπώρου. Το αεράκι ανασήκωνε ελαφρά την κουρτίνα στο ανοιχτό παράθυρο. Το κοιμισμένο ζευγάρι σιγά σιγά άρχιζε να ξυπνά. Με τα μάτια ακόμη κλειστά άγγιζαν και αγκάλιαζαν ο ένας τον άλλον, ενώ τα χείλη τους ενώνονταν σε ένα παθιασμένο φιλή. Το χέρι του διέτρεξε το κορμί της και η ζεστασιά της τον διαπέρασε ολόκληρο ερεθίζοντας τον και άλλο. Τα σώματα τους ενωμένα από την κορυφή έως τα νύχια χόρευαν σε έναν δικό τους κρυφό σκοπό. Καμία έγνοια και καμιά αγωνία δεν ήταν ικανή να σταματήσει το ερωτικό τους παραλήρημα.

Και ξαφνικά η μπόρα ξέσπασε. Η βροχή έπεφτε δυνατή, μερικές σταγόνες έβρεξαν την κουρτίνα και το πάτωμα, αλλά το ζευγάρι αδιαφόρησε. Ο νεαρός άντρας φίλησε με πάθος τη σύντροφό του για μια τελευταία φορά και σηκώθηκε.

- Μην κουνηθείς καθόλου, θέλω να σε βρω στην ίδια θέση να με περιμένεις όταν επιστρέψω και γελώντας προχώρησε προς την πόρτα.

Η κοπέλα παρέμεινε ξαπλωμένη, χαμογέλασε και έστειλε φιλιά στον άντρα που έφευγε. Άπλωσε το χέρι της στο κομοδίνο και έπιασε το βιβλίο της. Άρχισε να διαβάζει μα καθώς ήταν χορτασμένη έρωτα αποκοιμήθηκε. Η μπόρα συνεχιζόταν....

Τα χτυπήματα στην πόρτα, ξύπνησαν τη νεαρή γυναίκα που γελώντας σηκώθηκε από το κρεβάτι και φορώντας τη ρόμπα της πήγε να ανοίξει.

- Πάλι ξέχασες τα κλειδιά σου αγάπη μου...είπε γελώντας, αλλά η φράση πάγωσε στα χείλη της καθώς μπροστά στην ανοιγμένη πόρτα στέκονταν ένας άντρας και μια αστυνομικός.

- Αστυνόμος Μιχάλης Καρούζος και από εδώ η βοηθός μου αστυνομικός Κάτια Αναγνώστου, είπε ο άντρας δείχνοντας το σήμα του.

- Μπορούμε να σας απασχολήσουμε για λίγο; τη ρώτησε και μπήκαν στο μικρό διαμέρισμα. Ένα δυνατό ρίγος τη διαπέρασε και η Μάρα έσφιξε πιο πολύ τη ρόμπα γύρω από το λεπτό κορμί της.

Δύο ώρες νωρίτερα...

Ο νεαρός άνδρας με το χαμόγελο χαραγμένο στα χείλη του κατέβηκε με ένα

πήδημα τα τελευταία τέσσερα σκαλοπάτια και βγήκε στο δρόμο. Η βροχή συνέχιζε δυνατή αλλά αδιαφόρησε. Τι πείραζε λίγη βροχή; Άλλωστε ο φούρνος και το ανθοπωλείο ήταν μόλις δύο τετράγωνα παρακάτω. Τα μοναδικά ανοιχτά μαγαζιά Κυριακή πρωί, στην περιοχή Μακρυγιάννη.

Καθώς πλησίαζε η μυρωδιά του φρέσκου ψωμιού που πλανιόταν στην ατμόσφαιρα ερέθιζε τους σιελογόνους αδένες του. Αφού αγόρασε μια φραντζόλα ολόφρεσκο ψωμί και ότι άλλο χρειαζόταν για τα γευστικά σάντουιτς που είχε στο νου του να φτιάξει, προχώρησε προς το υπαίθριο ανθοπωλείο. Δεκάδες πολύχρωμες ανθοδέσμες, άλλες με περίεργα λουλούδια και δύσκολες ονομασίες και άλλες απλές, γήινες, ρομαντικές, δημιουργούσαν μια πανδαισία χρωμάτων στο κατά τα άλλα μουντό χρώμα της περιοχής.

- Άλεξ! Καιρό έχουμε να σε δούμε... του φώναξε ένας άντρας που τον πλησίαζε με γρήγορο βήμα.

Κάποιες ώρες αργότερα και ενώ η καταιγίδα είχε σταματήσει, η Μάρα στεκόταν μόνη έξω από την αίθουσα του νεκροτομείου, αναπνέοντας το αντισηπτικό και τη φορμόλη και προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει αυτό που είχε δει μερικά λεπτά πριν.

Αποκλείεται, δεν μπορεί να ήταν αυτός ο Αλέξης! Μόλις τα ξημερώματα την κρατούσε στην αγκαλιά του. Ήταν τόσο ευτυχισμένοι το πρωί. Και τώρα μόλις λίγες ώρες αργότερα, αυτός ο νεαρός άντρας, ο γεμάτος κέφι για τη ζωή, κείτονταν στο κρύο τραπέζι του νεκροτομείου. Όχι δεν μπορεί, όχι δεν είναι αλήθεια, κάποιο λάθος έγινε. Αυτή έκανε λάθος, παραγνώρισε. Όχι δεν μπορεί να ήταν ο Αλέξης. Έπρεπε να τον ξαναδεί, να σιγουρευτεί. Όρμησε προς την πόρτα αλλά μια στιγμή πριν την περάσει, τη σταμάτησε ο Αστυνόμος. Τον έσπρωξε, προσπάθησε να περάσει.

- Αφήστε με, πρέπει να τον δω και πάλι, έκανα λάθος, δεν είναι ο Αλέξης, φώναξε με απόγνωση. Ο αστυνόμος την κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά του προσπαθώντας από τη μια να την εμποδίσει να ξαναμπει στην αίθουσα και από την άλλη να την παρηγορήσει. Και εκεί στην αγκαλιά ενός ξένου, η κοπέλα κατέρρευσε.

Θανατηφόρο τροχαίο δυστύχημα ήταν το πόρισμα της αστυνομίας. Σύμφωνα με κάποιον αυτόπτη μάρτυρα, καθώς ο νεαρός άνδρας διέσχισε το δρόμο, ένα αυτοκίνητο εμφανίστηκε από το πουθενά και τον χτύπησε. Η σύγκρουση ήταν τόσο σφοδρή που το σώμα του άνδρα πετάχτηκε για μια στιγμή στον αέρα και έπεσε στην ασφάλτο με δύναμη. Ο θάνατος ακαριαίος. Συντριπτικό κάταγμα στο

κεφάλι. Και ο ασυνείδητος οδηγός άφαντος. Μετά τη σύγκρουση συνέχισε την πορεία του και εξαφανίστηκε. Το μόνο που είπε ο αυτόπτης μάρτυρας στην αστυνομία ήταν πως επρόκειτο για ένα μαύρο Peugeot. Τίποτε άλλο δεν είδε, τίποτε άλλο δεν πρόσεξε, τίποτε άλλο δεν θυμόταν. Και ο Αλέξης καταγράφηκε στα αρχεία της αστυνομίας ως ένα ακόμη θύμα ασυνείδητου οδηγού.

Οι γονείς του Αλέξη φανερά καταβεβλημένοι από τον απρόσμενο θάνατο του γιου τους έφτασαν από την Κρήτη όπου διέμεναν, μόνο για να παραλάβουν την σωρό του γιου τους. Η Μάρα θα φρόντιζε για όλα τα υπόλοιπα, να μαζέψει τα πράγματα του, να ξενοικιάσει το σπίτι του στην Αθήνα. Οι ίδιοι δεν είχαν τη δύναμη να κάνουν το παραμικρό. Τον υπεραγαπούσαν τον γιο τους και του είχαν προσφέρει απλόχερα ότι μπορούσαν. Όταν ο Αλέξης αποφάσισε να μετακομίσει στην Αθήνα για σπουδές και εργασία δεν τον εμπόδισαν, τον υποστήριξαν με όλες τους τις δυνάμεις αν και ήξεραν πως θα τον έβλεπαν σπάνια. Περίμεναν το επόμενο καλοκαίρι την επίσκεψη του μαζί με τη Μάρα για να τη γνωρίσουν και να ξεκινήσουν τις ετοιμασίες για το γάμο τους. Και τώρα, αυτό...

Πέρασε μια βδομάδα, ο πόνος εξακολουθούσε να είναι αβάσταχτος μα ήταν πολλά αυτά που έπρεπε να γίνουν πριν αφηθεί να βυθιστεί στη θλίψη της. Από την αστυνομία, της είχαν παραδώσει ότι είχε ο Αλέξης μαζί του την ώρα του δυστυχήματος, το ρολόι του και το πορτοφόλι του δηλαδή. Στην κοπέλα έκανε εντύπωση το γεγονός ότι πουθενά δεν βρέθηκαν τα κλειδιά του. Αρχικά πίστεψε πως τα είχε αφήσει στο σπίτι της, μα ούτε και εκεί ήταν. Όταν το ανέφερε στην αστυνομία της απάντησαν πως πιθανώς να έπεσαν από την τσέπη του και να χάθηκαν και το θέμα έκλεισε εκεί.

Αν και τα περισσότερα πράγματα του, βρίσκονταν στο σπίτι της, υπήρχαν αρκετά ακόμη που έπρεπε να μαζευτούν πριν παραδώσει το διαμέρισμα στον ιδιοκτήτη. Ευτυχώς που είχε το εφεδρικό της κλειδί γιατί διαφορετικά θα έπρεπε να σπάσει την πόρτα.

Ανοίγοντας την πόρτα του διαμερίσματος το θέαμα που αντίκρισε τη γέμισε τρόμο. Τα πάντα ήταν ανακατεμένα, σπασμένα. Τα συρτάρια αναποδογυρισμένα, οι ντουλάπες ορθάνοικτες και τα ρούχα πεταμένα τριγύρω. Ακόμη και δύο τρεις αφίσες που υπήρχαν κρεμασμένες στους τοίχους κείτονταν σκισμένες στο πάτωμα. Ένα ρίγος φόβου διαπέρασε τη Μάρα που κάλεσε άμεσα τον ιδιοκτήτη και την αστυνομία.

Καθώς σοκαρισμένη οδηγούσε προς το σπίτι της, η ιδέα πως η συγκεκριμένη διάρρηξη συνδέονταν με το θάνατο του αγαπημένου της, καρφώθηκε στο μυαλό

της. Αυτή η αίσθηση πως κάτι δεν πήγαινε καλά, πως τα γεγονότα δεν ήταν τόσα απλά όσο φαίνονταν την απασχολούσε από την πρώτη στιγμή, από όταν άνοιξε την πόρτα της εκείνο το κυριακάτικο πρωινό και αντίκρισε τους αστυνομικούς.

Φτάνοντας στο σπίτι της, πριν βγάλει καλά καλά το πανωφόρι της, άρχισε να συγκεντρώνει τα πράγματα του Αλέξη. Τα εξέταζε ένα ένα ψάχνοντας ένας Θεός ξέρει τι, αλλά πίστευε πως μόλις το έβλεπε αμέσως θα το καταλάβαινε. Και τότε ανάμεσα στις σελίδες ενός βιβλίου βρήκε ένα αεροπορικό εισιτήριο στο όνομα του με προορισμό τη Μάλτα και μια σελίδα «Tariq San Vicenz 23 Sliema, Harry, +356 7945 319, 25/8», ήταν γραμμένο πάνω της. Σαν ραντεβού φαινόταν, ένα μήνα πριν. Μα ο Αλέξης δεν πήγε κανένα ταξίδι, ούτε καν είχε αναφέρει πως είχε σκοπό να πάει κάπου και γιατί τελικά δεν πήγε;

Συνέχισε να ψάχνει με ακόμη μεγαλύτερη ένταση. Ένα ένα ξεφύλλιζε τα βιβλία, σελίδα σελίδα τα έψαχνε. Κουράστηκε, σηκώθηκε και όπως πήγαινε προς την κουζίνα η ματιά της έπεσε στον καθρέφτη δίπλα στην εξώπορτα. Ποια ήταν αυτή η γυναίκα που την κοιτούσε κατάματα;

Το πρώτο πράγμα που παρατηρούσε κάποιος πάνω στη Μάρα ήταν τα δύο φωτεινά καταπράσινα μάτια της και τα μακριά όλο μπούκλες στο χρώμα του κάστανου μαλλιά της. Που πήγε η φωτεινότητα των ματιών της, πως θάμπωσε έτσι το δέρμα της; Η γυναίκα που έβλεπε στον καθρέφτη να την κοιτάζει δεν έμοιαζε σε τίποτα με το 23χρονο κορίτσι που ένα βράδυ πριν δύο χρόνια σε μια ξενάγηση στο Μουσείο της Ακρόπολης γνώρισε και ερωτεύτηκε παράφορα τον Αλέξη.

Ο ήχος του κουδουνιού την τρόμαξε. Ανοίγοντας την πόρτα ένιωσε σα να ζούσε και πάλι εκείνο το κυριακάτικο πρωινό δύο εβδομάδες πριν, καθώς στην πόρτα της στεκόταν και πάλι ο αστυνόμος Καρούζος, μόνος του αυτή τη φορά.

- Αστυνόμει; του απηύθυνε τον λόγο η Μάρα και παραμέρισε για να τον αφήσει να περάσει.

- Κυρία Χελιώτη, υπάρχουν κάποιες ερωτήσεις που θα ήθελα να σας κάνω. Τι ξέρετε για τις δραστηριότητες του συντρόφου σας;

- Δεν σας καταλαβαίνω, τι θέλετε να μάθετε, την εργασία του; Μα σας το είχα πει στη κατάθεση μου όταν σκοτώθηκε, εργαζόταν στην εταιρεία Astra Air ως τεχνικός επικοινωνιών.

Της έκανε και άλλες, πολλές ερωτήσεις, για τη σχέση τους, για τα ταξίδια που πήγαιναν, για τους φίλους του, για τα χόμπι του κτλ.

- Γιατί όλες αυτές οι ερωτήσεις αστυνόμει; Νόμιζα πως η υπόθεση του Αλέξη είχε μπει στο αρχείο σας ρώτησε η Μάρα με περιέργεια για την απρόσμενη

επίσκεψη αλλά και για τις τόσες πολλές ερωτήσεις.

- Τυπική διαδικασία κυρία μου. Ίσως χρειαστεί να ξαναμιλήσουμε, την προειδοποίησε και έφυγε.

Οι απορίες της Μάρα πολλαπλασιάστηκαν. Επέστρεψε στο δωμάτιο της και συνέχισε να ψάχνει τα πράγματα του Αλέξη. Πέρα όμως από ένα ημερολόγιο ατζέντα δεν βρήκε κάτι άλλο. Άφησε την ατζέντα στην άκρη για να την ψάξει αργότερα με ηρεμία και μάζεψε τα υπόλοιπα πράγματα σε δύο κούτες για να τα στείλει στους γονείς του.

Οι επόμενες μέρες ήταν τόσο γεμάτες από υποχρεώσεις που όλες οι απορίες της σχετικά με τις ανακαλύψεις της, πέρασαν σε δεύτερη μοίρα και η ατζέντα παρέμεινε ξεχασμένη στην τσάντα της, ακριβώς όπως το πρώτο βράδυ που την είχε τοποθετήσει εκεί για να την μελετήσει στο γραφείο της κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού της διαλείμματος. Μαζί με όλες τις υπόλοιπες υποχρεώσεις της, τηλεφώνησε και ο ιδιοκτήτης του διαμερίσματος που νοίκιαζε ο Αλέξης για να την ενημερώσει πως οι αστυνομικοί είχαν τελειώσει και μπορούσε να το αδειάσει. Όλα τα πράγματα πακεταρίστηκαν και αποθηκεύτηκαν σε μια ενοικιαζόμενη αποθήκη. Αργότερα θα αποφάσιζαν οι γονείς του Αλέξη τι θα τα έκαναν. Αλλά όλα του τα βιβλία και όλα του τα χαρτιά τα κράτησε η Μάρα. Για κάποιο λόγο πίστευε πως εκεί βρισκόταν οι απαντήσεις που έψαχνε. Μετά τη διάρρηξη στο διαμέρισμα του και την τελευταία επίσκεψη του Αστυνόμου στο σπίτι της, πίστευε ακράδαντα πως ο θάνατος του δεν ήταν τυχαίος και αυτή θα έκανε ότι περνούσε από το χέρι της για να το αποδείξει. Αποφάσισε μάλιστα, να πάρει άδεια από τη δουλειά της ώστε να αφοσιωθεί στο έργο της χωρίς κανένα περισπασμό.

Ένα βράδυ, ψάχνοντας για άλλη μια φορά τα πράγματα του Αλέξη συνειδητοποίησε πως δεν υπήρχε πουθενά ο υπολογιστής του. Και όμως θυμόταν πως βρισκόταν στο σπίτι του τη μέρα που είχε ανακαλύψει τη διάρρηξη. Οι μοναδικοί που θα μπορούσαν να τον πάρουν ήταν η αστυνομία, αλλά γιατί η αστυνομία να θέλει τον υπολογιστή του Αλέξη;

Στα βιβλία και στα υπόλοιπα χαρτιά του δεν ανακάλυψε κάτι ιδιαίτερο πέρα από ένα παλιό αποδεικτικό τραπέζης, με ένα σημαντικά μεγάλο ποσό ως υπόλοιπο. Στον τόσο καιρό που ήταν μαζί, ουδέποτε της είχε δοθεί η εντύπωση πως διέθετε τόσα χρήματα. Και οι γονείς του όμως, δεν της φάνηκαν άνθρωποι με τόσο μεγάλη οικονομική επιφάνεια. Η Μάρα με λύπη άρχισε να συνειδητοποιεί πως τελικά ίσως να μην γνώριζε και τόσο καλά τον άνθρωπο με τον οποίο σκεφτόταν να περάσει το υπόλοιπο της ζωής της.

Και στην ατζέντα του δεν υπήρχε κάτι σημειωμένο, πέρα από καμιά δεκαριά τηλέφωνα, ανοίγοντας όμως ένα κρυφό τσεπάκι ανακάλυψε το κλειδί μιας θυρίδας με ένα καρτελάκι κρεμασμένο πάνω του.

Είχε καταλήξει σε αδιέξοδο, χωρίς τον υπολογιστή του, ότι ανακάλυψε, δεν οδηγούσε πουθενά. Το γεγονός ότι δεν γνώριζε η ίδια για τα χρήματα, τη θυρίδα ή για ένα ταξίδι που δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ δεν σήμαινε ότι ο αγαπημένος της ζούσε μια δεύτερη ζωή, ούτε πως ήταν μπλεγμένος σε κάτι άξιο να του στοιχίσει τη ζωή. Μάζεψε ότι στοιχεία είχε ανακαλύψει και τα έβαλε σε ένα φάκελο. Την επόμενη μέρα θα το συζητούσε με έναν παιδικό της φίλο ντεντέκτιβ ώστε να ακούσει και τη δική του άποψη.

Όταν ο Πέτρος άκουσε τα γεγονότα την επέπληξε άσχημα. Πώς ήταν δυνατόν να μην τον είχε ενημερώσει από την αρχή, γιατί ασχολήθηκε μόνη της με κάτι που θα μπορούσε να είναι επικίνδυνο. Μα παρόλες τις φωνές του και αυτός συμφωνούσε πως τα συγκεκριμένα στοιχεία δεν υπονοούσαν ούτε κάτι περίεργο αλλά ούτε και κάτι παράνομο. Εάν επέμενε πως όντως υπήρχε κάτι θολό στο θάνατο του Αλέξη θα έπρεπε να ξεκινήσουν σωστή έρευνα βρίσκοντας μάρτυρες και συζητώντας με φίλους, γνωστούς, ενδεχομένως και με την αστυνομία. Εκεί όμως που επέμεινε ο Πέτρος ήταν πως η Μάρα δεν θα ξαναασχολείτο με τίποτα από αυτά. Θα άφηνε τον ίδιο να ψάξει και αυτή θα συνέχιζε τη ζωή της. Είχε πια καταλήξει η σκιά του εαυτού της. Με βαριά καρδιά συμφώνησε η κοπέλα και μόνο με την προϋπόθεση ότι θα την ενημέρωνε για τα πάντα και άμεσα. Καταλάβαινε τις επικρίσεις του Πέτρου αλλά δεν ήταν και κανένα μικρό παιδί που δεν ήξερε να προστατεύσει τον εαυτό του.

Η επόμενη μέρα ξημέρωσε φωτεινή και αμέσως η διάθεση της κοπέλας έφτιαξε. Πήγε στο γραφείο της και κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού διαλείμματος κατάφερε να γελάσει και να αστειευτεί με τους συναδέλφους της. Επιτέλους μετά από ένα μήνα λύπης και άγχους άρχισε να αισθάνεται πως θα κατάφερνε να ξεπεράσει το θάνατο του αγαπημένου της και να ξαναβρεί τον εαυτό της. Φτάνοντας στο σπίτι της, αργά το απόγευμα, βρήκε την γειτόνισσα της και τον Αστυνόμο Καρούζο να την περιμένουν στην είσοδο του διαμερίσματος της. Όλη η καλή διάθεση της ημέρας εξαφανίστηκε σε μια στιγμή και ένα παγωμένο χέρι έσφιξε την καρδιά της. Ήξερε πως ότι θα άκουγε και θα έβλεπε δεν θα ήταν ευχάριστο.

- Μάρα, καλύτερα να έρθεις στο σπίτι μου για λίγο μίλησε η γειτόνισσα της μόλις την είδε και πιάνοντας την από το χέρι την τράβηξε προς τα εκεί με τον

αστυνόμο να τις ακολουθεί και να μην της αφήνουν περιθώριο για να αρνηθεί.

- Κυρία Χελιώτη κάποιος διέρρηξε το διαμέρισμά σας άρχισε ο αστυνόμος με ήρεμη φωνή

- Η γειτόνισσα σας, άκουσε το θόρυβο και μας ειδοποίησε. Θα ήταν καλύτερα αν μένατε μαζί της σήμερα και αν υπάρχει η δυνατότητα, να φύγετε από την Αθήνα. Έχουμε βásiμε υποψίες ότι κινδυνεύετε. Η κοπέλα έμεινε άφωνη μπροστά στις δηλώσεις του αστυνόμου. Τελικά η εντύπωση πως ο Αλέξης κάπου ήταν μπλεγμένος, επαληθευόταν.

- Γιατί κινδυνεύω εγώ, τι σχέση μπορεί να έχω; ρώτησε με αγωνία.

- Αν και δεν μου επιτρέπετε να σας πω λεπτομέρειες, καθώς η έρευνα βρίσκεται σε εξέλιξη, ο σύντροφός σας Αλέξης Μαθιάκης, φαίνεται πως εμπλεκόταν σε διάφορες παράνομες δραστηριότητες, απάντησε διστακτικά ο επιθεωρητής και προχώρησε προς την πόρτα.

- Παρακαλώ ενημερώστε με για τις κινήσεις σας, θα είμαστε σε επαφή της είπε και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Η Μάρα σωριάστηκε στον καναπέ με τη γειτόνισσα και φίλη της να προσπαθεί να την παρηγορήσει. Μετά λίγη ώρα και αφού συνήλθε κάπως από το σοκ των νέων αποκαλύψεων, τηλεφώνησε στον Πέτρο και του ζήτησε να την επισκεφθεί. Σύντομα ο φίλος της βρισκόταν δίπλα της. Αφού του εξιστόρησε τα γεγονότα αλλά και τις παραινέσεις του επιθεωρητή, ο Πέτρος έκανε μερικά τηλέφωνα και στη συνέχεια επέμεινε να μετακομίσει άμεσα και για κάποιο διάστημα στο σπίτι του. Θα ήταν πιο ήσυχος αν την είχε υπό την προστασία του και δεν θα έβαζαν σε κίνδυνο και τη φίλη της σε περίπτωση που όντως κινδύνευε. Η κοπέλα ήταν τόσο σοκαρισμένη που δεν αντέδρασε καθόλου. Μάλιστα άφησε τους φίλους της να μαζέψουν από το διαμέρισμά της λίγα ρούχα και προσωπικά είδη. Φτάνοντας στο αυτοκίνητό της, τα λάστιχα και στις τέσσερις ρόδες ήταν σκασμένα και ένα χαρτί βρισκόταν κολλημένο στο παρμπρίζ, «Δώσε μας το κλειδί, αλλιώς θα έρθει και η δική σου σειρά! Αν πας στην αστυνομία αγαπημένα σου πρόσωπα θα βρεθούν σε πολύ δύσκολη θέση». Η νεαρή γυναίκα άρχισε να τρέμει ανεξέλεγκτα και το χαρτί έφυγε από τα χέρια της. Άσπρισε και τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα από το φόβο. Ο Πέτρος την σήκωσε στην αγκαλιά του και την απομάκρυνε από το αυτοκίνητό της. Τα πράγματα ήταν σοβαρότερα από ό,τι πίστευαν.

- Μάρα, ίσως θα ήταν καλύτερα να μιλήσουμε στην αστυνομία, να τους δώσουμε τα στοιχεία που ανακάλυψες στα πράγματα του Αλέξη και το απειλητικό σημείωμα. είπε ήρεμα ο Πέτρος.

- Αποκλείεται, το σημείωμα το έλεγε ξεκάθαρα. Δεν θα επιτρέψω να κινδυνεύσουν ή να χαθούν οι δικοί μου άνθρωποι αντέδρασε βίαια η κοπέλα.

- Ίσως να πρέπει να μπει σε πρόγραμμα προστασίας μαρτύρων, δεν πρέπει να παίζουμε με τη ζωή σου, δεν ξέρουμε ποιοι σε απειλούν ούτε που ήταν μπλεγμένος ο Αλέξης.

- Αν δεν μπορείς να με βοηθήσεις, θα φύγω και θα ψάξω μόνη μου να βρω τους δολοφόνους του Αλέξη. Τα δάκρια άρχισαν για ακόμη μια φορά να κυλούν και το κορμί της να τραντάζεται από τα αναφιλητά. Μετά από ώρα κατάφερε να κοιμηθεί κουλουριασμένη στον καναπέ.

Ο Πέτρος κοίταξε με προσοχή το κλειδί της θυρίδας και το καρτελάκι που κρεμόταν πάνω του και μια ιδέα άρχισε να σχηματίζεται στο μυαλό του.

- Θα ήθελα να επισκεφθώ τη θυρίδα 7564, είπε στην υπάλληλο

- Παρακαλώ, ελάτε μαζί μου

- Ο κύριος επιθυμεί να επισκεφθεί μια από τις ανώνυμες θυρίδες, ενημέρωσε η υπάλληλος το συνάδελφο της και αποχώρησε.

Ο καινούργιος υπάλληλος κοίταξε προσεκτικά τον Πέτρο

- Έχετε το νούμερο της θυρίδας και τον κωδικό διαπίστευσης παρακαλώ;

Ο Πέτρος του έδωσε τα στοιχεία που ζήτησε και αφού ο υπάλληλος τα αντιπαρέβαλε προχώρησαν προς την αίθουσα με τις θυρίδες.

- Σε αυτό το χώρο δεν θα σας ενοχλήσει κανείς μπορείτε να μείνετε όσο θέλετε. Όταν τελειώσετε απλώς κλειδώστε τη θυρίδα σας, του είπε ο υπάλληλος και αποχώρησε.

Μόνος του πια ο Πέτρος, άνοιξε τη θυρίδα και γούρλωσε τα μάτια του από αυτό που αντίκρισε.

Τουλάχιστον δέκα δεσμίδες των 10.000 ευρώ η καθεμία, διαβατήρια σε διάφορα ονόματα, πολύτιμους λίθους, δύο περιστροφά, ένα τετράδιο με ένα γράμμα μέσα αλλά το χειρότερο δύο σακούλες άσπρη σκόνη. Ξεφυλλίζοντας το τετράδιο κατάλαβε πως πρόκειται για ένα ημερολόγιο εγκλημάτων. Δεν χρειάστηκε να δει κάτι άλλο, πήρε το τετράδιο με το γράμμα, κλείδωσε τη θυρίδα και έφυγε. Αποφάσισε να μην πει τίποτα στη Μάρα. Θα μελετούσε πρώτα το τετράδιο και μετά θα της έλεγε τα απαραίτητα.

Όσο και αν η κοπέλα προσπαθούσε να φέρεται φυσιολογικά, οι μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια της και το τρέμουλο στα χέρια της, δεν περνούσαν απαρατήρητα. Σε μια προσπάθεια να ξεχαστεί, πήγαν με τον Πέτρο μια βόλτα ως το

Σούνιο, αλλά ούτε η φωτεινή μέρα, ούτε το φθινοπωρινό τοπίο κατάφεραν να απομακρύνουν τους φόβους της. Επέστρεψαν στο σπίτι και κουλουριάστηκε στο κρεβάτι της. Ο Πέτρος έμεινε στο σαλόνι να ασχοληθεί με το τετράδιο. Διάβαζε και έφριττε. Αν και εξασκούσε χρόνια το επάγγελμα του ντεντέκτιβ, ποτέ δεν θα μπορούσε να φανταστεί πως ένας άνθρωπος σαν το Αλέξη, ήρεμος, γελαστός, με πάθος για τη ζωή, θα μπορούσε να έχει εμπλακεί σε τόσα εγκλήματα. Κλοπές, απαγωγές, ξεκαθάρισμα λογαριασμών, ναρκωτικά και ένα σωρό άλλα. Στο τετράδιο ήταν καταγεγραμμένα τα πάντα και με απίστευτη λεπτομέρεια, να ήταν άραγε ένα είδος ασφάλειας; Δεν φάνηκε να τον βοήθησε ιδιαίτερα. Ο Πέτρος ήταν πλέον σίγουρος, ο θάνατος του Αλέξη δεν ήταν τυχαίος. Πως όμως θα τα έλεγε όλα αυτά στη Μάρα, πως θα της έλεγε πως ο άντρας που αγαπούσε ήταν ένας εγκληματίας;

Ο φάκελος απευθυνόταν στην κοπέλα όποτε δεν τον πείραζε. Όμως ήταν δυνατόν να πιστεύει ο Αλέξης πως αν πάθαινε κάτι, η Μάρα θα ανακάλυπτε τη θυρίδα ώστε να βρει το γράμμα; Και αν όλα τα προσωπικά του αντικείμενα συσκευάζονταν και στέλνονταν απευθείας στους γονείς του; Όχι κάτι δεν κολλούσε σε όλο αυτό. Μήπως γνώριζε και κάποιος άλλος για τη θυρίδα, εκτός από τους εγκληματίες φίλους του; Ποιος όμως και γιατί δεν είχε έρθει σε επαφή με την κοπέλα;

Μερικές ώρες αργότερα καθώς έπιναν ένα φλιτζάνι καφέ βυθισμένος ο καθένας στις σκέψεις του...

- Πέτρο, μίλησε μου, το βλέπω πως σε απασχολεί κάτι σοβαρό. Άνοιξες τη θυρίδα, έτσι δεν είναι; Ξέρω ή μάλλον υποθέτω πως ο Αλέξης δεν ήταν αυτό που φαινόταν οπότε ότι και αν ανακάλυψες πες το μου, μην διστάζεις, μπορώ να το αντιμετωπίσω, του είπε ξαφνικά η Μάρα με στωικό ύφος και κοιτώντας τον σταθερά στα μάτια.

Ο Πέτρος δεν προσπάθησε να το αρνηθεί και έτσι της έδωσε το τετράδιο και το γράμμα. Της είπε και για ότι βρήκε μέσα στη θυρίδα και την παρακάλεσε για μία ακόμη φορά να πάνε στην αστυνομία και να τους παραδώσουν όλα όσο είχαν ανακαλύψει. Αν τυχόν η αστυνομία μάθαινε για την ύπαρξη της θυρίδας και πως η Μάρα το ήξερε, κινδύνευε να κατηγορηθεί για συνένοχος. Αλλά και πάλι η κοπέλα αρνήθηκε. Πήρε το γράμμα και κλείστηκε για άλλη μια φορά στο δωμάτιο της. Κάθισε στην πολυθρόνα πλάι στο παράθυρο, ήθελε να ακούει τον θόρυβο της πόλης, όπως εκείνο το κυριακάτικο πρωινό, τότε που έκαναν για τελευταία φορά έρωτα και άνοιξε το γράμμα με χέρια που έτρεμαν.

Της έγραφε, πως αν διάβαζε το συγκεκριμένο γράμμα τότε ο ίδιος ήταν

νεκρός. Της ζητούσε να τον συγχωρήσει που της έκρυψε τη ζωή που έκανε πριν τη γνωρίσει. Της ορκιζόταν πως από τη μέρα που τη γνώρισε ξέκοψε και δεν είχε εμπλακεί σε καμία παράνομη δραστηριότητα, της τόνιζε δε πως την τελευταία δουλειά ένα περίπου μήνα πριν την είχε σαμποτάρει ο ίδιος επίτηδες. Μάζευε στοιχεία, της έγραφε, για να τα παραδώσει στην αστυνομία και να παραδοθεί και ο ίδιος. Της έγραφε και της ξαναέγραφε πως δεν είχε εμπλακεί ποτέ σε απαγωγές και δολοφονίες, μόνο με τα ναρκωτικά εμπλεκόταν. Την παρακαλούσε μαζί με το δικηγόρο του να παραδώσει το τετράδιο που υπήρχε στη θυρίδα στην αστυνομία και έπειτα να εξαφανιστεί. Να φύγει από την Αθήνα και από την Ελλάδα, κινδύνευε. Ο δικηγόρος του ήταν κατατοπισμένος και θα τη βοηθούσε. Έκλεινε το γράμμα του λέγοντας πως την αγαπά και πως οι μέρες που πέρασαν μαζί ήταν οι καλύτερες της ζωής του.

Τελειώνοντας την ανάγνωση του γράμματος ένιωσε το θυμό της να φουντώνει ολοένα και περισσότερο. Κινδύνευε, ήξερε πως θα τον σκοτώσουν και αντί να της μιλήσει, αντί να της πει τα πάντα και να φύγουν, την άφησε στο σκοτάδι, να χάσει τη γη κάτω από τα πόδια της. Και για ποιο δικηγόρο μιλούσε; Βρίζοντας και κλαίγοντας μαζί, πήγε να βρει τον Πέτρο στο καθιστικό. Του έδωσε το γράμμα και συνέχισε να βρίζει Θεούς και δαίμονες για τον ανόητο άντρα που ερωτεύτηκε και που τώρα ήταν νεκρός ενώ θα μπορούσε να είχε παραδοθεί στην αστυνομία ή να είχαν φύγει και να ζούσε.

- Γνωρίζεις ποιος είναι ο δικηγόρος του; ρώτησε ο Πέτρος με απορία αν και από το ύφος και τις αντιδράσεις της Μάρα καταλάβαινε πως βρισκόταν για άλλη μια φορά στο σκοτάδι.

Άρχισαν και πάλι να ψάχνουν τα χαρτιά του Αλέξη μήπως και ανακάλυπταν το όνομα του δικηγόρου. Ο Πέτρος αν και ήταν αρνητικός να ενημερώσουν οποιοδήποτε, πέρα της αστυνομίας, για τις έρευνές τους, ήθελε να μάθει ποιος ήταν ο δικηγόρος. Μετά το άνοιγμα της θυρίδας και των τελευταίων αποκαλύψεων μέσω του γράμματος, δεν είχε πλέον εμπιστοσύνη σε κανέναν. Οι κινήσεις τους έπρεπε να είναι πολύ προσεκτικές, αυτοί που σκότωσαν τον Αλέξη ήταν εγκληματίες μεγάλου βεληνεκούς και κανένας δεν τους εξασφάλιζε ότι δεν είχαν εξαγοράσει το δικηγόρο, ή ακόμη και κάποιους αστυνομικούς. Όσον αφορά τον Αστυνόμο Καρούζο, τον γνώριζε, ήξερε πως ήταν τίμιος και ποτέ δεν θα χρηματιζόταν για να υποθάλψει εγκληματίες. Αλλά αν ήθελαν τη βοήθεια του θα έπρεπε να του μιλήσουν εκτός υπηρεσίας και να τους υποσχεθεί πως δεν θα εμπλεκόταν κανένας άλλος στην υπόθεση.

Την επόμενη μέρα πρωί πρωί τηλεφώνησε η γειτόνισσα της Μάρας για να τους ενημερώσει πως ένας άντρας της έψαχνε. Δεν είπε το όνομα του, της συστήθηκε ως δικηγόρος του Αλέξη και ζήτησε να μάθει που έμενε.. Η κοπέλα του είχε απαντήσει πως δεν γνώριζε και πως από τη μέρα που έγινε η διάρρηξη στο σπίτι της δεν την είχε ξαναδεί. Η Μάρα την ευχαρίστησε και κατόπιν συζήτησε με τον Πέτρο τον τρόπο με τον οποίο θα χειριζόντουσαν μια επίσκεψη του δικηγόρου.

Τελικά ο δικηγόρος τηλεφώνησε και την επόμενη μέρα ο Πέτρος και η Μάρα τον επισκέφθηκαν στο γραφείο του. Αφού ειπώθηκαν τα τυπικά, έφτασαν και στη θυρίδα.

- Κυρία Χελιώτη, ο Αλέξης διατηρούσε μια τραπεζική θυρίδα στην Κεντρική Τράπεζα και όπως με είχε ενημερώσει, εκεί υπήρχαν στοιχεία που θα έπρεπε να παραδοθούν στην αστυνομία σε περίπτωση που πάθαινε κάτι. Δυστυχώς όμως δεν μου άφησε το κλειδί, οπότε αν το έχετε εσείς θα σας παρακαλούσα να μου το παραδώσετε ώστε να ανοιχτεί η θυρίδα.

- Κύριε Βολτούρη, όπως γνωρίζετε ο θάνατος του Αλέξη ήταν για μένα κάτι αναπάντεχο και πιο πριν ουδέποτε μου είχε μιλήσει για την ύπαρξη θυρίδας ή για οποιαδήποτε άλλη δοσοληψία του. Πρώτη φορά ακούω ότι είχε στην κατοχή του θυρίδα, απάντησε ήρεμα η κοπέλα.

- Μα δεν ψάξατε τα πράγματα του, δεν βρήκατε κάτι; επέμεινε ο δικηγόρος.

- Το μοναδικό πράγμα που βρήκα ήταν ένα αεροπορικό εισιτήριο για ένα ταξίδι που δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Άλλωστε όταν πήγα στο σπίτι του για να μαζέψω τα προσωπικά του αντικείμενα, ήδη το είχε ψάξει κάποιος άλλος, και μερικές μέρες αργότερα έγινε διάρρηξη και στο δικό μου σπίτι του αντιγύρισε η Μάρα κοιτώντας τον στα μάτια και παρακολουθώντας τις αντιδράσεις του.

- Επίσης θα πρέπει να σας ενημερώσω πως και κάποιος άλλος ψάχνει κάποιο κλειδί και μάλιστα με απείλησε και λέγοντας αυτά του έδωσε το σημείωμα που είχε βρει στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου της. Προς έκπληξη της, ο δικηγόρος αγνόησε τελείως το σημείωμα.

- Τα πράγματα του Αλέξη που βρίσκονται τώρα, τα στείλατε στους γονείς του; τη ρώτησε επιτακτικά ο δικηγόρος

- Βρίσκονται αποθηκευμένα σε μια ενοικιαζόμενη αποθήκη, όπως μου ζήτησαν να κάνω οι γονείς του. Και τώρα αν δεν έχετε κάτι άλλο να συζητήσουμε θα ήθελα να φύγω είπε απότομα και σηκώθηκε.

- Πριν φύγετε, παρακαλώ δώστε μου τη νέα σας διεύθυνση ώστε να είμαστε σε επαφή.

- Για οτιδήποτε με χρειαστείτε μπορείτε να με καλέσετε στο κινητό μου ξεκαθάρισε η Μάρα και βγήκε από το γραφείο ακολουθούμενη από τον Πέτρο.

Το ίδιο βράδυ, όταν η πόλη ησύχασε, το ζευγάρι μετακόμισε στο ξενοδοχείο Άνεσης, κάπου στους πρόποδες της Πεντέλης. Το συγκεκριμένο ξενοδοχείο το είχε χρησιμοποιήσει και άλλη φορά για κάλυψη ο ντεντέκτιβ, γνώριζε τους ανθρώπους του και μπορούσε να τους εμπιστευτεί.

Μερικές μέρες αργότερα, η κοπέλα δέχτηκε ένα τηλεφώνημα από τους γονείς του Αλέξη οι οποίοι ιδιαίτερα φοβισμένοι, την ρωτούσαν αν ο γιος τους ήταν μπλεγμένος σε παράνομες δραστηριότητες γιατί τους είχαν επισκεφθεί τρεις άνδρες και απειλώντας τους, τους ζήτησαν το κλειδί της αποθήκης που είχαν αποθηκεύσει τα πράγματα του Αλέξη. Αν και δεν ήταν προετοιμασμένη για αυτό το τηλεφώνημα, κατάφερε να τους καθησυχάσει και να τους πει κάποια πράγματα για ότι είχε ανακαλύψει χωρίς όμως να τους αναφέρει πως ο γιος τους δολοφονήθηκε και πόσο χωμένος ήταν στην παρανομία.

Ο δικηγόρος Βολτούρη, όπως όλα έδειχναν, εργαζόταν προς όφελος των πρώην συνεργατών του Αλέξη και ενδεχομένως να ήταν και αυτός που προκάλεσε τη δολοφονία του, προδίδοντας την εμπιστοσύνη του. Το μόνο που έμενε τώρα ήταν να διερευνήσουν αν μπορούσαν να εμπιστευτούν τον Καρούζο και να του παραδώσουν όλα τα στοιχεία που είχε μαζέψει ο Αλέξης και είχαν ανακαλύψει οι ίδιοι. Αποφάσισαν να τον προσεγγίσει ο Πέτρος μια και πριν καιρό είχαν συνεργαστεί σε κάποια υπόθεση. Και αν ανταποκρινόταν θα συναντιόντουσαν και οι τρεις και θα του παρέδιδαν τα στοιχεία.

Ο Καρούζος τους συνάντησε δύο βράδια αργότερα στην σουίτα του ξενοδοχείου τους. Πρόσεξε πολύ καθώς ερχόταν να μην τον δει και να μην τον αναγνωρίσει κανείς γιατί από τα ελάχιστα που του είχε πει ο Πέτρος στο τηλέφωνο ήταν σίγουρος πως τους παρακολουθούσαν. Το ζευγάρι του παρέδωσε το τετράδιο και ο Αστυνόμος το ξεφύλλισε στα γρήγορα.

- Βρισκόμαστε στα ίχνη αυτής της οργάνωσης τα τελευταία τρία χρόνια και πάντα καταφέρνουν να βρίσκονται ένα βήμα μπροστά μας. Τελικά ίσως να έχετε δίκαιο και κάποιοι από τους συνεργάτες μου να έχουν εξαγοραστεί. Με αυτές τις πληροφορίες ίσως τελικά καταφέρουμε να τους παγιδεύσουμε, και αφού τους ευχαρίστησε για τα στοιχεία που του έδωσαν έφυγε.

Η Μάρα και ο Πέτρος έμειναν μόνοι, τα συναισθήματα τους ανάμεικτα. Άραγε είχαν τελειώσει; Θα κατάφερνε η αστυνομία να εξαρθρώσει την οργάνωση και να συλλάβει τους δολοφόνους του Αλέξη; Μπορούσαν να επιστρέψουν στη

ρουτίνα της ζωής τους ή η νεαρή γυναίκα εξακολουθούσε να κινδυνεύει;

Καθώς οι μέρες περνούσαν, η κοπέλα ένωθε έτοιμη να επιστρέψει στην κανονική της ζωή, στο σπίτι της, στη δουλειά της και επιτέλους να πενθήσει τον αγαπημένο της. Παρόλο τα όσα είχε μάθει για το Αλέξη ούτε για μια στιγμή δεν αμφέβαλλε για την αγάπη του και συνέχιζε να πονά όπως την πρώτη μέρα. Ο Πέτρος δεν συμεριζόταν την αισιοδοξία της και επέμενε πως μέχρι να έχουν κάποιο νέο από τον Αστυνομό θα έπρεπε να είναι ιδιαίτερα προσεκτικοί. Ήδη πίστευε πως ήταν λάθος η Μάρα να βρίσκεται στην Ελλάδα.

Οι διαφωνίες τους καθημερινές, ώσπου ένα πρωί συμφώνησαν να πάνε για ψώνια στο Άττικα. Άφησαν το αυτοκίνητο τους σε ένα πάρκινγκ κοντά στην πλατεία Κολωνακίου και συνέχισαν με τα πόδια. Η ηλιόλουστη μέρα ευνοούσε έναν περίπατο. Αφού ψώνισαν δυο τρία πράγματα και απόλαυσαν τον καφέ τους, αποφάσισαν να περπατήσουν λίγο ακόμη, χαζεύοντας τις βιτρίνες των καταστημάτων στο εμπορικό κέντρο της Αθήνας. Μερικά μέτρα πριν από το πάρκινγκ που είχαν αφήσει το αυτοκίνητό τους, τρεις τέσσερις αλλοδαποί τσακώνονταν και πιάνονταν στα χέρια εμποδίζοντας τους περαστικούς να περάσουν. Στην προσπάθεια του το ζευγάρι να αποφύγει τον καυγά, χωρίστηκε. Πριν προλάβουν να κάνουν μερικά βήματα, δυο χέρια άρπαξαν την Μάρα και την τράβηξαν βίαια προς μια σκοτεινή στοά στο πλάι του δρόμου. Την κολλήσανε με το πρόσωπο στον τοίχο και της πίεσαν το λαιμό με ένα μαχαίρι.

- Παλιοθήλυκο, τόσο καιρό μας κοροϊδεύεις. Την άνοιξες τη θυρίδα και πήρες το τετράδιο καριόλα. Έφτασε το τέλος σου. Σύντομα θα πας να συναντήσεις τον εραστή σου. Αλλά όχι πριν μας πεις που έκρυψες το τετράδιο, άκουσε τη φωνή να ψιθυρίζει στο αυτί της. Ενώ το χέρι του χαίδευε πρόστυχα το κορμί της.

Η κοπέλα προσπάθησε να ουρλιάξει, να ζητήσει βοήθεια αλλά όπως την είχε κολλημένη στον τοίχο ήταν αδύνατο. Άρχισε να κλωτσά σε μια προσπάθεια να ξεφύγει αλλά όσο κι αν αγωνιζόταν άλλο τόσο ο δεσμοφύλακας της την κρατούσε κολλημένη στον τοίχο, τριβόταν πάνω της ενώ πίεζε και άλλο το μαχαίρι στο λαιμό της. Τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της, ένωθε τον αέρα να λιγοστεύει και την όραση της να θολώνει. Ήξερα πως αν τους έλεγε πως το τετράδιο το είχε ήδη παραδώσει στην αστυνομία θα την σκότωναν. Από αυτόν τον εξευτελισμό καλύτερα να τελείωνε μια ώρα νωρίτερα.

- Το τετράδιο το έχει η αστυνομία κατάφερε να ψελλίσει πριν χάσει τις αισθήσεις της.

Ο Πέτρος έψαχνε σαν τρελός να την βρει. Κατάλαβε πως ο τσακωμός των

αλλοδαπών ήταν περισπασμούς για να τους χωρίσουν και να αρπάξουν τη Μάρα. Κατηγορούσε τον εαυτό του που συμφώνησε για τη βόλτα και που χαλάρωσε την προσοχή του. ανεβοκατέβαινε το δρόμο ψάχνοντας σε εισόδους σπιτιών και καταστημάτων, σε κάθετους δρόμους. Πουθενά, κανένας δεν πρόσεξε την κοπέλα, σα να άνοιξε ξαφνικά η γη και να την κατάπιε. Μερικά μέτρα μπροστά του ο Αστυνόμος με μερικούς άντρες του, περικύκλωναν την είσοδο μιας στοάς. Έτρεξε προς τα εκεί. Δύο αστυνομικοί χωρίς στολή πετάχτηκαν μπροστά του και του έκλεισαν το δρόμο. Δύο περιπολικά απέκλεισαν την περιοχή και μια ομάδα των ειδικών δυνάμεων παρατάχθηκε τριγύρω, ενώ ο Αστυνόμος με δύο άλλους όρμησαν στην στοά. Ακούγονται φωνές, πυροβολισμοί.

- Ένα ασθενοφόρο γρήγορα, φώναξε κάποιος.

Ο Πέτρος έσπρωξε τους αστυνομικούς και έτρεξε προς τη στοά. Οι αστυνομικοί έχουν συλλάβει τρεις άντρες αλλά ο Πέτρος δεν τους είδε, το μόνο που πρόσεξε ήταν το ακίνητο κορμί της Μάρας σωριασμένο στο μαρμάρينو δάπεδο.

- Μάρα, Μάρα... Άγγιξε το πρόσωπο της, την ταρακούνησε, έψαχνε να βρει την πληγή...

Το χαρούμενο κελάηδημα των πουλιών ακούγονταν από το ανοιχτό παράθυρο ξυπνώντας την κοπέλα. Άπλωσε το χέρι της να αγγίξει το σύντροφό της. Το στρώμα ήταν κρύο δίπλα της. Ο Αλέξης δεν υπήρχε πια. Όχι δεν θα έκλαιγε ξανά. Τα πάντα τελείωσαν, οι δολοφόνοι βρίσκονταν στη φυλακή. Έπιασε το βιβλίο της, εκείνο το ίδιο βιβλίο που δεν πρόλαβε να διαβάσει τότε, εκείνο το κυριακάτικο πρωινό. Ένα αεράκι χάιδεψε το πρόσωπο και τα χείλη της. Χαμογέλασε, «πάντα θα σε αγαπώ!» του ψιθύρισε.

Του Βουνού τα Μυστικά

Οι δυο πυροβολισμοί που ακούστηκαν στην ησυχία του πρωινού, αναστάτωσαν την Μέλπω, που εκείνη την ώρα πότιζε τα λουλούδια της στην αυλή. Με γρήγορες κινήσεις, παράτησε το λάστιχο, έκλεισε τη βρύση και μπήκε στο σπίτι κλείνοντας προσεχτική την πόρτα πίσω της. Τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε ακουμπώντας τα σταυρωμένα χέρια στο τραπέζι μπροστά της. Η ματιά της ακίνητη, κοιτούσε τη φωτογραφία που στόλιζε το τραπέζι.

Τρία χρόνια πριν...

Το φθινόπωρο είχε μπει για τα καλά. Οι μέρες μίκραιναν και οι καμινάδες άρχισαν να καπνίζουν. Στον ξενώνα που δούλευε η Μέλπω, το τζάκι στη σάλα έκαιγε συνεχώς ενώ στους υπόλοιπους χώρους, οι θερμοσυσσωρευτές δούλευαν στο φουλ. Αν και τις καθημερινές, στον ξενώνα δεν διανυκτέρευε κόσμος, ήταν αρκετοί αυτοί που έρχονταν από τα γύρω χωριά για καφέ ή για φαγητό. Καθώς για το Σαββατοκύριακο είχαν κρατήσεις για διανυκτέρευση, η Μέλπω αποφάσισε να μην επιστρέψει στο σπίτι της παρά να μείνει στον ξενώνα ώστε όλα να είναι έτοιμα για την υποδοχή των πρώτων επισκεπτών.

Αργά το βράδυ, κλείδωσε την εξώπορτα και κάθισε στο δωμάτιο της να διαβάσει το τελευταίο βιβλίο που είχε αγοράσει, όταν χτύπησε το κουδούνι. Στην είσοδο έστεκαν δύο άντρες που ζητούσαν δωμάτια για τρεις, τέσσερις μέρες. Ευτυχώς δύο δωμάτια δεν είχαν κράτηση και έτσι μπόρεσε να τους εξυπηρετήσει.

- Ορίστε τα κλειδιά σας. Βρίσκονται στον επάνω όροφο. Ανεβείτε από τη σκάλα δίπλα στην τραπεζαρία.

- Είναι εύκολο να μας ετοιμάσετε καμιά ομελέτα και καμιά σαλάτα να τσιμπήσουμε για βραδινό;

- Βεβαίως. Τακτοποιηθείτε στα δωμάτια σας και κατεβείτε στην τραπεζαρία. Θα θέλατε να πιείτε κάτι;

- Όχι, μόνο νερό.

Οι δύο άντρες κάθισαν σε ένα από τα πέντε τραπέζια της μικρής τραπεζαρίας και η Μέλπω κάθισε παραδίπλα, αρκετά μακριά για να έχουν οι πελάτες της κάποια ιδιωτικότητα αλλά και αρκετά κοντά στην περίπτωση που χρειαζόντουσαν κάτι.

Όταν είδε πως είχαν τελειώσει το φαγητό τους, πλησίασε διακριτικά το τραπέζι για να μαζέψει τα πιάτα και να ρωτήσει μήπως ήθελαν κάτι άλλο.

- Θα θέλατε μήπως κάποιο καφέ;
- Όχι ευχαριστούμε. μπορούμε να παραμείνουμε για λίγο ακόμη εδώ;
- Παρακαλώ καθίστε όσο θέλετε.

Η Μέλπω μάζεψε τα πιάτα και προχώρησε προς την κουζίνα. Επιστρέφοντας, οι δύο άντρες συζητούσαν διαφωνώντας, πάνω από ένα χάρτη που είχαν απλώσει μπροστά τους.

«Ας μην προσλάβουμε οδηγό ακόμη. Ίσως βρούμε εύκολα το μέρος....»

«Έχουμε και τον άλλον χάρτη...»

«Μισό...»

- Δεσποινίς, μπορούμε να σας ρωτήσουμε κάτι;

Η Μέλπω πλησίασε το τραπέζι τους. Κοίταξε τον ορειβατικό χάρτη που ήταν απλωμένος μπροστά τους και γύρισε προς τους δυο άντρες.

- Γνωρίζετε πού βρίσκεται η περιοχή «Τσουκαλιάνος»;
- Πως, μια ράχη στο απέναντι βουνό λέγετε έτσι
- Και πως μπορούμε να πάμε εκεί;

- Θα βγείτε στον κεντρικό δρόμο και θα στρίψετε δεξιά, θα προχωρήσετε περίπου δύο χιλιόμετρα και θα συναντήσετε μια ταμπέλα που γράφει Αι' Λίας με σήμανση προς τα αριστερά. Παίρνετε αυτό το δρόμο μέχρι να συναντήσετε το εκκλησάκι. Πίσω από το ιερό της εκκλησίας, ξεκινά ένα μονοπάτι που προχωρά μέσα στο δάσος. Αυτό το μονοπάτι θα σας οδηγήσει μέσα από το δάσος σε ένα ξέφωτο. Εκεί είναι ο «Τσουκαλιάνος»

- Και πόση ώρα χρειάζεται κάποιος για να πάει ως εκεί;
- Μέχρι το εκκλησάκι είναι περίπου μία ώρα περπάτημα από εκεί και ύστερα

δεν ξέρω, δεν έχω πάει ποτέ.

- Δεν πάει αυτοκίνητο έως την εκκλησία ;
- Όχι, το αυτοκίνητο σταματά στον κεντρικό δρόμο, από εκεί και μετά μόνο με

τα πόδια ή με άλογο.

- Σας ευχαριστούμε.

Οι δύο άντρες ανέβηκαν στα δωμάτια τους και η Μέλπω, αφού τακτοποίησε την τραπεζαρία και την κουζίνα, πήγε στο δωμάτιο της. Η ώρα ήταν ήδη αρκετά περασμένη και την επόμενη μέρα θα έπρεπε να σηκωθεί αρκετά νωρίς. Πριν όμως ξαπλώσει έπρεπε να κάνει ένα τηλεφώνημα.

- Καλησπέρα.

-
- Ναι το ξέρω πως κοιμάσαι, ήρθαν δύο άντρες και ρωτούσαν για τον «Τσουκαλιάνο».
-
- Εδώ μένουν, στον ξενώνα.
-
- Δεν ξέρω, έναν χάρτη είχαν ορειβατικό.
-
- Καληνύχτα.

Το επόμενο πρωί, βρήκε τη Μέλπω να ετοιμάζει το πρωινό στην κουζίνα του ξενώνα. Οι δύο άντρες βρισκόταν ήδη στην τραπεζαρία ντυμένοι με ρούχα παραλλαγής και ορειβατικά μποτάκια. Αφού έφαγαν το πρωινό τους, πήραν τους σάκους τους και έφυγαν. Οι δουλειές στον ξενώνα ήταν τόσες πολλές που η Μέλπω δεν ξανασκέφτηκε τους δύο ξένους μέχρι το σούρουπο που επέστρεψαν.

- Καλησπέρα δεσποινίς.
- Καλησπέρα, ελπίζω να περάσατε όμορφα.
- Κουρασμένοι είμαστε. Θα μας ετοιμάσετε κάτι να φάμε;
- Και βέβαια. Θέλετε να σας ψήσω από μια μπριζόλα με μερικές πατάτες και μια σαλάτα;
- Σας ευχαριστούμε. Θα κατέβουμε σε καμιά ώρα.

Πράγματι μετά από μια ώρα οι δύο άντρες βρίσκονταν στην τραπεζαρία και για άλλη μια φορά, υπήρχε ένταση στη συνομιλία τους.

« Μόνο με οδηγό...»

« Πυκνό το δάσος...»

«Λάθος ο χάρτης...», ήταν μερικές από τις σκόρπιες φράσεις που έπιανε το αυτί της Μέλπως. Από ότι φαίνεται, δεν είχαν καταφέρει να εντοπίσουν αυτό που έψαχναν. Δάγκωσε τα χείλη της η κοπέλα για να μην γελάσει και συνέχισε ατάραχη να διαβάζει το βιβλίο της.

- Συγγνώμη Δεσποινίς, μια ερώτηση
- Ορίστε τι θα θέλατε;
- Γνωρίζετε αν υπάρχει κάποιος οδηγός που μπορεί να μας συνοδεύσει στο βουνό;
- Ο ξενώνας, συνεργάζεται με έναν οδηγό, για όποιον θέλει να περιηγηθεί στο βουνό. Αν θέλετε μπορώ να του τηλεφωνήσω ώστε να συνεννοηθείτε μαζί του.
- Θα ήταν μεγάλη εξυπηρέτηση

Σε μισή ώρα ο Αργύρης, είχε έρθει στον ξενώνα και μιλούσε με τους δύο άντρες. Αφού έκαναν τις απαραίτητες συνεννοήσεις και οι δύο άντρες ανέβηκαν στα δωμάτια τους, ο Αργύρης έψαξε τη Μέλπω. Οι δύο νέοι, ήταν ζευγάρι τα τελευταία τρία χρόνια και λογάριαζαν να αρραβωνιαστούν τα ερχόμενα Χριστούγεννα. Ο Αργύρης δούλευε στην κοινότητα του χωριού σαν γραμματέας και έκανε και τον οδηγό - συνοδό, σε όποιον από τους τουρίστες επισκεπτόταν την περιοχή και ήθελε να περιηγηθεί στο βουνό και στο παρακείμενο ποτάμι. Με τη Μέλπω γνωρίστηκαν όταν η κοπέλα ήρθε στο χωριό ψάχνοντας για μια πιο ήρεμη και λιγότερο αγχώδης ζωή. Ο Αργύρης τη σύστησε στους ιδιοκτήτες του ξενώνα και τους πρότεινε να τον αναλάβει η Μέλπω.

Η κοπέλα, ταίριαξε τόσο πολύ στο περιβάλλον του χωριού που πολύ γρήγορα ξέχασαν πως καταγόταν από την πόλη και όλοι τη θεωρούσαν δικό τους άνθρωπο. Ο ξενώνας που έως τότε, υπολειτουργούσε και κανείς δεν τον πλησίαζε, καθώς όλοι φοβόντουσαν την κατάρα και τον θεωρούσαν στοιχειωμένο, σύντομα έγινε ο πιο "in", προορισμό της νεολαίας όλων των χωριών τριγύρω, αλλά και προορισμός για πολλούς τουρίστες που επισκέπτονταν την περιοχή το χειμώνα.

- Μέλπω, αύριο θα πάω με αυτούς τους δύο στο βουνό. Θέλουν να δουν τη σπηλιά με τις εικόνες.

- Να προσέχεις μάτια μου, είναι δύσκολο το μονοπάτι που πάει στη σπηλιά.

- Άμα εσύ με σκέφτεσαι όλα καλά θα πάνε

Έφυγε ο Αργύρης και η Μέλπω έκανε άλλο ένα τηλεφώνημα.

Το επόμενο απόγευμα, ο ξενώνας έσφυζε από ζωή. Στη σάλα δύο παρέες έπαιζαν χαρτιά και επιτραπέζια παιχνίδια. Στην τραπεζαρία ένα ηλικιωμένο ζευγάρι απολάμβανε ένα αργοπορημένο γεύμα. Στην μικρή παιδική χαρά, μερικά παιδάκια διασκέδαζαν. Η καμαριέρα με τη μαγείρισσα και τον σερβιτόρο φιλοκουβέντιαζαν στην κουζίνα πριν την προετοιμασία του βραδινού φαγητού. Η Μέλπω, ξεκουραζόταν για λίγο στο δωμάτιο της.

Σκεφτόταν τον Αργύρη, τις ετοιμασίες που έπρεπε να γίνουν για τους αρραβώνες τους. Την επόμενη εβδομάδα, είχε κανονίσει να πάνε με την πεθερά της στην πόλη για τα τελευταία ψώνια. Ο Κυριάκος αντιδρούσε, δεν συμφωνούσε ούτε με τη σχέση αλλά ούτε και με τον επικείμενο γάμο της. Δεν την ένοιαζε. Οι ζωές τους θα έπαιρναν πια διαφορετικούς δρόμους. Χαιρόταν γι' αυτό και αν δεν τύχαινε να εμφανιστούν αυτοί οι δύο άντρες, θα ένιωθε ευτυχισμένη. Έλπιζε μέχρι τη Δευτέρα όλα να είχαν τελειώσει.

Είχε νυχτώσει για τα καλά. Οι φωνές των παιδιών είχαν από ώρα σιωπάσει.

Ετοιμάστηκε για τη βραδινή βάρδια. Ήδη στην τραπεζαρία είχε σερβιριστεί το δείπνο. Είχαν αργήσει. Τηλεφώνησε στον Αργύρη, μα το κινητό του ήταν χωρίς σήμα. Τηλεφώνησε στον Κυριάκο, τα ίδια. Άρχισε να ανησυχεί. Ποτέ ο Αργύρης δεν κρατούσε τους ορειβάτες τόσο αργά στο βουνό. Σκέφτηκε να τηλεφωνήσει στην αστυνομία. Δεν έβρισκε και τον Κυριάκο. Αυτός θα ήξερε να της πει τι να κάνει. Δεν ήθελε να τραβήξει την προσοχή στην περιοχή του «Τσουκαλιάνου», δεν ήθελε να τσακωθεί πάλι με τον Κυριάκο. Πέρασε άλλη μια ώρα και άλλη μια. Τηλεφώνησε ξανά και στον Αργύρη και στον Κυριάκο, κανείς δεν απάντησε. Δεν μπορούσε να περιμένει άλλο. Τηλεφώνησε στην αστυνομία και δήλωσε την εξαφάνιση των τριών αντρών, του Αργύρη και των δύο ορειβατών. Για τον Κυριάκο δεν ανέφερε τίποτα. Άλλωστε μπορεί να μην είχε σχέση. Οι αστυνομικοί την καθησύχασαν λέγοντας πως πιθανώς να έμειναν στο βουνό. Την παρότρυναν να τους ειδοποιήσει αν δεν εμφανίζονταν ως το επόμενο μεσημέρι.

Η κοπέλα, εκείνο το βράδυ δεν έβρισκε πουθενά ησυχία. Όταν και ο τελευταίος επισκέπτης, πήγε για ύπνο, πήρε το πασπαρτού και ανέβηκε στα δωμάτια των δύο αντρών. Άρχισε να ψάχνει με προσοχή τα πάντα, χωρίς να ξέρει τι ακριβώς περίμενε να βρει. Τελικά στη εσωτερική θήκη ενός σάκου, ανακάλυψε ένα χάρτη σαν τους χάρτες θησαυρών. Στα γρήγορα, τράβηξε μερικές φωτογραφίες με το κινητό της και αφήνοντας τα πάντα όπως ακριβώς τα είχε βρει, επέστρεψε στο δωμάτιο της. Πριν ακόμη δει τον χάρτη, ήξερε τι απεικόνιζε. Άλλωστε έναν παρόμοιο χάρτη είχε και αυτή, είχε και ο Κυριάκος.

«Φαίνεται κυκλοφορούν πολλά αντίτυπα», σκέφτηκε ενισχύοντας την πεποίθησή της, πως η ιστορία που της είχε διηγηθεί η μάνα της, μια φορά και έναν καιρό, ήταν φανταστική. Αυτός ήταν άλλωστε και ο λόγος που ποτέ δεν ασχολήθηκε με το θέμα. Θησαυροί και λίρες κρυμμένα στην κατοχή. Ας ήταν καλά τα χέρια της και δεν τους χρειαζόνταν τους θησαυρούς. Από περιέργεια και μόνο, αλλά και για να ξεφύγει λίγο το μυαλό της από τη σκέψη του Αργύρη, έβγαλε και το δικό της κομμάτι και τα έβαλε δίπλα δίπλα. Τα δύο κομμάτια ήταν διαφορετικά, αλλά σημάδια είχε το ένα, άλλα το άλλο, αλλά σίγουρα και τα δύο ήταν μέρη ενός μεγαλύτερου χάρτη. Κρίμα την ταλαιπωρία των ανθρώπων, να έρθουν εδώ πάνω ψάχνοντας χίμαιρες. Καλά να πάθουν, αφού πίστευαν σε παραμύθια. Αλλά γιατί πήγαινε μακριά και ο Κυριάκος το ίδιο πίστευε. Μάλιστα πίστευε τόσο πολύ στην ύπαρξη του θησαυρού που την είχε βάλει να τον ενημερώνει κάθε φορά που κάποιος ρωτούσε για την περιοχή που πίστευε πως βρισκόταν θαμμένος ο θησαυρός. Όσο και αν του έλεγε πως όλο αυτό ήταν ένα παραμύθι, όπως ο

στοιχειωμένος ξενώνας, ο Κυριάκος αρνούταν να τα παρατήσει. Πίστευε πως κάποιος είχε κόψει το χάρτη σε τρία κομμάτια και τα είχε μοιράσει σε διαφορετικούς ανθρώπους. Τώρα πως βρέθηκε ένα κομμάτι στα χέρια της μητέρας της ούτε που ήξερε αλλά ούτε και την ενδιέφερε. Έτσι και αλλιώς το δικό της κομμάτι το είχε φωτοτυπήσει και το είχε δώσει στον Κυριάκο. Το πρωτότυπο που είχε κρατήσει, ήταν απλά ένα ενθύμιο από τη μάνα της, το μοναδικό.

Η αλήθεια είναι, πως η Μέλπω, όλη αυτή την ιστορία του θησαυρού, τη φοβόταν και λίγο. Άνθρωποι που είχαν περπατήσει ως εκεί, είτε χωριανοί, είτε τουρίστες, έλεγαν πως είχαν δεχθεί περίεργες επιθέσεις, με πέτρες να τους ρίχνονται από το πουθενά, ζωύφια να πέφτουν πάνω τους, ακόμη και φίδια είχαν βρει στα σακίδια τους. Κανά δυο μάλιστα είχαν τραυματιστεί σοβαρά από πτώσεις.

Άρχιζε να αχνοξημερώνει όταν χτύπησε το τηλέφωνο του ξενώνα. Έτρεξε η κοπέλα να το σηκώσει για να ακούσει μόνο μια σβησμένη φωνή να ζητάει βοήθεια. Δεν καθυστέρησε άλλο. Ντύθηκε όπως όπως και πήγε στην αστυνομία. Ο αστυνομικός υπηρεσίες μόλις την είδε, πήγε να την αποπάρει αλλά βλέποντας τον τρόπο στα μάτια της, την άφησε να μιλήσει. Λίγο το ύφος της, λίγο το γεγονός ότι την ήξερε για προσγειωμένη και σοβαρή γυναίκα, πείστηκε ότι κάτι είχε συμβεί στο βουνό και αμέσως οργάνωσε μια ομάδα διάσωσης.

Φεύγοντας από το αστυνομικό τμήμα, πήγε γραμμή στο σπίτι του Κυριάκου. Χτύπησε, ξαναχτύπησε αλλά δεν πήρε απάντηση. Τα πάντα ήταν κλειστά και μανταλωμένα.

Οι σειρήνες των μέσων άμεσης δράσης και ο βόμβος του ελικοπτέρου δεν άφηναν περιθώρια παρερμηνείας. Κάτι πολύ σοβαρό είχε συμβεί στο βουνό και η Μέλπω από ένστικτο ήξερε πως θα επηρεαζόταν ολόκληρη η ζωή της. Χωρίς το μυαλό της στη δουλειά, άφησε στη θέση της τον Μιχάλη, τον πιο παλιό σερβιτόρο και κατέβηκε στο χωριό. Τα πεθερικά της εξίσου αναστατωμένα με την ίδια ήλπιζαν πως τουλάχιστον θα τους έβρισκαν όλους ζωντανούς. Λίγο πριν το σούρουπο, ένας αστυνομικός χτύπησε την πόρτα στο σπίτι των πεθερικών της.

- Κυρ Βασίλη, τους πήγαμε στο νοσοκομείο στην πόλη. Καλύτερα να έρθετε μαζί μας, να σας πάμε κατευθείαν εκεί.

Η πεθερά της έπεσε στην αγκαλιά της κλαίγοντας. Χωρίς πολλές κουβέντες οι δύο γυναίκες και ο κυρ Βασίλης μπήκαν στο περιπολικό που ξεκίνησε με ταχύτητα.

- Μέλπω, οι δύο τουρίστες που μας είπες, δεν βρέθηκαν πουθενά. Αύριο θα συνεχιστούν οι έρευνες.

- Τότε ποιους πήγατε στο νοσοκομείο. Ήταν και άλλος μαζί με τον Αργύρη;

- Ναι ήταν και ο Κυριάκος.

Το μυαλό της Μέλπωσ πήρε φωτιά. Τι δουλειά είχε ο Κυριάκος στο βουνό; Αυτός ποτέ δεν πήγαινε εκεί και ας πίστευε πως εκεί ήταν θαμμένος ο θησαυρός. Ας ήταν ο Αργύρης ζωντανός και όλα τα μυστικά θα φανερώνονταν. Θα έπαιρνε τον άντρα της και θα έφευγαν από αυτό τον τόπο, έτσι όπως είχε κάνει η μάνα της, έτσι όπως είχαν κάνει οι ιδιοκτήτες του ξενώνα. Τελικά ίσως η κατάρα να είχε υπόσταση.

- Αστυνόμε τι έγινε στο βουνό, πως τραυματίστηκαν;
- Δεν ξέρω Μέλπω. Εμένα με ειδοποίησαν να σας πάω στο νοσοκομείο.

Φτάνοντας στο νοσοκομείο και οι τρεις μπήκαν τρέχοντας σχεδόν στην αίθουσα επειγόντων περιστατικών.

- Κυρίες, κύριε ησυχία. Απαγορεύεται να βρίσκεστε εδώ
- Είμαι η αρραβωνιαστικιά και οι γονείς του Αργύρη Χατζή.
- Μήπως λέγεστε Μέλπω;
- Μάλιστα.
- Ελάτε μαζί μου. Σας ζητά ο κύριος Πέτρου.

Η Μέλπω ακολούθησε τη νοσοκόμα στο δωμάτιο του Κυριάκου ενώ μια άλλη ερχόταν προς το μέρος των γονιών του Αργύρη.

Ο Κυριάκος ήταν ξαπλωμένος σε ένα κρεβάτι με το κεφάλι του δεμένο και τα δύο πόδια του στο γύψο. Η κοπέλα πλησίασε.

- Κυριάκο πως είσαι; Τι έγινε στο βουνό; Τι δουλειά είχες εκεί;
- ... μας χτύπησαν... πήραν τις εικόνες... αλλά όχι το θησαυρό. Θα ξαναγυρίσουν... κινδυνεύεις
- Ελάτε, πρέπει να ξεκουραστεί, θα τον δείτε αργότερα.

Στην αίθουσα αναμονής, οι γονείς του Αργύρη κάθονταν σε δύο καρέκλες αμίλητοι και καταβεβλημένοι. Μόνο η μητέρα του που και που σήκωνε ένα λευκό μαντήλι και σκούπιζε τα δάκρυα της. Η κοπέλα τους πλησίασε και κάθισε πλάι τους. Πριν προλάβει να πει το παραμικρό, ο κυρ Βασίλης την ενημέρωσε πως οι γιατροί δεν τους άφηναν να δουν τον Αργύρη. Ήταν στην εντατική και σε πολύ άσχημη κατάσταση. Όποια ψυχραιμία και αν διατηρούσε έως τότε η Μέλπω, χάθηκε και ξέσπασε σε ένα βουβό κλάμα.

Έμειναν στο νοσοκομείο όλη τη νύχτα και την επόμενη μέρα. Ο Κυριάκος πότε συνερχόταν, πότε έπεφτε σε λήθαργο. Το κτύπημα στο κεφάλι του ήταν πολύ δυνατό. Η κατάσταση του Αργύρη εξακολουθούσε να είναι άσχημη και οι γιατροί τους ενημέρωναν πως η ζωή του εξακολουθούσε να βρίσκεται σε κίνδυνο. Κάποια στιγμή, τους επισκέφθηκε ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος του χωριού και

τους ενημέρωσε πως οι δύο άντρες που είχαν πάει μαζί με τον Αργύρη στο βουνό, είχαν κλέψει εκτός από κάποιες τοιχογραφίες ανυπολόγιστης αξίας από τη σπηλιά και το αυτοκίνητο του Αργύρη και είχαν διαφύγει προς άγνωστη κατεύθυνση. Αν ίσχυαν αυτά που της είχε πει ο Κυριάκος στο παραλήρημα του, τότε οι δυο άντρες θα επέστρεφαν. Έπρεπε να ενημερώσει την αστυνομία για τα πάντα.

- Κύριε Χατζή, δυστυχώς τα νέα δεν είναι ευχάριστα. Ο Αργύρης μόλις κατέληξε, τους είπε ένας γιατρός και τα πάντα σκοτεινίασαν.

Μια βδομάδα αργότερα, την πόρτα του σπιτιού της χτύπησαν ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος μαζί με έναν άλλο επίσης αστυνομικό.

- Καλησπέρα Μέλπω, πως είσαι;

- Καλησπέρα αστυνόμμε, περάστε

- Από εδώ ο Μάρκος Αυγερινός, θα με αντικαταστήσει στο τμήμα. Πήρα προαγωγή ξέρεις και μετατέθηκα σε άλλη υπηρεσία.

- Συγχαρητήρια αστυνόμμε και εις ανώτερα. Χαίρω πολύ κύριε.

- Δεσποινίς Ελευθερίου, θα μπορούσα να σας κάνω κάποιες ερωτήσεις;

- Πριν τις ερωτήσεις, θα ήθελα να σας πω εγώ πρώτα κάποια πράγματα. Με προλάβετε, είχα σκοπό αύριο να περάσω από το τμήμα.

Τα τελευταία τρία χρόνια, τα παράτησε όλα η Μέλπω, παραιτήθηκε από τον ξενώνα, μαυροφόρεσε και κλείστηκε στο σπίτι της. Ακόμη και τα λιγοστά της ψώνια, ο γιός της γειτόνισσας τα έφερνε. Η ίδια έβγαινε μέχρι την αυλή της μέρα παρά μέρα, πότιζε τα λουλούδια της και μέσα πάλι. Όλη τη μέρα μπορούσε να κάθεται στην τραπεζαρία της και να κοιτά τη φωτογραφία του Αργύρη. Μόνο ο Μάρκος Αυγερινός είχε το ελεύθερο να πηγαινοέρχεται ότι ώρα ήθελε στο σπίτι της.

Τον πρώτο καιρό, πήγαινε ως το νοσοκομείο που νοσηλευόταν ο Κυριάκος. Μετά ξαφνικά σταμάτησε και ο Κυριάκος βρέθηκε κατηγορούμενος να εκτίει την ποινή του σε κάποιο ψυχιατρείο. Από ότι ακουγόταν στο χωριό, γιατί η Μέλπω ποτέ δεν είπε κουβέντα σε κανέναν, έψαχνε ένα θησαυρό θαμμένο στο βουνό από την εποχή της γερμανικής κατοχής. Είχε και ένα χάρτη που του είχε αφήσει ο πατέρας του. Όλο αυτό, του είχε δημιουργήσει τέτοια εμμονή, που έφτασε στο σημείο, να εκφοβίζει ανθρώπους που ανέβαιναν στο βουνό και πλησίαζαν προς την περιοχή που υποτίθεται ήταν θαμμένος ο θησαυρός.

Με τη Μέλπω ήταν ετεροθαλή αδέρφια. Αυτός της είχε προτείνει να έρθει στο χωριό όταν έμαθε από τον πατέρα του πως και η Μέλπω είχε ένα κομμάτι του χάρτη. Της είχε θέσει όμως όρο, να μην μάθει ποτέ κανείς πως ήταν αδέρφια. Δεν

ήθελε να αμαυρωθεί η μνήμη της μητέρας του με την ύπαρξη ενός εξώγαμου παιδιού και η Μέλπω είχε συμφωνήσει. Ούτε αυτή ήθελε να σχολιάζουν και να κατηγορούν τη μητέρα της καθώς όλοι την ήξεραν για χήρα. Ακούγονταν πως ίσως εμπλεκόταν και στο θάνατο του Αργύρη, γι' αυτό και η κοπέλα του γύρισε την πλάτη. Όσον αφορά το θησαυρό, δεν είχε καταφέρει ποτέ να εντοπίσει την ακριβή του θέση, καθώς έλειπε ένα κομμάτι του χάρτη. Αυτό το κομμάτι έψαχνε συνεχώς κυνηγώντας τους ορειβάτες στο βουνό.

Στις αρχές, το χωριό σκανδαλίστηκε με τα πήγαινε, έλα του Μάρκου, μετά κάποιος είπε πως η Μέλπω είχε ορκιστεί να βρει τους φονιάδες του Αργύρη και ο Μάρκος τη βοήθουσε.

Η κοπέλα, όλα αυτά τα χρόνια, κατηγορούσε τον εαυτό της που είχε τηλεφωνήσει στον Αργύρη για να συνοδεύσει τους δύο άντρες στο χωριό αλλά και που είχε πει στον Κυριάκο πως κάποιοι ενδιαφέρονταν για την περιοχή που υποτίθεται πως ήταν κρυμμένος ο θησαυρός. Αν τότε είχε κρατήσει το στόμα της κλειστό, ο Αργύρης θα ζούσε. Τι και αν ο Μάρκος της έλεγε πως ήταν η κακιά στιγμή και πως καμιά ευθύνη δεν φέρει η ίδια, δεν θα ηρεμούσε αν δεν τους έβρισκε. Με τα χέρια της θα τους σκότωνε και ας ήταν αυτό το τελευταίο που θα έκανε στη ζωή της.

Από τις πρώτες μέρες, λίγο μετά το συμβάν, είχε προσλάβει έναν ιδιωτικό ερευνητή, φίλος του Μάρκου ήταν, από την εποχή που ζούσε στην πρωτεύουσα, για να τους εντοπίσει και να τους παρακολουθεί.

Αυτά που τους είχε πει ο ερευνητής, είχαν κάνει τη Μέλπω θηρίο. Αν μπορούσε θα τον σκότωνε τον Κυριάκο και ας ήταν και αδερφός της. Όταν η Μέλπω του τηλεφώνησε πως οι δύο ξένοι ρωτούσαν για τον «Τσουκαλιάνς», ο Κυριάκος τους περίμενε στην εκκλησία. Εκεί, κουβέντιασαν και τους έστειλε προς άλλη κατεύθυνση λέγοντας πως ο χάρτης τους ήταν λάθος. Όλη τη μέρα τους ακολουθούσε από μακριά και κάποια στιγμή τους είδε να βγάζουν το χάρτη του θησαυρού. Αφού σιγουρεύτηκε πως αυτοί οι δύο είχαν το τρίτο κομμάτι, έφυγε να καταστρώσει το σχέδιο του. Η εμπλοκή του Αργύρη στην υπόθεση, περιέπλεξε τα πράγματα, αλλά ο Κυριάκος ήταν αποφασισμένος, δεν θα δίσταζε να βγάλει από τη μέση τον Αργύρη. Σχεδίαζε όμως χωρίς να λογαριάζει πόσο αποφασισμένοι ήταν οι δυο ξένοι να αποκτήσουν τον υποτιθέμενο θησαυρό και μέχρι που ήταν ικανοί να φτάσουν.

Οι δύο άνδρες, σύμφωνα πάντα με τον ερευνητή, είχαν κλέψει το χάρτη από έναν τύπο που γυρνούσε μονίμως μεθυσμένος και με όποιον μιλούσε, του έλεγε

πως ήταν πολύ πλούσιος και αυτό χάρη στον κρυμμένο θησαυρό. Σε όποιον είχε τη διάθεση να τον ακούσει, έδειχνε το χάρτη. Ως το βράδυ που δυο άντρες πήραν σοβαρά τις κουβέντες του. Ποιος ήταν ο μεθυσμένος τύπος, τι σχέση είχε με το χωριό δεν κατάφερε ο ερευνητής να το ανακαλύψει. Η Μέλπω όλα αυτά τα χρόνια περίμενε, τη στιγμή που οι δυο άντρες θα επέστρεφαν για να πάρουν ότι είχαν αφήσει πίσω. Ήταν απόλυτα σίγουρη πως θα επέστρεφαν. Αν και ο Μάρκος της είχε προτείνει να ψάξουν για το θησαυρό, άλλωστε είχαν τον ολοκληρωμένο χάρτη, η κοπέλα διαφωνούσε.

«Άσε στο βουνό τα μυστικά του», έλεγε, «όταν θα έρθει η κατάλληλη ώρα, θα φανερωθούν μόνα τους» και έκλεινε εκεί τη συζήτηση.

Όταν έλαβε από τον ερευνητή, το μήνυμα που χρόνια περίμενε, ειδοποίησε αμέσως το Μάρκο. Το σχέδιο τους ήταν να ακολουθήσουν τους δυο άντρες στο βουνό και να τους πιάσουν επ' αυτοφώρω με το θησαυρό ή με ότι άλλο σχεδίαζαν να κλέψουν. Όταν έφτασε η ώρα, ο Μάρκος κατάφερε να την πείσει να μην πάει μαζί του αλλά να τον περιμένει στο σπίτι της. Παρόλη την αγωνία της, ξημερώνοντας η μέρα, βγήκε στην αυλή για να περιποιηθεί τα λουλούδια της, ήταν η μόνη ασχολία που την ευχαριστούσε και ποτέ δεν θα σταματούσε, αλλά όταν άκουσε τους πυροβολισμούς, κατέρρευσε. Δεν ήξερε τι να υποθέσει. Τι να είχε συμβεί; Το μόνο που ήλπιζε ήταν να μην είχε χρεωθεί και έναν ακόμη θάνατο.

- Χωριανοί, χωριανοί, γρήγορα, αστυνομία!

Οι φωνές του Δημητράκη του λωλού αντήχησαν σε όλο το χωριό. Στην αρχή, κανείς δεν έδωσε σημασία. Όλοι τον ήξεραν. Ένα παρατημένο παιδί ήταν που μεγαλώνοντας προτίμησε να διατηρήσει την αθωότητα των παιδικών του χρόνων, παρά να περάσει στον κόσμο των ενηλίκων. Ένα πρωί το βρήκε ο παπάς στην πόρτα της εκκλησίας, μωράκι τριών τεσσάρων μηνών. Όλο το χωριό το αγκάλιασε και το μεγάλωσε από το υστέρημα του. Σαν μεγάλωσε και μπορούσε να κάνει δουλειές, όλοι πότε ο ένας και πότε ο άλλος τον έπαιρναν για βοήθεια και του έδιναν τα προς το ζην. Του είχαν παραχωρήσει και ένα σπιτάκι της εκκλησίας να μένει και όλες οι νοικοκυρές τον είχαν στο νου τους για να είναι πάντα καθαρός και χορτάτος.

- Τι συμβαίνει Δημητράκη, γιατί φωνάζεις;

- Πρόεδρε τρέξε, φώναξε τον αστυνόμο. Πάνω εκεί στον Αι Λιά είναι δύο σκοτωμένοι

- Τι λες βρε, μήπως και το ονειρεύτηκες;

- Αλήθεια είναι, να πάνε να δεις και μόνος σου.

Η Μέλπω, καθόταν με τη γειτόνισσα της και έπιναν τον πρωινό καφέ τους συζητώντας για την τελευταία τηλεοπτική σειρά που παρακολουθούσαν. Η κυρά Μαρία η γειτόνισσα της Μέλπως χαιρόταν πολύ που έβλεπε την κοπέλα και πάλι να κυκλοφορεί και να συναναστρέφεται τους ανθρώπους. Την τελευταία εβδομάδα είχε ανθίσει το κορίτσι. Πέταξε και τα μαύρα και το χαμόγελο ξαναφάνηκε στο πρόσωπο της.

Πονηρή η κυρά Μαρία, πίστευε πως ο αστυνόμος που τρία χρόνια τώρα την περιτριγύριζε, ήταν η αιτία αυτής της αλλαγής και ας μην μαρτυρούσε η Μέλπω.

- Καλημέρα Μέλπω, κυρά Μαρία
- Καλημέρα αστυνόμε, πως και από εδώ;
- Μέλπω θα πρέπει να έρθεις για λίγο μαζί μου στο τμήμα
- Πως και αυτό;
- Εμφανίστηκαν δύο άντρες που στις αποσκευές τους είχαν ένα χάρτη σαν αυτόν, όταν χάθηκε ο Αργύρης
- Ααα, τους πιάσατε;
- Όχι κυρά Μαρία, τους βρήκαμε νεκρούς στον Αι Λιά
- Και τη Μέλπω τι τη θέτε τότε; Για μπας νομίζετε πως το κορίτσι γυρνάει στα ρουμάνια και σκοτώνει κόσμο;
- Τέτοιες εντολές έχω κυρά Μαρία
- Πρόσεξε Αναστάση και μη μου λες εμένα για εντολές γιατί πιάνω τη μάνα σου και σε κάνει δύο παράδες
- Δε φταίει ο Αναστάσης κυρά Μαρία. Έλα αστυνόμε πάμε
- Άμε στο καλό κορίτσι μου και όταν γυρίσεις έλα να μου τα πεις όλα και θα τους σιάξω εγώ.

Αντί για το τμήμα, ο αστυνομικός και η Μέλπω πήγαν στο κέντρο υγείας. Εκεί τους είχαν πάει τους σκοτωμένους και περίμεναν το ΕΚΑΒ για να τους μεταφέρει στο νοσοκομείο. Στην είσοδο τους περίμενε ο Μάρκος

- Μέλπω, τυπικά θα πρέπει να τους αναγνωρίσεις αν ήταν αυτοί πριν τρία χρόνια. Δυστυχώς δεν θα είναι ευχάριστο θέαμα, έχουν άσχημες δαγκωματιές. Η κοπέλα κούνησε απλά τα κεφάλι της και τον ακολούθησε σε μια αίθουσα.

Η μυρωδιά της αποσύνθεσης αλλά και το θέαμα, γύρισαν τα σωθικά της Μέλπως. Με κόπο κατάπνε τη χολή που έφτασε στο στόμα της και κουνώντας το κεφάλι της έτρεξε έξω από το κέντρο υγείας παίρνοντας βαθιές ανάσες. Την υπόλοιπη μέρα η κοπέλα αισθανόταν συνεχώς άρρωστη, ούτε οι φλούδες λεμονιού που της έδινε η κυρά Μαρία να μυρίζει ούτε το ροδόνερο μπορούσε να διώξει την

απαίσια μυρωδιά. Το βράδυ κάθε που έκλεινε τα μάτια της, έβλεπε τους νεκρούς. Πέρασαν μέρες για να καταφέρει να συνέλθει.

Όταν μαθεύτηκε ποιοι ήταν οι σκοτωμένοι, στα στόματα όλων των χωριανών κυριαρχούσε μόνο μια φράση. «Το βουνό και ο Αι Λιάς εκδικήθηκαν το θάνατο του Αργύρη. Επιτέλους να αναπαυθεί η ψυχή του». Έτσι όταν συνέλαβαν τη Μέλπω ως κύρια ύποπτη και την υπόθεση ανέλαβε ένας ξενόφερτος αστυνόμος, όλο το χωριό βρέθηκε στο πλευρό της με πρώτη και καλύτερη την κυρά Μαρία που φοβέριζε θεούς και δαίμονες.

Όλοι οι χωριανοί πήγαιναν οικειοθελώς στο αστυνομικό τμήμα και μαρτυρούσαν πως τρία χρόνια η Μέλπω δεν βγήκε από το σπίτι να πάει ούτε μέχρι το φούρνο. Και κουβέντες με τους χωριανούς δεν είχε, μόνο η κυρά Μαρία την πρόσεχε και ο Μάρκος Αυγερινός περνούσε που και που από το σπίτι της τότε στις αρχές που έψαχνε να βρει τους ενόχους για το θάνατο του Αργύρη. Αργότερα έγιναν φίλοι ίσως και κάτι παραπάνω, αλλά τι πείραζε, ελεύθεροι άνθρωποι και οι δύο, ταίριαζαν. Όσον αφορά τα περί θησαυρού, όλα παραμύθια ήταν. Ο μακαρίτης ο Μήτσος ο Πέτρου, ο πατέρας του Κυριάκου και της Μέλπως, φτωχός άνθρωπος ήταν, μεροδούλι, μεροφάι. Άμα ήξερε πως υπήρχε θησαυρός δεν θα πήγαινε να τον εύρη ο ίδιος; Ναι ο πατέρας του, στην κατοχή είχε χρήμα πολύ, μαυραγορίτης από τους λίγους, μπορεί και να είχε κρύψει λίρες αλλά σίγουρα ο γιος του δεν ήξερε τίποτα. Ποιος ξέρει που είχε βρει το χάρτη. Τη μάνα της Μέλπως κανείς δεν τη θυμόταν. Ίσως είχε έρθει για κανένα φεγγάρι στον ξενώνα για δουλειά και έπειτα έφυγε. Κάτι είχε ακουστεί τότε πως ο Μήτσος ο Πέτρου, τα είχε μπλέξει με μια καμαριέρα του ξενώνα αλλά ποιος να δώσει σημασία μήπως ήταν ο πρώτος ή ο τελευταίος που απατούσε τη γυναίκα του. Αυτοί οι δύο, οι σκοτωμένοι, είχαν ξανάρθει στο χωριό και είχαν κλέψει εικόνες από τη σπηλιά, αρχαία, και τώρα πάλι για να κλέψουν και τα υπόλοιπα θα ήρθαν, δεν θα τα βρήκαν στη μοιρασιά και αλληλοσκοτώθηκαν.

Ο πρωτευουσιάνος αστυνομικός, όσο και αν έψαχνε, όποιον και αν ρώταγε δεν κατάφερε να βρει το παραμικρό που να αποδείκνυε την ενοχή της Μέλπως. Το γεγονός ότι στο παρελθόν είχε ορκιστεί να σκοτώσει τους φονιάδες του Αργύρη δεν σήμαινε πως το έκανε κιόλας. Στην σκηνή του εγκλήματος είχε βρεθεί ένα όπλο από όπου έλειπαν δύο σφαίρες, ότι αποτυπώματα βρέθηκαν, ανήκαν στους δύο άντρες.

Έμπειρος αστυνομικός, χρόνια στο ανθρωποκτονιών ήξερε πως στον Αι Λια είχε διαπραχθεί φόνος όμως στοιχεία δεν προκύπταν. Ακόμη και αν κάποιος γνώριζε την αλήθεια, σιωπούσε. Άλλη μια ανεξιχνίαστη υπόθεση μπήκε στα αρχεία

της αστυνομίας.

- Μέλπω, εγώ το ξέρεις, χωριάτισσα είμαι, ότι έχω να πω, το λέω χωρίς περικοκλάδες γι'αυτό και θα σου πω ένα πράγμα και λάβετο υπόψη.

- Τι είναι κυρά Μαρία, ξέρεις πως πάντα ακούω αυτά του λες και τα υπολογίζω

- Αυτό που έκανε ο αστυνόμος, ο Αυγερινός, για σένα κανένας δεν θα το έκανε.

Έπαιξε τη ζωή του κορώνα γράμματα μόνο και μόνο για να κάνεις εσύ ειρήνη στην ψυχή σου. Καλός και χρυσός ήταν ο Αργύρης μα κορίτσι μου οι πεθαμένοι με τους πεθαμένους και οι ζωντανοί με τους ζωντανούς. Άιντε μάτια μου και εγώ θα σε ντύσω νύφη.

Γέλασε η Μέλπω μα τα μάτια της βούρκωσαν....

Γυμνό

Στη συγκεκριμένη περιοχή ερχόταν για πρώτη φορά. Αυτή έμενε στο κέντρο. Της άρεσε ο θόρυβος, η κίνηση, η πολυκοσμία. Την ησυχία τη φοβόταν. Και σε αυτή την πλευρά της πόλης επικρατούσε πολύ ησυχία. Ακόμη και τα πουλιά κελαηδούσαν αλλιώς, ακόμη και το θρόισμα των φύλλων στα δέντρα ήταν διαφορετικό. Όλα ξεχείλιζαν ηρεμία. Όταν έφτασε στη διεύθυνση που της είχε δώσει το γραφείο εργασίας, πισωπάτησε για μια στιγμή. Αυτό δεν ήταν σπίτι, πύργος με πολεμίστρες και τείχη ήταν. Σκέφτηκε να φύγει, να μην πάει στη συνέντευξη, αλλά ο ένας χρόνος χωρίς δουλειά την είχε στείλει στο όριο της φτώχειας με την ψυχολογία της στο ναδίρ.

Πλησίασε την σιδερένια πόρτα, δηλαδή τι πόρτα, σωστή πύλη ήταν και ψάχνοντας για το κουδούνι, άνοιξε μόνη της. Η κοπέλα μπήκε στον περιποιημένο κήπο και προχώρησε στο χαλικοστρωμένο μονοπάτι. Όπως προχωρούσε ανάμεσα σε παρτέρια με λουλούδια και δέντρα, διάφορες γλυκές μυρωδιές έφταναν στη μύτη της. Μετά τη μυρωδιές των καυσαερίων αυτή η μυρωδιά των λουλουδιών ήταν πραγματική επίθεση στις αισθήσεις. Το σπίτι με την επιβλητική αρχιτεκτονική γέμισε το οπτικό της πεδίο. Οι δύο όροφοι του σπιτιού με τα δέκα μικρά παράθυρα στην πρόσοψη και οι δύο ταράτσες δεξιά και αριστερά του σπιτιού αλλά και οι δύο πύργοι στην σκεπή του, παρέπεμπαν σε άλλες εποχές. Η Δανάη μόνο σε μυθιστορήματα είχε διαβάσει για τέτοια σπίτια. Ποτέ δεν φανταζόταν πως κάποτε θα έμπαινε σε ένα από αυτά.

Στάθηκε μπροστά στην μεγάλη εξώπορτα, πήρε βαθιά ανάσα και χτύπησε με σταθερό χέρι το κουδούνι. Ο άντρας που της άνοιξε φαινόταν να βρίσκεται σε απόγνωση.

- Πες μου πως σε έστειλαν από το "Angels";
- Μάλιστα, Δανάη Χαρίτου.
- Ωραία, πέρνα μέσα.

Η κοπέλα πέρασε στο μεγάλο καθιστικό και έμεινε ακίνητη. Ο χώρος έμοιαζε σαν να είχε δεχτεί επίθεση από ληστές. Δύο τρεις καρέκλες ήταν ριγμένες στο πάτωμα, πολλά διακοσμητικά ήταν επίσης στο πάτωμα. Παντού υπήρχαν πεταμένα ρούχα, παιχνίδια, άδεια πιάτα και ποτήρια. Στη μέση του δωματίου ξαπλωμένο στο

πάτωμα, ένα μωρό που ούρλιαζε. Η Δανάη κοίταξε τον άντρα.

- Τακτοποίησε αυτό το χάος, ηρέμησε το μωρό και αν το καταφέρεις σε μια ώρα τότε η δουλειά είναι δική σου.

- Ορίστε;

- Άκουσες, ξεκινά.

Και ο άντρας χωρίς να της δώσει περισσότερη σημασία, έφυγε αφήνοντάς την μόνη.

Η πρώτη σκέψη της κοπέλας ήταν να ανοίξει την πόρτα και να φύγει παρατώντας αυτόν τον αγενέστατο άντρα στη μοίρα του. Όμως η Δανάη δεν είχε πει ποτέ όχι σε μια πρόκληση και εκτός των άλλων, το σπαρακτικό κλάμα του μωρού δεν την άφηνε αδιάφορη. Άφησε την τσάντα και το πανωφόρι της σε μια καρέκλα κοντά στην πόρτα και πλησίασε το μωρό. Γονάτισε δίπλα του και το πήρε στην αγκαλιά της. Αμέσως κατάλαβε πως το καημένο έκλαιγε γιατί πολύ απλά ήθελε αλλαγμα. Κρατώντας το αγκαλιά και ψιθυρίζοντας καθησυχαστικά λόγια ανέβηκε στον πάνω όροφο όπου υπέθεσε πως βρίσκονταν οι κρεβατοκάμαρες. Πράγματι μετά από δύο άκαρπες προσπάθειες, πίσω από την τρίτη πόρτα που άνοιξε ήταν το παιδικό δωμάτιο. Αυτό το δωμάτιο θα το ζήλευε κάθε παιδί αλλά και κάθε μάνα. Χρώματα, παιχνίδια, έπιπλα όλα αρμονικά συνδυασμένα μεταξύ τους. Ακριβώς δίπλα στο δωμάτιο υπήρχε ένα μπάνιο μόνο για το μωρό με σαμπουάν, αφρόλουτρα, κρέμες, πάνες και ότι άλλο χρειάζεται ένα μωράκι για την τουαλέτα του. Η Δανάη έπλυνε προσεκτικά το μωράκι, το έντυσε με καθαρά ρούχα και του ζέστανε λίγο γάλα. Πριν καλά καλά πει όλο το γάλα του, ο μικρός μπόμπιρας αποκοιμήθηκε στην αγκαλιά της. Τον ακούμπησε στο κρεβατάκι του και παίρνοντας μαζί της τη συσκευή ενδοεπικοινωνίας, για να τον ακούει, κατέβηκε στο καθιστικό. Με γρήγορες κινήσεις τακτοποίησε τα έπιπλα, μάζεψε τα σκουπίδια και όλα τα υπόλοιπα πράγματα που ήταν πεταμένα τριγύρω. Σύντομα ο χώρος είχε ξαναβρεί την παλιά του αίγλη.

Ακριβώς μια ώρα αργότερα από τη στιγμή που η Δανάη είχε αποδεχτεί την αγενή πρόκληση του άντρα, εμφανίστηκε μπροστά της.

- Που είναι το παιδί;

- Κοιμάται στο δωμάτιο του.

- Εσύ τι κάνεις εδώ;

- Σας περίμενα για να φύγω.

- Ποιος είπε πως θα φύγεις. Η θέση είναι για εσωτερική babysitter.

- Και ποιος σας είπε πως δέχτηκα τη θέση;

- Τότε γιατί φρόντισες το μωρό και τακτοποίησες εδώ;

- Γιατί δεν μπορούσα να ακούω ένα μωρό να κλαίει τόσο σπαρακτικά χωρίς κανείς να του δίνει την παραμικρή σημασία.

- Μάλιστα. Οπότε δεν τη θες τη δουλειά;

- Τη δουλειά τη θέλω, εσάς για εργοδότη δεν θέλω.

- Α, όσο για αυτό μην ανησυχείς. Δεν θα με βλέπεις σχεδόν καθόλου. Η δουλειά μου είναι πολύ απαιτητική και εγώ έχω μείνει ήδη πολύ πίσω με τη φροντίδα του μωρού.

- Η μητέρα του;

- Έφυγε.

- Πως;

- Δεν είναι κάτι που σε αφορά.

- Μέχρι τώρα ποιος φρόντιζε το παιδί;

- Η οικονόμος μου, αλλά με προειδοποίησε πως αν δεν έβρισκα σύντομα κυβερνάντα θα έφευγε. Δεν την πίστεψα μέχρι που πριν πέντε μέρες έφυγε.

- Αν είναι δυνατόν.

- Όπως βλέπεις εξαρτώμαι αποκλειστικά από σένα.

- Πολύ καλά θα μείνω αλλά μόνο γιατί το παιδί δεν φταίει τίποτα να το παραμελείτε.

- Τέλεια. Σε αφήνω λοιπόν να συνεχίσεις ότι έκανες.

- Όχι, όχι! Φώναξε αγανακτισμένη η Δανάη και ακολούθησε τον άντρα που έφευγε χωρίς να της δίνει σημασία.

- Δεν μπορώ να μείνω, πρέπει να φέρω τα πράγματα μου.

- Το βράδυ όταν θα κοιμηθεί το μωρό μπορεί να σε πάει ο οδηγός μου όπου θες και να φέρεις τα πράγματα σου. Όμως μην με ενοχλείς άλλο.

Και ο άντρας έκλεισε την πόρτα του γραφείου του στη μούρη της. Μουρμουρίζοντας ότι βρισιά ήξερε, η Δανάη, ανέβηκε στο δωμάτιο του μωρού για να δει αν ξύπνησε και κάπως έτσι ξεκίνησε να εργάζεται για τον Στέφανο Αντωνίου, έναν από τους πιο γνωστούς αρχιτέκτονες στη μοντέρνα διακόσμηση.

Δεκαπέντε μέρες αργότερα, στον πύργο, τα πάντα λειτουργούσαν ρολόι. Η οικονόμος είχε επιστρέψει και είχε αναλάβει τη φροντίδα του σπιτιού και η Δανάη ασχολούνταν μόνο με το μωρό. Το αγοράκι ήταν τόσο ήσυχος και καλόβολος που η δουλειά της ήταν πολύ ξεκούραστη και ευχάριστη. Όλη τη μέρα του μιλούσε και αυτό της χάριζε χαμόγελα.

- Ο Θεός σε έστειλε κορίτσι μου. Λυπήθηκε το άμοιρο το παιδάκι.

- Μα πως χώρισαν, να φύγει και να αφήσει το παιδί της...

- Δεν ήταν ποτέ παντρεμένοι, ούτε και έμεναν μαζί, ξαφνικά μια μέρα εμφανίστηκε, άφησε το παιδί και έφυγε.

Κάτι σαν δισταγμός ακούστηκε στη φωνή της και το βλέμμα της σα να μην κοίταζε τη Δανάη στα μάτια.

- Ωωω, δεν το πιστεύω.

- Αυτά κορίτσι μου συνηθίζονται σε αυτούς τους κύκλους.

- Και ο κύριος το δέχτηκε;

- Δεν του άφησε άλλη επιλογή. Αλλά μήπως ασχολείται αυτός. Βρήκε εσένα και εξαφανίστηκε.

- Πράγματι, δεν έχει έρθει να δει το παιδί εδώ και δέκα μέρες.

Η οικονόμος κούνησε το κεφάλι της και η Δανάη έμεινε να την κοιτάζει αμίλητη.

Εκείνο το βράδυ, όταν ο Αντωνίου έφυγε για το καθιερωμένο του ξενύχτι, και το σπίτι ησύχασε, η κοπέλα κατέβηκε στο γραφείο. Εκεί άρχισε να ψαχουλεύει, άνοιγε, έκλεινε συρτάρια, ντουλάπια, ανακάτευε χαρτιά. Τι έψαχνε ούτε αυτή ήξερε καλά καλά. Από την πρώτη στιγμή που μπήκε σε αυτό το σπίτι, ένιωσε περίεργα, αργότερα βλέποντας την αδιαφορία του εργοδότη της για το παιδί, αποφάσισε πως ήθελε να μάθει περισσότερα για τον συγκεκριμένο άνδρα. Όπως έσκυψε κάτω από το γραφείο, για να σηκώσει κάποια χαρτιά που έριξε, είδε κολλημένο κάτω από την επιφάνεια του τραπεζιού έναν καφέ φάκελο. Με προσεκτικές κινήσεις τον ξεκόλλησε και τον άνοιξε. Πάνω από δέκα φωτογραφίες έπεσαν στα χέρια της. Όλες οι φωτογραφίες ήταν τραβηγμένες στο ίδιο μέρος ενώ το μοντέλο είχε την ίδια πόζα με η διαφορά ότι σε κάθε φωτογραφία, το μοντέλο ήταν διαφορετικό. Μια γυναίκα γυμνή. Το σοκ της Δανάης ήταν μεγάλο, όλα τα περίμενε εκτός από αυτό. Ξαναέβαλε τις φωτογραφίες στο φάκελο, τοποθέτησε και πάλι το φάκελο στη θέση του και επέστρεψε στο δωμάτιο της.

Την επόμενη μέρα, καθώς μοιραζόντουσαν ένα φλιτζάνι καφέ με την οικονόμο, έφερε την κουβέντα στις σχέσεις του αφεντικού τους.

- Κυρία Ελένη, το αφεντικό μας πως και δεν έχει παντρευτεί;

- Τι να σου πω βρε κορίτσι μου και εγώ απορώ. Ωραίος είναι, πλούσιος είναι, πως δεν τον έχει τυλίξει ακόμη καμία, ποιος ξέρει.

- Πάντως στο σπίτι γυναίκες δεν φέρνει...

- Καλέ τι λες, έτυχε όσο είσαι εδώ. Κάθε μήνα και άλλη κουβαλούσε.

- Είστε λίγο υπερβολική.

- Καθόλου. Η μια έμπαινε, η άλλη έβγαινε. Τις κουβαλούσε εδώ και έπρεπε εγώ να μαγειρεύω ότι άρεσε στην καθεμιά. Και να οι σαμπάνιες και να τα.

λουλούδια και να τα δώρα

- Και εσύ πως ξέρεις πως τους έκανε δώρα;
- Ποιος νομίζεις ότι τα παραλάμβανε και τα έβαζε στο κατάλληλο σημείο

για να τα βρουν οι λεγόμενες.

- Πω πω.
- Αμέ. Κάθε μέρα και άλλο δώρο, μέχρι να κλείσουν τριάντα άντε το πολύ σαράντα μέρες. Μετά δεν την ξαναέβλεπα. Σωστό ημερολόγιο σου λέω. Και ο κύκλος των γυναικών συνεχιζόταν.

Αμήχανα την κοιτούσε η κοπέλα την οικονόμο αλλά το μυαλό της δούλευε με χίλιες στροφές. Άραγε οι γυναίκες στις φωτογραφίες να ήταν αυτές που έφερνε στο σπίτι; Και γιατί τις φωτογράφιζε όλες στην ίδια πόζα και γυμνές; Αλλά το κυριότερο γιατί κρατούσε αυτές τις φωτογραφίες κρυμμένες;

Ένα πρωί, μερικές μέρες αργότερα, ο Αντωνίου την κάλεσε στο γραφείο του.

- Δεσποινίς Χαρίτου, είμαι αρκετά ευχαριστημένος μαζί σας γι' αυτό απόψε μπορείτε να βγείτε και να διασκεδάσετε.

- Σας ευχαριστώ, αλλά το μωρό;
- Μην ανησυχείτε, για ένα βράδυ μπορεί να το φροντίσει η κυρία Ελένη.
- Αν είστε σίγουρος...
- Απόλυτα. Βγείτε, διασκεδάστε και ελάτε αύριο το πρωί. Μπορείτε να

πηγαίνετε τώρα.

Χωρίς άλλη κουβέντα η Δανάη έφυγε από το γραφείο του και πήγε γραμμή στην κουζίνα να βρει την οικονόμο.

- Κυρία Ελένη, μου έδωσε άδεια για σήμερα το βράδυ. Είπε θα κρατήσεις εσύ το μωρό.

- Ναι, μου το είπε.
- Για να πω την αλήθεια δεν το περίμενα.
- Δεν καταλαβαίνεις; Θα φέρει κάποια στο σπίτι και δεν σε θέλει εδώ.

Θα δεις αυτό το μήνα θα πάρεις πολλές άδειες.

Γέλασε η οικονόμος και συνέχισε τη δουλειά της ενώ η Δανάη ανέβηκε σκεπτική στο δωμάτιο του μωρού.

Πέρασε ένας μήνας περίπου και όλα έγιναν όπως είχε πει η κυρία Ελένη. Δύο φορές την εβδομάδα η Δανάη με διάφορες προφάσεις είχε άδεια και έπρεπε να διανυκτερεύει εκτός του σπιτιού. Μάλιστα την τελευταία εβδομάδα την έστειλε μαζί με το παιδί σε ένα από τα ακριβότερα ξενοδοχεία σε περιοχή της Πελοποννήσου με όλα τα έξοδα πληρωμένα συν έξτρα περιποιήσεις για την ίδια και

το μωρό. Όταν αυτή η ειδική μεταχείριση τελείωσε, κατάλαβε η κοπέλα πως η σχέση του εργοδότη της είχε τελειώσει.

Ένα βράδυ που ο Αντωνίου έλειπε και όλοι κοιμόνταν, κατέβηκε στο γραφείο και μπήκε κάτω από το τραπέζι. Στην ίδια θέση βρισκόταν ο φάκελος. Τον πήρε και τον άνοιξε με προσοχή. Μια νέα φωτογραφία είχε προστεθεί στις υπόλοιπες. Την πήρε και την κοίταξε με προσοχή. Ίδια πόζα, όπως όλες, γυμνή όπως όλες. Τότε το πρόσεξε, την αφύσικη κλίση του χεριού και τα κλειστά μάτια. Τράβηξε μια άλλη φωτογραφία και παρατήρησε και πάλι προσεκτικά. Και σε αυτή τη φωτογραφία, το χέρι είχε την ίδια αφύσικη κλίση και τα μάτια ήταν επίσης κλειστά. Τοποθέτησε τις φωτογραφίες στο φάκελο και το φάκελο στη θέση του. Με γρήγορα βήματα επέστρεψε στο δωμάτιο της.

Εκείνο το πρωί, ο Αστυνόμος Καρούζος αισθανόταν πιο κουρασμένος από ποτέ. Η τελευταία υπόθεση πραγματικά τον είχε εξουθενώσει και μια ολιγοήμερη άδεια θα ήταν ότι καλύτερο. Η παράκληση της κόρης του όμως είχαν ανατρέψει όλα του τα σχέδια. Ήδη στην τσέπη του έκαιγε το σημείωμα με μια καταγγελία για κακοποίηση γυναικών.

Όταν διάβασε το σημείωμα, σκέφτηκε πως θα ήταν άλλη μια φαντασίωση κάποιας νεαρής που παρακολουθεί πολλές αστυνομικές ταινίες στην τηλεόραση. Αλλά η στενή σχέση της κοπέλας με την κόρη του, τον ανάγκαζε να ασχοληθεί. Οι καταγγελίες για κακοποίηση γυναικών τα τελευταία χρόνια είχαν αυξηθεί, αλλά στις περισσότερες από αυτές τις καταγγελίες, το αδίκημα είχε παραγραφεί. Αν υπήρχε έστω και μια περίπτωση να συλλάβουν κάποιο από αυτά τα καθάρματα τότε θα ήταν μεγάλη επιτυχία. Ως πατέρας μια κόρης που στο παρελθόν είχε απαχθεί για να εκδικηθούν τον ίδιο, ο Καρούζο, ήταν πολύ ευαισθητοποιημένος στο συγκεκριμένο θέμα και δεν θα το άφηνε να περάσει χωρίς να κάνει μια ενδελεχής έρευνα.

Αφού έριξε πίσω από τον Αντωνίου του καλύτερους άντρες του, να παρακολουθούν όλες του τις κινήσεις, ζήτησε και έγινε άρση απορρήτου όλων των προσωπικών και επαγγελματικών τηλεφωνικών συνομιλιών του. Ο ίδιος, συνάντησε και την κοπέλα που έκανε την καταγγελία ώστε να την αξιολογήσει κατά πόσο ήταν αξιόπιστη. Αυτά που του είπε, δεν τον έπεισαν. Μερικές γυμνές φωτογραφίες, έστω και σε περίεργη στάση, μια κάπως παράξενη συμπεριφορά, δεν μπορούσαν να σημαίνουν κακοποίηση. Ίσως αν έβλεπε και ο ίδιος τις φωτογραφίες, να έκρινε διαφορετικά. Έτσι της ζήτησε να του τις στείλει. Αν δεν υπήρχε κάτι

ιδιαίτερο στις φωτογραφίες, σίγουρα η υπόθεση θα έκλεινε, εκτός και αν πρόκυπτε κάτι από τις συνομιλίες του Αντωνίου.

Τα επόμενα βράδια καθώς ο εργοδότης της, δεν έφυγε καθόλου από το σπίτι, η Δανάη δεν κατάφερε να πάρει τις φωτογραφίες για να τις στείλει στον αστυνόμο. Σκεφτόταν και ξανασκεφτόταν μήπως όντως είχε παρεξηγήσει τις φωτογραφίες, αλλά το ένστικτό της έλεγε πως κάτι βρώμικο υπήρχε εκεί.

Από μικρό κορίτσι, το ένστικτο της δεν την είχε προδώσει ποτέ. Όταν το χαμόγελο χάραζε στα χείλη της έτσι χωρίς λόγο, ήξερε πως όλα θα πήγαιναν καλά. Αν πάλι ένιωθε τα μάτια της να πονάνε, ήξερε πως κάτι άσχημο θα συνέβαινε. Ακόμα και όταν γνώριζε έναν άνθρωπο πάλι τα ίδια ένιωθε ή θα της προκαλούσε χαμόγελο ή τα μάτια της θα πονούσαν. Με τον Αντωνίου όμως είχε κατά κάποιο τρόπο ξεγελαστεί. Αν και ένιωθε δυσφορία μόλις έφτασε στο σπίτι, βλέποντας τον με το παιδί σε μια κατάσταση σχεδόν εκτός ελέγχου, τον λυπήθηκε, αγνόησε τη δυσφορία της και δέχτηκε τη δουλειά. Όμως η μάνα που παράτησε το παιδί της, οι τόσες κοπέλες στις φωτογραφίες, η αδιαφορία του για ότι συνέβαινε στο σπίτι ή στο παιδί, δεν ήταν τυχαία γεγονότα και το ένστικτο της φώναζε πως κάτι δεν πήγαινε καλά, κάτι δεν ήταν σωστό.

Ευτυχώς μετά από αρκετές μέρες, ο Αντωνίου, ετοιμάστηκε για τη βραδινή του έξοδο. Η Δανάη τάισε και κοίμισε το μωρό και όταν και η οικονόμος αποσύρθηκε στο δωμάτιο της, πήγε κατευθείαν στο γραφείο και χώθηκε κάτω από το τραπέζι. Ξεκόλλησε το φάκελο και καθώς δεν ήθελε να ανάψει το φως, τον πήρε μαζί της στο δωμάτιο της για να βγάλει τις φωτογραφίες με την ησυχία της. Αφού τελείωσε, τακτοποίησε τις φωτογραφίες στη θέση τους, στο φάκελο και επέστρεψε στο γραφείο. Το ξαφνικό φως που έπεσε στο δωμάτιο από το ανοιχτό παράθυρο, της έκοψε την ανάσα. Για μια στιγμή παρέλυσε ολόκληρη. Έμεινε ξαπλωμένη κάτω από το τραπέζι, ελπίζοντας πως δεν θα την έβλεπε. Μόλις το δωμάτιο βυθίστηκε και πάλι στο σκοτάδι, χωρίς να σηκωθεί σύρθηκε μέχρι την πόρτα και την άνοιξε με προσοχή. Αν προλάβαινε να βγει από γραφείο και να κρυφτεί στην εσοχή που υπήρχε στο πλάι ίσως και να τη γλίτωνε. Έμεινε να αφουγκράζεται για λίγο και μετά με ένα πήδημα στάθηκε στα πόδια της και βγήκε από το γραφείο, περιμένοντας να πέσει πάνω στον άντρα αλλά τελικά πρόλαβε να χωθεί στο μικρό μπάνιο που βρισκόταν ακριβώς δίπλα στο γραφείο. Κόλλησε το αυτί της στην πόρτα και έμεινε ακίνητη. Ούτε και η ίδια δεν ήξερε πόση ώρα πέρασε μέχρι να σιγουρευτεί πως δεν θα έπεφτε πάνω στον Αντωνίου και να επιστρέψει στο δωμάτιο της, λουσμένη σε κρύο ιδρώτα.

Στο email του αστυνόμου, αναβόσβηναν δεκαπέντε εισερχόμενα μηνύματα. Κάθε μήνυμα και μια φωτογραφία. Δεκαπέντε διαφορετικές κοπέλες, ολόγυμνες, ξαπλωμένες σε ένα φαρδύ κρεβάτι σε μια προκλητική, σχεδόν πρόστυχη πόζα. Καμία δεν κοιτούσε τον φακό της φωτογραφικής μηχανής κατάματα παρά όλες κρατούσαν τα μάτια του κλειστά σαν να ντρέπονταν. Ο Καρούζος κοιτούσε την κάθε φωτογραφία με προσοχή, προσπαθώντας να βρει το στοιχείο που θα κρατούσε την υπόθεση ανοιχτή. Δυστυχώς στη σημερινή εποχή, της ισοπέδωσης των αξιών, της απελευθέρωσης του έρωτα και της καταστρατήγησης κάθε ηθικής, τέτοιου είδους φωτογραφίες δεν προκαλούσαν καν κοκκίνισμα στα μάγουλα. Όμως η ερυθρότητα γύρω από το στόμα και τα ρουθούνια σε μια από τις κοπέλες, χτύπησε καμπανάκι στο μυαλό του αστυνόμου.

- Φέρτε μου όλες τις φωτογραφίες αγνοουμένων κοριτσιών 20 έως 25 ετών, φώναξε και άρχισε να πηγαινοέρχεται στο γραφείο του με τα χέρια δεμένα στην πλάτη.

Μερικά λεπτά αργότερα, δύο μεγάλα κλασέρ βρίσκονταν ακουμπισμένα στο γραφείο του. «Αθηνά Νικολάου, ετών 23, αγνοούμενη από 23 Μαρτίου 2021» έγραφε η ετικέτα στο φάκελο της. Την εξαφάνιση είχε δηλώσει η συγκάτοικός της ακριβώς πριν δύο χρόνια. Τότε όσο και αν είχαν ερευνησει δεν είχαν καταφέρει να καταλήξουν πουθενά. Με τα νέα στοιχεία, η έρευνα θα ξεκινούσε και πάλι και ίσως προέκυπταν και άλλα σημαντικά στοιχεία.

Παρόλο που ο Αντωνίου συνδεόταν με τη συγκεκριμένη κοπέλα, αν δεν έβρισκαν και άλλα στοιχεία που να αποδεικνύουν την επαφή, θα ήταν δύσκολο να τον προσεγγίσουν χωρίς να βάλουν σε κίνδυνο τη Δανάη. Η πρώτη σκέψη του Καρούζου ήταν να φύγει η κοπέλα από εκεί αλλά θα έχανε έναν πολύ σημαντικό μάρτυρα των κινήσεων του Αντωνίου.

- Παρακαλώ;
- Αστυνομία. Μερικές ερωτήσεις θα θέλαμε να σας κάνουμε.
- Περάστε.
- Ο κύριος Αντωνίου;
- Απουσιάζει.
- Θα καθυστερήσει να επιστρέψει;
- Θα επιστρέψει μεθαύριο, βρίσκεται στη Θεσσαλονίκη για τη δουλειά του.
- Και εσείς είστε;
- Η οικονόμος, Ελένη Παρμένου.
- Στο σπίτι υπάρχει κάποιος άλλος, κηπουρός, σωφέρ;

- Μόνο μια κοπέλα η Δανάη Χαρίτου που είναι κυβερνάντα. Σωφέρ δεν υπάρχει και τον κήπο τον φροντίζει μια εταιρεία κηπουρικής.

- Μάλιστα. Κοιτάξτε παρακαλώ αυτή τη φωτογραφία και πείτε μας αν έχετε δει ποτέ αυτή την κοπέλα εδώ.

Ο Καρούζος έδειξε τη φωτογραφία της αγνοούμενης κοπέλας στην οικονόμο.

- Όχι, δεν την έχω δει ποτέ.
- Είστε σίγουρη;
- Ναι.
- Το αφεντικό σου συνδέεται με κάποια κοπέλα τώρα;
- Μα τι ρωτάτε τώρα αστυνόμε, που να ξέρω εγώ.
- Δεν θα ερχόταν μαζί στο σπίτι;
- Ο κύριος Αντωνίου δεν συνηθίζει να φέρνει γυναίκες στο σπίτι κύριε.
- Πολύ καλά. Σας ευχαριστώ για τη συνεργασία.

Και ο αστυνόμος έφυγε, αφήνοντας τη γυναίκα μόνη στην κουζίνα της. Λίγες ώρες αργότερα, η κυρία Ελένη και η Δανάη έπιναν τον συνηθισμένο καφέ τους. Αλλά η συζήτηση δεν κυλούσε. Η κυρία Ελένη φαινόταν πολύ αφηρημένη.

- Κυρία Ελένη, σήμερα δεν φαίνεσαι καλά. Έχεις πονοκέφαλο;
- Πως σου ήρθε αυτό τώρα;
- Να σου μιλάω τόση ώρα και δεν έχεις πει ούτε μια κουβέντα.
- Αχ βρε κορίτσι μου...
- Μα τι συμβαίνει εσύ μοιάζεις χάλια.
- Αχ, ξέρεις ήρθε η αστυνομία σήμερα εδώ, την ώρα που είχες πάει το παιδί βόλτα.
- Η αστυνομία; Τι ήθελε;
- Ρωτούσαν για μια κοπέλα.
- Κοπέλα; Γνωστή σου;
- Την είχε φέρει κάποτε εδώ ο Στέφανος.
- Σάμπως έχει φέρει μόνο μία. Ας τον ρωτήσουν.
- Δεν τους το είπα. Είπα πως δεν την είχα δει ποτέ.
- Γιατί είπες ψέματα κυρία Ελένη;
- Δεν ξέρω, φοβήθηκα.
- Μα τι φοβήθηκες;
- Έκαναν ερωτήσεις για το αφεντικό.
- Ε, και; Τι πείραζε;
- Δεν ξέρεις εσύ...

- Τι δεν ξέρω κυρία Ελένη; Τώρα με ανησυχείς. Και εγώ εδώ μένω.
- Άσε με, άσε με, δεν έπρεπε να σου πω τίποτα.
- Καλά έκανες και μου είπες. Αλλά τώρα πήγαινε στην αστυνομία και πες πως έχεις δει την κοπέλα.
- Αποκλείεται. Δεν μπλέκω εγώ.
- Αν δεν μιλήσεις θα μπλέξεις.

Χωρίς άλλη κουβέντα η οικονόμος έφυγε αφήνοντας τη Δανάη μόνη της να πίνει τον καφέ της.

Η κίνηση και ο θόρυβος στο δρόμο μπροστά στην πύλη της παλιάς Σχολής Ευέλπιδων, ήταν απεριγράφτος, αλλά η Δανάη περπατούσε και χαμογελούσε. Λάτρευε το θόρυβο της Αθήνας και το πήγαινε έλα του κόσμου. Επιτέλους, μετά από πέντε μήνες, είχε φτάσει η πολυαναμενόμενη μέρα. Η ίδια θα ήταν από τους βασικότερους μάρτυρες μια και από αυτή είχε ξεκινήσει όλη η υπόθεση. Ο Αντωνίου θα καθόταν στο εδώλιο με την κατηγορία της κακοποίησης και του εκβιασμού. Η κοπέλα ευχόταν να έρχονταν για μάρτυρες όλες οι κοπέλες που εμπλέκονταν στην υπόθεση αλλά δεν το πολυπίστευε. Ήταν πολύ λεπτό και ευαίσθητο το θέμα και μια κοπέλα έπρεπε να έχει πολύ θάρρος και ψυχική δύναμη για να σταθεί μπροστά σε κοινό και να εκθέσει τις πιο λεπτές προσωπικές της στιγμές.

Η δίκη άρχισε με τον δικαστή να διαβάζει το κατηγορητήριο. Ο Αντωνίου καθόταν στο εδώλιο του κατηγορουμένου κοιτάζοντας τους πάντες αφ' υψηλού ενώ ο δικηγόρος του, ένας από τους πιο γνωστούς μεγαλοδικηγόρους των Αθηνών, άκουγε προσεκτικά και σημείωνε στο μπλοκ του. Αφού τελείωσε η ανάγνωση του κατηγορητηρίου, άρχισαν να καλούν τους μάρτυρες. Αν και δεν είχαν προσέλθει όλες οι κοπέλες που εμπλέκονταν στην υπόθεση, ήταν αρκετές αυτές που κατέθεσαν. Όσο και αν ο μεγαλοδικηγόρος, προσπάθησε να κάμψει το ηθικών των μαρτύρων, όσο και αν τους μιλούσε θίγοντας τους ως ανθρώπους και προσωπικότητες, δεν κατάφερε καμία να αλλάξει την κατάθεσή της. Η Δανάη, ως μάρτυρας, εξιστόρησε τα γεγονότα που της τράβηξαν το ενδιαφέρον ώστε να φτάσει να σκαλίσει τα χαρτιά του Αντωνίου και να ανακαλύψει ότι ανακάλυψε και να φτάσει η υπόθεση στη δικαιοσύνη. Ο δικηγόρος του, της έκανε δεκάδες ερωτήσεις με απαξιωτικό ύφος προσπαθώντας να την ρίξει σε αντιφάσεις και να της προσάψει δόλια κίνητρα. Η κοπέλα, αν και κάποιες από τις ερωτήσεις την έφεραν σε δύσκολη θέση, απάντησε χωρίς δισταγμό στα πάντα και δεν δίστασε να

Μια εβδομάδα αργότερα, όλα τα έντυπα αλλά και τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, μιλούσαν για την καταδίκη του Αντωνίου. Ο διακεκριμένος αρχιτέκτονας, αφού ξελόγιαζε κάποια νεαρή, τη γέμιζε δώρα, την πήγαινε ταξίδια ή σε ακριβά δείπνα, κάποια στιγμή, τη νάρκωνε και την έβγαζε γυμνές φωτογραφίες σε προκλητικές στάσεις. Όταν η σχέση τελείωνε, μετά ένα ή δύο μήνες, άρχισε να την εκβιάζει απαιτώντας να συντροφεύει φίλους ή γνωστούς του. Καθώς ο εκβιασμός συνεχιζόταν, απαιτούσε συνεχώς περισσότερα μέχρι που στο τέλος την μετέτρεπε σε συνοδό πολυτελείας, κωλ γκερλ και ότι άλλο μπορούσε να του αποφέρει χρήματα. Ουσιαστικά τα χρήματα για τη πολυδάπανη ζωή που έκανε, προέκυπταν ακριβώς από αυτούς τους εκβιασμούς. Όσον αφορά το παιδί, ήταν γιος του με μια από τις κοπέλες. Η κοπέλα, που στη δίκη ήταν σωστός καταπέλτης, όταν διαπίστωσε την εγκυμοσύνη της, έφυγε από την Αθήνα σε μια προσπάθεια να κρυφτεί. Δυστυχώς ο Αντωνίου λίγο πριν γεννήσει την ανακάλυψε και απαίτησε το παιδί. Αν και η κοπέλα αρνήθηκε, την απείλησε πως θα έκανε κακό στο παιδί και έτσι δέχτηκε να του το δώσει. Όμως δεν σταμάτησε εκεί, κατάφερε να την ναρκώσει και να την κρατήσει κλειδωμένη σε ένα από τα δωμάτια του πύργου. Η κυρία Ελένη, η οικονόμος, ήταν αυτή που την ελευθέρωσε και την προέτρεψε να κρυφτεί. Γι' αυτό και όταν η Δανάη πήγε για τη δουλειά επικρατούσε πανικός στον πύργο. Ο Αντωνίου είχε ανακαλύψει πως η μητέρα του παιδιού το είχε σκάσει και δεν ήξερε τι να περιμένει. Η κοπέλα όμως φοβόταν τόσο πολύ για το παιδί που δεν είχε καταφέρει να πάρει μαζί της που δεν τόλμησε να πάει στην αστυνομία. Χρειάστηκε το ένστικτο της Δανάης ώστε να αποκαλυφθεί το σκοτεινό πρόσωπο του Αντωνίου και να αποδοθεί δικαιοσύνη.